

தாயகம்

கலை இலக்கிய சமூக விஞ்ஞான காலாண்டிதழ்

ஜூன் - ஒக்டோபர் 2007

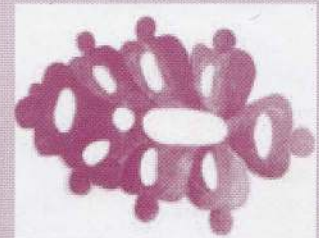
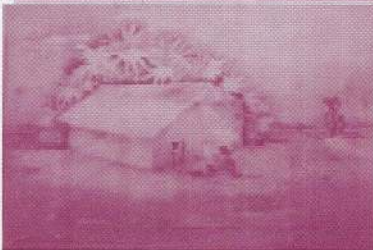
ஓவியம் - ரமேஸ் பிரகாஷ்

50/-

“ஆடுதல் பாடுதல் சீத்திரம் கவி
ஆதியினைய கலைகளில் உள்ளம்
ஈடுபட்டென்றும் நடப்பவர் பிறர்
ஈனநிலை கண்டு துள்ளுவர்”
பாரதியார்

தாயகம்

கலை இலக்கிய சமூக விஞ்ஞான இதழ்

இதழ்- 59

ஜூன் - ஓகஸ்ட் 2007

தீர்வு யோசனையும் தீராத போர் முனைப்பும்

இலங்கையின் ஆளும் கட்சியான சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி தேசிய இனப் பிரச்சினைக்கு தீர்வாக கடந்த மாதம் ஏப்ரல் 30ம் திகதி நடத்திய மேதினக் கூட்டத்தில் அதன் தீர்வு யோசனையை முன் வைத்திருந்தது. ஆரவாரமான எதிர் பார்ப்புகளுக்குப் பின்னர் முன்வைக்கப்பட்ட அத்தீர்வு யோசனைகள், போரின் கொடுமைகளால் அல்லலுற்று சமாதானத்துக்காக ஏங்கி நிற்கும் மக்கள் மனங்களில் பெரும் ஏமாற்றத்தையே தந்திருந்தது. இது ஒரு ஆரம்ப யோசனைதான் எனச் சாக்குப் போக்குச் சொல்வதற்கு அவர்கள் முற்பட்டாலும் தென்னிலங்கை அரசியலில் உச்சநிலை அடைந்துவரும் பேரினவாத நிலைப்பாட்டையே இது வெளிக்காட்டி நிற்கிறது. குறிப்பாக ஜனநாயக வழிமுறைகளை ஏற்று ஆளும் உரிமைகளை தேசிய இனங்கள் மத்தியில் பரவலாக்க விரும்பாத போக்கையே இது புலப்படுத்துகிறது.

இலங்கையின் அரசியல் வரலாற்றில் ஒப்பீட்டளவில் சிறிதளவாவது தேசியத்தின் எண்ணக் கருக்களை அன்று முன்வைத்தது சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி என்பது பலராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படக்கூடிய ஒன்றாகும். ஆனால் அந்த எண்ணக் கருக்களைச் சிதைத்து இலங்கைத் தேசியம் என்பதற்குப் பதிலாக சிங்கள பெளத்த பேரினவாதத் தேசியம் பலமடைவதற்குத் துணைபுரிந்தவை அக்கட்சி முன்வைத்த ஒருமொழிக் கொள்கையும் அதனால் ஏற்பட்ட இனமுறுகல் நிலையுமே என்பது வெளிப்படையான ஒன்றாகும். இதனால் இலங்கையின் அரசியல் என்பது தேசியத் தளத்திலிருந்து விலகிச் சென்று குறுகிய தேசிய இனவாதத் தளங்களை நோக்கி நகரும் நிலை ஏற்பட்டது.

அதனைத் தொடர்ந்து ஐம்பது ஆண்டுகால வரலாற்றில் தேசிய இனப் பிரச்சினை கூர்மை அடைந்து இலட்சக் கணக்கான மக்களின் உயிர்களைப் பலிகொண்டு மேலும் தீராத போராகத் தொடரும் நிலை இன்று ஏற்பட்டுள்ளது.

இத்தகையதொரு சூழலில் முன்வைக்கப்படும் தீர்வு என்பது வரலாற்று அனுபவங்களை மனதிற்கொண்டு மிகுந்த பொறுப்புணர்வுடன் மக்களுக்கு நம் பிக்கை அளிக்கக் கூடிய வகையில் முன்வைக்கப்பட வேண்டும். இனப் பிரச்சினைக்கு யுத்தத்தால் தீர்வு காண்பது என்பது மக்களுக்கு மேலும் இன்னல்களையும், இழப்புக்களையும் ஏற்படுத்துவது மட்டுமல்ல நீண்ட போர்ச் சூழலுக்குள் அவர்களை தொடர்ந்து வாழ நிர்ப்பந்திப்பதாகவே அமையும்.

அரசியல் தீர்வு பற்றி முனைப்பாகப் பேசப்பட்டபோது உள்ளக சுயநிர்ணயம், வெளியக சுயநிர்ணயம் என சுயநிர்ணய உரிமைபற்றி நிறையவே பேசப்பட்டது. இன்று அவை யாவும் நிறுத்தப்பட்டு மனித உரிமை பற்றிய பேச்சு மட்டுமே முனைப்பாகப் பேசப்பட்டு வருகிறது. அதுவும் பயனுள்ளதுதான். எனினும் அரசின் பேச்சாளர் ஒருவர் குறிப்பிட்டது போல “யுத்தச் சூழலில் மனித உரிமைகளைப் முற்றாகப் பேணுவது சிரமம்” என்ற கூற்று ஒரு வகையில் யதார்த்தமானது. ஆனால், அது மனிதத்துவத்தை இழக்க வைக்கும் யுத்தத்தின் கொடுமையையும் சுட்டி நிற்கிறது என்பதையும் கவனத்திற் கொள்வது மிக அவசியமானது. தொடரும் யுத்தத்தில் மனித உரிமை மீறல்களை சாட்டாக வைத்து அன்னியத் தலையீடுகள் ஏற்படக்கூடிய வாய்ப்புக்கள் இல்லாமல் இல்லை. அவ்வாறு தலையீட்டுக்கு உள்ளான உலக நாடுகள் பலவற்றின் அவலம் நிறைந்த அனுபவங்கள் எமக்கு முன்னால் பல உண்டு.

முழு நாட்டினதும், தேசிய இனங்களதும் மக்களது அரசியல், பொருளாதார, கலாசார வாழ்வில் பெரும் தீங்கையும், பாதிப்பையும் விளைவிக்கக் கூடிய இத்தகைய தலையீடுகள் தவிர்க்கப்பட வேண்டும். தேசிய இனங்களின் நியாயமான அரசியல் உரிமைகள் ஏற்கப்பட்டு அவர்களது அபிலாஷைகளை நிறைவேற்றுவதன் மூலம் இத்தகைய சூழலை ஏற்படுத்த முடியும்.

போரைத் தொடர்வதற்கு வழிசெய்யும் தீர்வு ஆலோசனைகள்

ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி தனது தீர்வு ஆலோசனைகளை வெசாக்கை ஒட்டி முன்வைக்கும் என்று சனாதிபதி மஹிந்த ராஜபக்ஷ சென்ற ஏப்ரல் மாதம் அறிவித்தார். அவரது ஓராண்டு ஆட்சியில் வடக்கு-கிழக்கின் மக்கள் அனுபவித்தவற்றையெல்லாம் நினைத்துப் பார்க்கிற எவருக்கும் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் தீர்வுப் பொதி பற்றிய பெரிய எதிர்பார்ப்புகள் இருந்திருக்க இயலாது. அவர்களை அத் தீர்வுப் பொதி ஏமாற்றவில்லை.

சனாதிபதி நியமித்த நிபுணர்கள் குழு வடக்கு-கிழக்கு இணைப்பைப் பற்றிய ஒரு பொது உடன்பாடு இல்லாமலே சமர்ப்பித்த அறிக்கையில் தமிழ் மக்களின் பாரம்பரிய பிரதேசம் என்ற கருத்தோ தமிழ் மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமை என்ற கருத்தோ எங்கும் குறிப்பிடப்படவில்லை. எனினும் அரசாங்கத் தரப்பிலிருந்து முன்வைக்கக் கூடிய ஒரு தீர்வுப் பிரேரணையாகவும் தீர்வுப் பேச்சுவார்த்தைகட்கு ஏற்ற ஒரு தொடக்கப் புள்ளியாகவும் அது அமைந்திருந்தது என்பதில் அமைதியை வேண்டும் எனும் அதிகம் முரண்பட இடமிருக்கவில்லை. என்றாலும் நிபுணர் குழு மூலம் அந்த அறிக்கையைத் தயாரிப்பிப்பதில் சனாதிபதி காட்டியதாகத் தெரிந்த அக்கறை அந்த அறிக்கையைப் பயன்படுத்துவதில் காணப்பட்டதென்று சொல்ல இடமில்லை. இந்த நாடு எத்தனையோ விசாரணைக் குழுக்களையும் அவற்றிலுஞ் சற்றுக் குறைந்த தொகையில் அறிக்கைகளையும் கண்டிருக்கிறது. எந்த அறிக்கையும் ஆட்சியாளர்களது குறுகியகால நோக்கங்கட்கு உதவாத அளவில் செயலுக்கு வழி காட்டியதாகச் சொல்வது கடினம்.

ஜே.வி.பி.யினருடனும் ஜாதிக ஹெல உறுமயவுடனும் செய்து கொண்ட புரிந்துணர்வு உடன்படிக்கையின்படி தமிழரும் முஸ்லிம்களும் தேசிய இனங்கள் என்ற அடிப்படையிலும் அவர்களது பாரம்பரியப் பிரதேசம் என வடக்கு-கிழக்கு அமைந்துள்ளது என்ற அடிப்படையிலும் ஒரு சுயாட்சியை வழங்குவது இயலாததால் சனாதிபதி தயங்குகிறார் என்பது சிலரது விளக்கம். ஆனால் இவ்வாறான ஒரு உடன்படிக்கை செய்யப்பட்டதே அவருடைய சிந்தனைப் போக்கை அடையாளப்படுத்துகிறது என்பதை யாரும் புறக்கணிக்க இயலாது. சனாதிபதித் தேர்தலில் வெல்லுவதற்கான ஒரு உபாயம் மட்டுமே என்றால், தேர்தலை வென்ற பிறகு தன்னுடைய சுதந்திரமான நிலைப்பாட்டுக்கு மீண்டிருக்கலாம் அல்லவா.

எஸ்.டி. பண்டாரநாயக்க, ஜே.ஆர். ஜயவர்த்தனவின் கண்டி யாத்திரையைத் தடுத்து நிறுத்திய சூழலில் தமிழ் மொழி உரிமை பற்றிய நிலைப்பாட்டில் உறுதியாக நின்ற பண்டாரநாயக்கவைப் பணிய வைத்த அரசியல் பிக்குமாரே அவரது கொலைக்கான திட்டத்தையும் தீட்டினார்கள் என்பதிலிருந்து கற்க வேண்டிய பாடங்கள் உள்ளன. ஒரு பிசாசுடன் உடன்பாடு செய்வது இன்னொரு பிசாசுக்கு ஆபத்தில்லாமலிருக்கலாம். இனவாதம், நிறவாதம், சாதியம், மொழிவெறி, பிரதேசவெறி போன்றவற்றை வெளிப்படுத்துகிற பிசாசுகள் மிகவும் ஆபத்தானவை. அவற்றுக்கு நண்பன்-எதிரி, நல்லவர்-கெட்டவர் என்ற வேறுபாடு கிடையாது. தமது ஆதிக்கத்துக்கு முற்றாக உட்படாத எவரையும் அவை விட்டு வைக்கப் போவதில்லை.

சனாதிபதி தேசிய இனப்பிரச்சினையின் தீர்வுக்கான முயற்சி எடுப்பதாகக் காணப்படுவது சில ஏகாதிபத்திய, மேலாதிக்கப் பிசாசுகளின் வற்புறுத்தலால் என்றுதான் தோன்றுகிறது. அந்தப் பிசாசுகள் தங்களுடைய ஆதிக்கத்தையும் விஸ்தரிப்பையும் தொடர ஏதோ வகையான அமைதியும் அரசியல் பொருளாதார உறுதி நிலையும் தேவை. விடுதலைப் புலிகள் மீது அவற்றுக்குப் பாசம் இல்லை. ஆனால் நேரடியாகக் குறுக்கிட்டு விடுதலைப் புலிகளை அழிக்க அரசாங்கத்துக்கு உதவக் கூடிய அளவுக்கு இலங்கையின் ஆட்சியாளர்கள் மீது ஈடுபாடும் இல்லை. தமிழ் மக்கள் பற்றியும் அவற்றுக்கு அக்கறை இல்லை. இதையெல்லாம் அண்மைக் கால அனுபவங்கள் நமக்கு உணர்த்தியிருக்க வேண்டும். எனவே சனாதிபதியின் தீர்வு முயற்சி என்பது எதையோ செய்கிறேன் என்று ஒரு பிசாசுக் கூட்டத்துக்கும் எதையுமே செய்யவில்லை என்று இன்னொரு பிசாசுக் கூட்டத்துக்கும் காட்டுகிற ஒரு நடவடிக்கை போலவே தோன்றுகிறது.

தமிழ் மக்கள் தொடர்ந்தும் போராட வேண்டியுள்ளது. அண்மை வரை அரசாங்கத்தின் ஷெல் வீச்சு, ஏவுகணைகள், விமானக் குண்டு வீச்சு என்பவற்றால் மக்கள் சாவதும் இடம்பெயர்வதும் உணவுக்கும் நீருக்கும் தவிப்பதும் பற்றி ஓலம் வைத்து வந்த தமிழ் ஏடுகள் விடுதலைப் புலிகளின் விமானத் தாக்குதல்களின் பின்பு மறுபடியும் வீராவேசமான முறையில் செய்திகளையும் கட்டுரைகளையும் வெளியிடுகின்றன. இந்த இரண்டு அந்தங்கட்குமிடையில் நமது ஏடுகட்கு எதுவுந் தெரிவதில்லை.

தமிழ் மக்கள் பலவேறு முனைகளில் தமது உரிமைகட்காகப் போராட வேண்டியுள்ளது. போர் அதன் தவிர்க்க முடியாத ஒரு பகுதியாக்கப்பட்டுள்ளது. அது எவ்வளவுதான் முக்கியமானது என்றாலும் அதைவிட வேறு பரிமாணங்கள் உள்ளன. போர் மூலமே தீர்வு வருமென்று எவரும் நம்பினாலுங் கூட, அதுவரை காத்திருக்கக் கூடாத பல பிரச்சினைகள் உள்ளன. அவற்றில் எதையும் போர் மூலந் தீர்க்க இயலாது. தமிழ் மக்களின் பாராளுமன்றப் பிரதிநிதிகள் எனப்படுவோர் அவைபற்றிக் கூடியளவு அக்கறை காட்ட வேண்டும்.

போர் மேலும் பல மக்களை தங்களது மண்ணிலிருந்து விரட்டுகிறது. அதன் விளைவாக மண்ணுக்கும் மக்களுக்குமிடையிலான உறவு பாதிக்கப்படுகிறது. புலப்பெயர்வு அந்த உறவை அறவே இல்லாமற் கத்தரித்து விடுகிறது. மண்ணுக்கும் மக்களுக்குமிடையிலான பாசமும் பற்றும் மிக்க உறவு தொடர்வதற்காகவும் போரினூடும் மக்கள் நம்பிக்கையுடனும் போராட்ட உறுதியுடனும் வாழவும் தம்முடைய சீவனோபாயத்திற்கான உழைப்புரிமையைப் பேணவும் முன்னெடுக்கப்பட வேண்டிய போராட்டங்கள் பல உள்ளன. அவற்றை வழிநடத்துவது அரசியலே ஒழிய ஆயுதங்கள் அல்ல. மக்களை அரசியலில் ஈடுபடுத்தாமல் மக்கள் உறுதியுடன் தமது உரிமைகட்காகப் போராடுவார்கள் என்று எதிர்பார்க்க இயலாது.

போராட்ட அரசியலில் மக்கள் முதன்மைப் பங்கு வகிக்கிற போது மிரட்டல்களும் குற்றச் செயல்களும் பலவேறு சமூகச் சீரழிவான நடவடிக்கைகளும் கட்டுப்பாட்டுக்குட் கொண்டுவரப்படும். சென்ற நூற்றாண்டின் ஒவ்வொரு விடுதலைப் போராட்டமும் நமக்குக் கற்பிக்கும் ஒரு பாடம் மக்களை மிஞ்சிய போராட்டச் சக்தி எதுவுமே இல்லை என்பதுதான்.

நேற்றுவரை எனது நெருங்கிய நண்பராக இருந்த சதாசிவத்தார் அவரது வீட்டின் ஹோல் நடுவே விலையுயர்ந்த பெட்டிக்குள் வைக்கப்பட்டு வெள்ளை நிற நெந்துணியால் முடப்பட்டிருந்தார். அவரது தலைமாட்டில் வைக்கப்பட்டிருந்த பெரிய குத்துவிளக்கின் திரி சுடர்விட்டுப் பிரகாசமாக எரிந்து கொண்டிருந்தது. தகனக் கிரிகைகளை மறுநாள் செய்வதெனத் தீர்மானித்திருந்ததால் வீட்டாரும் இடையிடையே வந்து போகும் ஒருசிலருமே அங்கு இருந்தனர். இதனால் மரணவீடானாலும் அங்கு அமைதியான ஒரு சூழல் நிலவியது.

“நானைக்கு ‘கொன்வோய்க்கை’ ஆப்பிடாமல் நேரத்துக்கு எடுத்துப் போடவேணும்” அந்த அமைதியை சாதகமாகக் கொண்டு நான் அமர்ந்திருந்த கதிரைக்கு சற்று தூரத்தில் தலைமாட்டின் அருகே அமர்ந்திருந்த அவரது மனைவியைப் பார்த்து மெதுவாக ஆனால் மிகுந்த அக்கறையுடன் கூறுகிறேன். அந்த வார்த்தையை அங்கு வந்து போன பலரும் அவளிடம் கூறியிருக்கக் கூடும். அந்த அளவிற்கு குடாநாட்டு மக்கள் தங்கள் நாளாந்த வாழ்வை ஒழுங்குபடுத்தும் போது கவனத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டிய ஒன்றாக அந்த வார்த்தை அர்த்தப்படுத்தும் பாதைத் தடை அமைந்திருந்தது.

ஒரு பகல்நாளில் இருதடவை யாழ் குடாநாட்டின் பிரதான பாதைகள் மக்களின் போக்குவரத்துக்குத் தடைப்படுத்தப்படும். அந்த வேளைகளில் அந் நீண்ட பாதையின் இருமருங்கும் வீதித்தடைகளுக்கு

அப்பால் பாதையைக் கடப்பதற்காக நீண்ட நேரம் மக்கள் காத்திருப்பர். இராணுவ வேலிபோல் அமைந்திருக்கும் அந்தப் பாதுகாப்பான பாதைக்கூடாக முன்னணிக் காவலரண்களுக்கான வழங்கல்கள் யாவையும் இராணுவ வாகனத் தொடரணிகளால் எடுத்துச் செல்லப்படும். இதனால் இதனைக் குறிக்கும் ‘கொன்வோய்’ என்ற ஆங்கிலச் சொல் மக்களிடையே மிகவும் பரிச்சியமான ஒரு சொல்லாக மாறியிருந்தது.

ஆனாலும் அந்த வார்த்தையை எனது நண்பரின் மனைவியிடம் நான் கூறியபோது அவ்வார்த்தைக்கு மற்றவர்கள் கூறியதையும் விட அர்த்தமும் ஆழமும் இருப்பதாக எண்ணினேன். அதற்குக் காரணம் நூல்நிலையம், பொது நிகழ்ச்சிகள் என மறைந்த நண்பரும் நானும் அடிக்கடி வெளியே சென்றுவரும் போது அடிக்கடி சொல்லும் “கொன்வோய்க்கை ஆப்பிடாமல் போவிடவேணும்” என்ற அவரது வார்த்தையும், அவரது விருப்பமும் எனது வார்த்தைகளுக்குள் அடங்கி வெளிவருவதாகவே நான் உணர்ந்தேன். ஒருநாள் ஒரு இலக்கிய நண்பரின் முப்பதாவது நாள் நினைவஞ்சலிக் கூட்டத்துக்கு இருவரும் செல்லும்பொழுது நாங்கள் இருவரும் ‘கொன்வோய்க்குள் அகப்பட்டுக் கொண்டோம். கொதிக்கும் வெய்யிலுக்குள் தெருவோரமாக ஒதுங்கி நின்றபோது குறித்த நேரத்துக்குச் செல்லமுடியாத அவரது மனக்கொதிப்பு அவரிடமிருந்து வார்த்தையாக வெளிப்பட்டது.

“எங்கடை அப்பர் காலியிலை வேலைபாக்கேக்கை சின்ன வயசிலை அந்தச் சிங்களக் கிராமங்களெல்லாம்

தடைகள்

பாமரன்

எவ்வளவு சந்தோசமாக கைவீசி நடந்தம்... இண்டைக்கு எங்கடை தெருவிலை போகமுடியாமல் நிக்கிறம்... உதுக்காண்டித்தானே பிள்ளையளையும் வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பிப்போட்டு தனியாக் கிடந்து தவிக்கிறம்”

இப்படி வேதனை அடைந்த அவரது உடலையாவது தடைகளின்றிச் சுதந்திரமாக கொண்டுபோய் தகனம் செய்துவிடவேண்டும் என்ற அவா எனக்குள் எழுந்திருந்தது. அதனை எனது நண்பனுக்குச் செய்யவேண்டிய கடமையாக நான் எண்ணி இருந்தேன்.

எனது வார்த்தையைக் கேட்டதும் நண்பரின் மனைவி இருக்கையை விட்டு எழுந்து அருகே வந்தாள். நான் எழுந்து ஒரு கதிரையை எடுத்து எதிரே போட்டு அமரும்படி கூறினேன்.

“நேரத்தோடை எடுக்கிறதெண்டா... உங்களுக்குத் தெரியுந்தானே அவருக்கு சடங்குகள் கிரிகைகளிலை நம்பிக்கை இல்லை... நாளைக்கு என்ன மாதிரி இவற்றை கடமைகளைச் செய்யிறது”

சிவத்தாரின் விருப்புணர்வுகளை நன்கு புரிந்து வைத்திருந்த அவரது மனைவி எப்படி அதனை நடைமுறைப்படுத்துவது என்று முடிவு செய்யமுடியாத நிலையில் மிகுந்த அக்கறையுடன் கேட்டாள்.

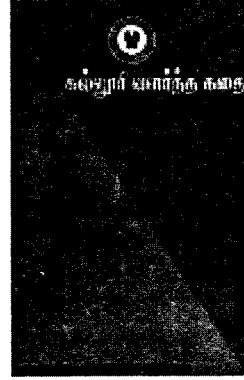
“கிரிகை செய்யிறது எனக்கும் மனதுக்கு சங்கடமாத்தான் இருக்கு... ஆனால் செய்யாமல் விட உங்கடை சொந்தக்காரர் அயலவையள் சம்மதிப்பினமே”

‘சடங்கு செய்து துடக்குக் கழிக்காட்டில் ஒருத்தரும் எங்கடை வீட்டிலை செம்பு தண்ணி எடுக்காயினம்”

அவர் பெற்ற கல்வி, வாழ்க்கை அனுபவங்கள், தேடல்களால் கண்டடைந்த உண்மைகள், அவருக்குச் சரியென்று பட்ட வாழ்க்கையை வாழ்வதற்கான சுதந்திரம் தனது கணவனுக்கு மறுக்கப்படுகிறது என அவளும் நினைத்தாளோ என்னவோ நெற்றியில் ஒரு கையை வைத்து தலையைக் குனிந்தபடி சிறிது நேரம் மௌனமாக அமர்ந்திருந்தாள். அங்கு சிறிது நேர அமைதி நிலவியது.

“ஓ.. அவற்றை வாழ்க்கை முடிஞ்சது... நீங்கள் சுற்றம் அயலோடை சேர்ந்துதானே வாழவேணும்”

ஆற்றாமையில் எழுந்த ஒரு வேதனைப் பெருமூச்சுடன் அந்த விடயத்துக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கிறேன். அறுபத்தைந்தை தாண்டிவிட்ட அவர் பெரிய இலட்சியவாதியாக இல்லாவிட்டாலும் வாழ்க்கையின் அர்த்தத்தை புரிந்து வாழ விரும்பியவர். கருத்தரங்குகள் இலக்கியக் கூட்டங்களுக்கு தவறாது சென்றாலும் தன்னை வெளிக்காட்டிக்கொள்ளாத சுவாவம் அவருடையது. அதுபோலவே ஒடுக்கு முறைகளுக்கெதிரான ஊர்வலம் போன்ற வெகுஜனப் போராட்டங்களிலும் தவறாது எங்கோ ஒரு வரிசையில் அவரும் நிற்பார். இதுதான் சமூகத்தில் அவரைப் புரிந்து

நூல் :
கல்லூர் வளர்ந்த கதை

ஆசிரியர் :
கலாநிதி திருநாவுக்கரசு
கமலநாதன்

முகவர் :
யாழ்ப்பாணம் தேசிய
கல்வியியல் கல்லூரி

வெளியீடு :
மணிவிழா அமைப்பு

கொண்ட என்போன்றவர்கள் மத்தியில் அவரது அடையாளம்.

அவரை நெருக்கமாக புரிந்து கொண்ட சிலருள் நானும் ஒருவன் என்ற வகையில் அவரது நிலைக்காக மட்டும் அல்ல அர்த்தமற்று இறுகிப்போய் கிடக்கும் அந்தச் சமூகச் சூழல்கள், தடைகளுக்காகவும் எனது மனம் ஒரு கணம் உள்ளூரக் கொதிப்படைகிறது.

இருவருக்கும் இடையே நிலவிய சிறிது நேர மௌனத்தின் பின் அங்கு வந்திருந்த உறவினர் நண்பர்கள் சிலரையும் அழைத்து அடுத்தநாள் காரியங்களைச் செய்வதற்கான ஒழுங்குகள் யாவற்றையும் பற்றிக் கலந்து பேசப்பட்டது, உடலை மயானத்துக்குக் கொண்டு செல்வது பாதையிலா, காரிலா என்பது பற்றி முடிவெடுப்பதில் தான் சிறிது அபிப்பிராய பேதம் ஏற்பட்டது. பழைய ஊர் நினைப்பில் இன்னும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் சிவத்தாரின் உறவினர் ஒருவர் ஊர் வழப்பம் பாதைதான் என நின்று கொண்டார். அவருக்கு நிலைமையை விளங்க வைத்து சம்மதிக்க வைப்பதற்கு மிகவும் சங்கடப்பட வேண்டியிருந்தது. இறுதியாக அவரது சம்மதத்துடன் அடுத்த நாளுக்கான வேலைகள் யாவும் பகிர்ந்து கொள்ளப்பட்டன.

அதன்படி பத்திரிகைகளுக்குச் செய்தி கொடுப்பது, பாண்டி வாத்தியக் கலைஞர்களுக்குச் சொல்வது போன்ற சில வேலைகளைப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டேன்.

இரவு ஊரடங்குச் சட்டம் இருந்ததால், மறுநாள் அதிகாலையில் எனது வீட்டு முற்றத்தில் அப்பொழுதுதான் மலர்ந்திருந்த அவருக்குப் பிடித்த ரோஜா மலரொன்றை பிடுங்கிக்கொண்டு சிவத்தாரின் வீட்டுக்குச் சென்றேன். அவரது உடலை மூடியிருந்த நெற்றை விலக்கி சிவத்தாரின் சட்டைமீது ரோஜா மலரைச் செருகிவிட்டு மௌனமாக நின்று எனது அஞ்சலியைச் செலுத்தினேன். அவரது மனைவி விரைந்து வந்து சிறிது நேரம் கதறி அழுதார். அவருக்கு ஆறுதல் கூறிவிட்டு வெளியே வந்தேன்.

நான் அங்கு சென்ற சிறிது நேரத்திலேயே பாண்ட் வாத்தியக்காரர்களும் வந்து சேர்ந்து விட்டனர். அவர்களுக்கான இடத்தை ஒதுக்கிக் கொடுத்துவிட்டு, வரும் வழியில் கடையில் வாங்கியபோது மேலோட்டமாகப் பார்த்த பத்திரிகையை மீண்டும் விரித்துப் பார்த்தேன். நான் எழுதிக் கொடுத்த விளம்பரம்தான். ஆனாலும் அச்செழுத்தில் படிக்கும்போது இந்த மண்ணில் வாழ்ந்திறந்த அவரது வாழ்வின் பெறுமானத்தை மீறி இங்கிலாந்து, கனடா என்ற பிள்ளைகள் இருவரது வாழ்விடங்கள் தூக்கலாகவே தெரிந்து மனத்தை உறுத்துவது போல இருந்தது. அவரது முத்த புதல்வனின் பெயரும் மொட்டையாகவே விடப்பட்டிருந்தது.

பத்திரிகையில் வழமையாக நாட்டின் பல்வேறு இடங்களில் இடம் பெறும் கிளைமோர், ஆட்கடத்தல், கொலைகள் பற்றிய செய்திகள், தீர்வு பற்றிய ஆலோசனைகள் இடம்பெறத் தவறவில்லை. அவைகளுக்குப் பின்னால் உள்ள அவலங்கள் பற்றிய பிரக்ஞை மக்களிடம் அற்று வருவதாக அடிக்கடி கூறிக் கவலையுற்ற மனிதர் உயிரற்று ஓய்ந்து கிடக்கிறார். அவரது உடலையாவது அவர் விரும்பியதுபோல அவலமின்றி “கொன்வேக்குள் அகப்படாமல்” தகனம் செய்துவிட வேண்டும் என்ற முடிவுடன் பத்திரிகையை முடி அருகில் இருந்தவரிடம் கொடுத்துவிட்டு நான் எழுந்தேன்.

நேரம் விரைவாக நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. பாண்ட் வாத்தியக்காரரின் இசையின் அதிர்வு அந்த இடம் முழுவதையும் ஆக்கிரமித்தது. வரவேண்டிய உறவுக்காரர்கள், அயலவர்கள், நண்பர்கள் எல்லோரும் வந்துவிட்டார்கள். கிரிகைகளுக்கான இடத்தை தெரிந்து சாணகத்தால் மெழுகிக் கோலமிட்டு தோரணம் கட்டி குருக்களுக்குத் தேவையான பொருட்களையும் அங்கு எடுத்து வைத்து விட்டனர்.

“ஒன்பது மணிக்கு குருவை வரச்சொன்னான்.. பத்தரைக்கு மேலையாகுது. இன்னும் ஐயரைக் காணேல்லை”

“அங்காலை ‘றவுண்ட்போ’ தெரியாது”

“பதினொண்டரைக்கு பாதை பூட்டிப் போடுவாங்கள்... அதுக்கிடையிலை ஐயற்றை அலுவல் முடியவேணும்”

“கிரியை செய்யிறவர் தோஞ்சு றெடியா நிக்கிறார்... நிறைகுடத்துக்கு நூலைச் சுத்திவைக்கலாம்... அதுக்கும் செம்புகள் அவர்தான் கொண்டு வரவேணுமாம்”

இவை சிவத்தாரின் உடலை பாதைத்தடை ஏற்படும் முன் பிரதான வீதியைத் கடந்து மயானத்துக்குக் கொண்டு சென்றுவிட வேண்டும் என்ற உணர்வில் என்னுடன் சேர்ந்து செயற்பட்ட அவரது உறவினர்களின் குரல்கள்.

“என்பாம் பண்ணின பொடி.. கண்ணாடிக்குத்தானே குளிப்பாட்டுறது”

“ஓ...அவங்கள் நல்லா கழுவித்துடைச்ச உடுப்பும் போட்டு வைச்சிருக்கிறாங்கள்.. அந்தாளும் உதுகளிலை நம்பிக்கையில்லாத மனிசன்.. அவமானப்படுத்தாமல் கெதியா எடுக்கலாம்”

“ஒரு வழியிலை பார்த்தா இதுகும் ஒரு மனித உரிமை மீறல்தானே என்ன?”

“இல்லை.. மனிசர் உயிரோடை இருக்கேக்கை மீறிருதுதான் அது... அது நடந்துகொண்டிருக்கு... இது செத்தாப் பிறகு மீறியடியா பிரேத உரிமை மீறல்.. இதுக்கும் இனி விசேசமா சட்டம் ஒண்டை ஐ.நா.விலை இயற்றி விட்டால் சரி”

“சோமருக்கு எப்பவும் பகிடிதான்”

“பின்னை என்ன... சிவத்தாற்றை மெய்தான் பொய்யாகிக் கிடக்கெண்டால்... பொய்தானே மெய்யாகிக் கிடக்குது உலக... மயமாய்”

“சோமண்ணை இது கூடிப்போச்சு... நீங்கள் பிலோசபிக்கை போறியள்”

“வாழ்க்கையிலைதான் அதைப்பற்றி யோசிக்கிறியள் இல்லை... சாவிட்டிலையாதல் அதைப்பற்றி கொஞ்சம் நினைச்சுப் பாருங்கோவன்”

சிவத்தாரின் ஆத்மார்த்த உறவுக்காரர் சிலர் கூடியிருந்து தமக்குள் உரையாடும் வார்த்தைகள் இவை. தெருப்படலையில் கூடி நின்றவர்களிடையே ஒரு பரபரப்பு.

“ஐயர் வாறார்”

“ஐயா வந்திட்டார்”

“என்னையா வீட்டையும் ஆள்விட்டுப் பாதம்”

“இடையிலை மோட்டச் சயிக்கிள் கொஞ்சம் சிக்கல் குடுத்திட்டுது”

“ஐயாவுக்கு கதை குடுத்து மினக்கெடுத்தாமை காரியத்தைப் பாருங்கோ”

பாட்டுக்காரர் இருவரும் குருக்களின் கிரிகைக்கான ஏற்பாடுகளில் துணையாக நிற்க கிரிகைகள் விரைவாக ஆரம்பமாகின்றன. குருக்களின் மந்திர உச்சரிப்பில் வழமையை விட ஒரு துரித வேகம். பாட்டுக்காரர்களால் மட்டும் இராகத்தைக் குறுக்க முடியவில்லை. அதனால் கூட்டத்திலிருந்து விமர்சனங்கள் புறுபுறுப்புக்களாய் எழுந்தன. சுண்ணப் பாட்டுப் பாடும்போது மட்டும் குருக்களும் சேர்ந்து அதனை மந்திரம்போலச் சொல்லி அவர்களை வேகப்படுத்தி விடுகிறார்.

விரைவாக கிரிகைகளைச் செய்து தூக்குவதற்குத் தயாரானபோதும் மணி பதினொன்றரையை அண்மித்துவிட்டது. சிவத்தாரின் வீட்டுக்கு சற்று தூரத்திலுள்ள சனசமூக நிலைய இளைஞர்கள் சிலர் அவர் காப்பாளராக இருந்தமையைக் குறிப்பிட்டு அஞ்சலிப் பிரசரம் அடித்து விநியோகித்தனர். அவர்களுள்

ஒரு இளைஞரை அணுகி பாதை முடியிருப்பது பற்றி அறிந்து வரும்படி கூறினேன். கால்சட்டைப் பைக்குள் கைவைத்து கான்போனை எடுத்துக் காதுக்குள் வைத்தபடி சிறிது தூரம் நகர்ந்த இளைஞன் “அங்கின் இப்பதான் முட்டுப்படுத்தாம்” என்றான்.

பிரதான தெருக்கள் சந்திக்கும் நாற்சந்திகளில் மட்டும் வாகன அணியின் வருகையைப் பார்த்து சிறிது நேரமாவது திறந்து மூடும் வழக்கம் இருந்தது. குறுக்குத் தெருக்களால் சென்று பிரதான வீதியைக் கடக்கும் இடங்களில் பாதை வாகன அணிகள் செல்லும் வரை முற்றாக மூடப்பட்டிருந்தது. சிவத்தாரின் உடலை குறுக்குத் தெருவால்தான் எடுத்துச் செல்லவேண்டி இருந்தது. அங்கு பொறுப்பாக முன்னுக்கு நின்று கடமைகளைச் செய்த சிவத்தாரின் உறவினர் ஒருவரை அணுகுகிறேன்.

“பாதை முடியாச்சாம். இப்ப என்ன செய்யிறது”

“கிரிகை முடிஞ்சால் பிரேதத்தை வீட்டிலை வைச்சிருக்கக் கூடாது.. முதல் காரிலை தூக்கி ஏத்துங்கோ.. பிறகு யோசிப்பம்”

அவர் சொன்ன மரபு ரீதியான நம்பிக்கையையும் மீறமுடியாது, அதேவேளை பிரேத ஊர்வலத்தை நடுத்தெருவில் நிறுத்தி அலலப்படவும் முடியாது. அரைக்கிலோமீற்றர் நீளமுடில்லாத பிரதான வீதிக்கான தூரத்தை ஒருமணித்தியாலத்துக்கு மேலாக கடக்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் அங்கு உருவாகிவிட்டது.

பாட்டுக்காரரையும், பாண்ட் வாத்தியக்காரரையும் வைத்துத்தான் நிலைமையை சமாளிக்க வேண்டும் என்பது அங்கு உணரப்பட்டது. பாட்டுக்காரர்களை அணுகி விடயத்தைச் சொன்னபோது தோளில் போர்த்திருந்த காவீச்சால்வையைச் சரிசெய்துகொண்டு கவனிச்சால் சரியென்று கையை ஒரு பக்கமாக பிடித்து திருக்கி காட்டி உற்சாகமாகப் பதில் தந்தார்கள். பாண்ட் வாத்தியக்காரர்களில் ஒருவர் தான் பாவிப்பதாகவும் மற்றவர்களுக்கு குளிர்பானம் அளித்தால் போதும் என்றார்கள்.

ஊர்வலம் ஆரம்பமாகியது. பங்குனி மாத வெய்யில் உச்சத்தில் எறித்தது. ஊர்வலத்தில் வந்த பலர் தலைகளை மூடிக்கொள்ள எதையாவது தேடினர். பாதையின் ஒவ்வொரு திருப்பு முனைகளிலும் நின்று ஊர்வலம் மெதுவாக நகர்ந்ததால் மதிலோர மரநிழல்களில் பலர் தஞ்சம் புகுந்தனர். இதனால் பிரேத வண்டியில் அமர்ந்திருந்தவர்களும் பாண்ட் வாத்தியக்காரருமே தெருவில் தனியாக விடப்பட்டனர். பிரேத வண்டியை ஏற்பாடு செய்யாது பாடை கட்டித் தூக்க முயன்றிருந்தால் நடுத்தெருவில்தான் பாடையை இறக்கி வைக்கவேண்டிய இக்கட்டான நிலை ஏற்பட்டிருக்கும் என்பதை உணர்ந்தேன்.

மறைவிடம் இல்லாததால் மதிலோரமாகச் சென்று சால்வையால் மறைத்தபடி உசார் ஏற்றிவிட்டு வந்த பாடனர்கள் உச்சத் தொணியில் சிறிது நேரம் நிதானமாகப் பாடினர். சிலருக்கு உள்ளே போனால்தான் உசார் வரும் என்பது சரி போல இருந்தது. ஆனால் மீண்டும் உசார் ஏற்றியதன் பின்னர் ஒரேயடியாக சோர்ந்து தள்ளாட

ஆரம்பித்துவிட்டனர். அந்த நிலையில் அவர்களைத் தொடர்ந்து பாடவிட்டால் இராகம், பொருள் யாவும் பிசகி நகைப்புக்குள்ளாகும் நிலை ஏற்படும் என்பதற்காக அவர்கள் பாடுவதை நிறுத்த முயன்று அவர்களிடம் நான் மாட்டுப்பட்டுக் கொண்டேன்.

“அண்ணை... குடிச்சாலும் எங்கடை ராகம் தப்பாது.. எந்த ராகத்திலை இப்ப பாடவேணும் ஓ... இது சாவீடெல்லே. முகாரி. முகாரி ராகம் பாடவா”

எனது நிலையைப் புரிந்து கொண்டு நிழலுக்காக ஒதுங்கி நின்று இருவர் உதவ வந்தமையால் நான் பாடக்களிமடமிருந்து தப்பித்துக்கொண்டேன். நண்பனின் உடலை ஒழுங்காகக் கொண்டு சென்று தகனம் செய்யவேண்டும் என்ற எனது முயற்சி தோல்வியடைவதை நான் உணர்ந்து கொண்டேன். ஒழுங்கற்ற ஒரு சூழலுக்குள் இருந்து கொண்டு ஒழுங்கைப் பேணச் செய்யும் முயற்சி இது. பாண்ட் வாத்தியக்காரர்கள் எனக்கு அறிமுகமானவர்கள். எனது நிலைமையைப் புரிந்துகொண்டு கொழுத்தும் வெய்யிலுக்குள்ளும் நின்று தமது கடமையைச் செய்தமை மனதுக்கு ஆறுதலை அளித்தது.

பிரதான வீதியை பிரேத ஊர்வலம் அணிமீத்தபோதும் பாதை திறக்கப்படவில்லை. பாண்ட் வாத்தியக்காரர்கள் தமது சக்தியனைத்தையும் ஒன்று திரட்டி வாசிப்பது போல நிலம் அதிர முழங்குகின்றனர்.

நானும் சிவத்தாரும் பாதை பூட்டிய நாட்களில் ஓரத்தில் ஒதுங்கி நின்று நாட்களும் பேசிய கதைகளும் எனது நினைவில் வந்துபோயின. நீண்ட போர்ச் சூழலுக்குள் வாழ்க்கையின் பாதியை நாம் தொலைத்தோம். இளைய சந்ததி இன்னும் எவ்வளவு காலம் இதற்குள் வாழ நிர்ப்பந்திக்கப்படப் போகிறது என்ற ஏக்கம் எப்பொழுதும் அவரிடம் இருந்தது. வாகன அணியின் இறுதித் தொடர் சென்று முடிய பாதை திறக்கப்படுகிறது. பிரதான வீதியைக் கடந்து மயானத்தை அடைந்தபோது பிரேத ஊர்வலத்தில் புறப்பட்ட பாதிப்பேருக்கு மேல் காணாமல் போயிருந்தனர்.

நிழல் மரங்கள் அடர்ந்து உயர்ந்து வளர்ந்திருந்த அந்த மயானத்தில் சிவத்தாரின் பூத உடலுக்கு வாய்கரிசி இட்டு, கொள்ளிக்குடம் உடைத்து தீ முட்டப்படுகிறது. அதுவரை அமைதியாக பிரேத ஊர்வலத்தில் வந்த தாடி வைத்த ஒருவர் எவரது தூண்டுதலும் இல்லாமலே உணர்வு மேலீட்டால் உரத்த குரலில் மிக இனிமையாகப் பாடத் தொடங்குகிறார்.

“நாமார்க்கும் குடியல்லோம்” எனத் தொடங்கியவர் “நாப்பினக்கப் பொய்யுரைத்து நவநிதியம் தேடி” என்ற சித்தர் பாடலுடன் தனது பாடலை முடிக்கிறார். அதுவரை அந்த மயானத்தில் கூடி நின்றுவர்கள் அனைவரும் என்னைப் போலவே அவரது பாடலின் இசையில் கட்டுண்டு அமைதியாக நிற்கின்றனர்.

அந்த மயானமெங்கும் எதிரொலித்த “அகப்பட்டீர் அகப்பட்டீர் அகப்பட்டீரே” என்ற அப் பாடலின் இறுதி வரிகள் எமக்கு முன்னால் உள்ள யுத்தச் சூழலின் கொடுங்குகளை நினைவுறுத்தி மெய்சிலிர்க்க வைத்து சிவத்தாரை இழந்த துயரிலும் தென்பை அளித்து நிற்கிறது.

அமைதி காத்தல்

ஏகலைவா

புற்றிஸ் ஸ்ரீராம்பா

விமலம் என்பது சாவுக்குச் சமம்.
மழுவய் பேசாவிட்டாலும் சாகத்தான் போகறீர்கள்
பேசினாலும் சாகத்தான் போகறீர்கள்.
எனவே பேசுவிட்டுச் சாவுங்கள் (ராஜ்நல் பானர்)

எல்லோரும் அமைதியை விரும்புவதாலும் அமைதியை வற்புறுக்கியே மகிழ்வான வாய்க்கப்பாக்க கருதுவதாலும் அமைதியைச் சாக்கவேண்டும் என்கிற நம்பிக்கை இருக்கிறது. போர்நிறுத்தக்காக எவ்வாறு படைகள் உருவாக்கப் படுகின்றனவோ அவைப் போலவே அமைதியைப் பெறவேண்டும் படைகள் உருவாக்கப் படுகின்றன. தில்லத்தை இரம் பிரச்சனைக்கு (இரம்சாவரின் இரம் பிரச்சனை தில்லை, 'பயங்கரவாதம்' உள்ளது என்று சொல்லும் புத்திரிஸின் மர்மங்க வேண்டும்) ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் அமைதி காக்கும் படைகளே ஒரே தீர்வு என்கிறார்கள் மூலக்கூறும் வரும் போர் நிகழ்த்த அமைதிச் சூழலில் அமைதி காத்தல் பற்றியும் அமைதி காத்தல் படைகள் பற்றியும் விவரம்.

உலகின் அமைதியைக் காக்கவே உருவாக்கப்பட்டதாகச் சொல்லப்படும் ஐந்தாம் நாடுகள் சபை (அது மத்தியதரை அமெரிக்காவின் வகிப்பாவை என்பது வேறு விடயம்) அமைதியைக் காக்க உடனடியாகவே உலக அமைதி அமைதியைக் காத்ததாகவும் காத்துக் கொண்டிருப்பதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. ஐக்கிய நாடுகளின் வரலாற்றில் இரவரை ஐரப்பூரம் (16) அமைதி காத்தல் நடவடிக்கைகள் முன்னெடுக்கப் பட்டிருக்கின்றன. அவற்றில் பதினாறு (19) இன்னும் நடைமுறையில் உள்ளன. வலிவ அவற்றில் முக்கியமான சில அமைதி காக்கும் நடவடிக்கைகள் பற்றிய எண்ணிக்கை கீழ்க்கண்டிருக்கிறது.

அமைதி காக்கும் படைகள் என்றவுடன் தில்லக்காய்க்கு மறுக்க முடியாத ஒன்று. இந்திய அமைதி காக்கும் படைகள். அவை குறித்து எதுவும் சொல்லவேண்டாம் அமைதி காக்கும் பற்றி அமெரிக்கா கொள்ள தியலும். ஐ.நா.வின் அமைதி காக்கும் படைகளுக்கு அப்பால் 1987இல் இலங்கைக்கு வந்த இந்திய அமைதி காக்கும் படைகள், 1981இல் இஸ்ரேலிய-மத்திய நாடுகளின் அமைதியைப் பெறும் (1981) பிரச்சினைகளில் கடமை வகித்த பன்னாட்டுப் படைகள். 1995 ஏப்ரல் மீண்டும் ஐ.நா.வின் அமைதியுடன்

மொஸ்கோவிற்குள் துணுத நேட்டோப் படைகள், ஆபிரிக்க ஒன்றியத்தின் சில கூட்டு அமைதி காக்கும் படைகள் என்பன தில்லரை அமைதி காப்பாளர்கள் பொருத்தப்படுகின்றன.

இலத்தீன் அமெரிக்காவின் மீத வந்திய நாடாட்சிய வெப்பிஸின் (Fidel) 1970இல் தடுத்து இல்லாமல் ஐ.நா. அமைதி காக்கும் நடவடிக்கைகள் தடம்நெற்றிக்கின்றன. ஒன் மொறு நடவடிக்கை அமெரிக்காவின் ஆசீர்வாதத்துடன் ஐ.நா. அமைதி காக்கும் படைகள் வெப்பிஸின் மீது வைக்கப்பட்டன. 1991 பெப்ரவரில் தேர்தலில் வெற்றி பெற்று ஐ.நா. அமைதி காக்கும் படைகள் அரிஸ்ட்டை (Jean-Bertrand Aristide) செப்டெம்பர் 1991இல் அமெரிக்கா ஆதரவு சேர்ப்புடன்

ஐ.நா. அமெரிக்காவுக்கு வைக்கப்பட்டார். 1994இல் அமெரிக்கா சர்பு ஆட்சியைக் காக்க அமைதி காக்கும் படைகள் என்ற பெயரில் அமெரிக்கப் படைகள் வெப்பிஸின் துணுத அமைதியை அமெரிக்கா மீதும் காத்தன. 2000ஆம் ஆண்டு நவம்பரில் அரிஸ்ட்டை ஐ.நா.வின் மீது வெற்றி பெற்று மீண்டும் ஐ.நா. அமைதி காக்கும் படைகள் அரிஸ்ட்டை 29ஆம் நவம்பர் 2004இல் அமைதி காத்தல் என்பதன் பெயரில் அமெரிக்கப் படைகள் வெப்பிஸின் துணுத அமைதியை ஐ.நா. அமைதி காக்கும் படை விமானத்தில் அழகுத்துச் சென்றனர். இக்காலகால நடைமுறை நேட்டோ வெப்பிஸின் இருந்த ஐ.நா. கண்காணிப்புக் குழுவின் பிரதிநிதி

கார்லொஸ் காசஸ் பிராசா (Carlos Chagas Braga) கொள்வனவு: 'இவ்வாறான விடயங்கள் நடக்கும்போது அமைதியாகப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் படியே பணிகள் படமாற்றக்கின்றோம்'. ஆய்விக்க முடியாதவற்றை நன்றி காத்தப்பட்ட பின்னர் தொலைக்காட்சிக்கு வழங்கிய செயலியில் காண்பது 'அமெரிக்கப் படைகள் என்னை வறுக்கப்பட்டவர்களைத் துப்பாக்கி முனையில் அழைத்துச் சென்று விமானத்தில் ஏற்றினர். ஐ.நா. படைகள் அமெரிக்கப் படைகளோடு ஆதரவாக இருந்தனர்' என்பது.

"அமைதி காத்தல்" என்பதன் பெயரால் செலவழிக்கப்படுகின்ற பணத்தின் அளவே மீடப் பெறியது. உண்மையில் இவ்வளவு பணமும் அமைதி காக்கத்தான் செலவழிக்கப்படுகின்றது என்பது ஐ.நா. அமைதி காக்கும் படைகளில் வரலாற்றையே நன்கு அறிந்தவர்களுக்குத் தெரியும். அமைதி காக்கும் படைகளோடு மீட்புமணி அணிக்கும் முக்கிய தாடுகளான அமெரிக்கா, திப்தாலி, பெல்ஜியம், நேதர்லாந்து போன்றவை உடன்கிடை முன்னணி ஆயுத விற்பனையாளர்கள். அதே போல, நவ கொலம்பியத்தை நடைமுறைப்படுத்தும் நவீன காலம் நாய்க்கிடை இந்த ஐ.நா. அமைதி காக்கும் படைகள். 1994இல் பத்து வடமேற்கின் உட்கொடு முந்திர குளமண்டா இரண்டு கொலைகள் நடந்த போது குவாண்டாவிக்குந்த ஐ.நா. படைகள் பெருமளவே வேதனை பார்த்தன. இரண்டு மீட்புமணி கொள்வனவு-ஹெர்ஜெகொவினாவின் (Bosnia-Herzegovina) எடுப்பற்றினர்லா வில் (Srebrenica) எண்ணெயின் மீட்பு இரண்டுமீட்புமணி கொள்வனவு செய்யப்பட்ட போதுமே ஐ.நா. படைகள் பெருக்கு ஏற்றாற் போல் அமைதி காத்தன. இந்த இடத்தில் ஐ.நா.படையில் வரிகள் நிலைக்காத தக்கவை.

'முன்னாளுகமை பற்றிய மேற்குலகின் தாண்டியபாண்டவண திப்தாலி கொள்வனவுகள் (ஐ.நா. படைகள்) எப்படி ஆய்விக்க முடியும்? கொலம்பியனை எந்த வகையில்லாவுது பெணி வகைத்திரும்புதான் ஐ.நா. தாக்கீதத்தின் வரலாறு கட்டமைக்கப்படுகிறது என்று நினைப்பவர்களை நினைந்து கொள்வனவுகள் என்னை செய்துவிட முடியும்? உண்மை என்னவென்றால் திரண்டிக்கும் அடிப்படையில் வீழ்த்தியும் விடையாறு.

1990இல் பெல்ஜியத்திலிருந்து கொங்கோவை விடுவிப்பதற்கான மக்கள் போராட்டத்திற்குத் தலைவராகியது டிரிபிள் ஐ.நா. (Paris Agreement) தீண்ட போராட்டத்தின் பின்னர் 1990 ஜூன் 30ஆம் திகதி கொங்கோவில் விடுதலைவாய் பெற்றதக் கொலம்பியாதிக்க எதிர்ப்பு தியக்கத்திற்கு வெற்றியைப் பெற்றத்கொடுத்தனர். அத்துடன் ஐ.நா.படைய பிரதம டிப்தாலிகளும் தெரிவு செய்யப்பட்டார். அதே வருடம் ஜூலை 11ஆம் திகதி கொங்கோவின் கட்டாயப்படுத்திய பெல்ஜியத் குழுப்புக்களின் ஆதரவுடன் ஹெர்ஜெ (Tshombe) தலைவராக அறிவித்தனர். ஜூலை 14இல் ஐ.நா. தனது படைகளைக் கொங்கோவுக்கு அனுப்புவதாக தீர்மானிக்க, 16ஆம் திகதி ஐ.நா. படைகள் கொங்கோவிற்குள் நுழைகின்றன. கொங்கோவின் ஆர் பெற்ற ஹெர்ஜெயின் கட்டாயப்படுத்திய பகுதியைத் தவிர

ஏனாவை கொங்கோ எங்கும் அமைதி காக்கும் படைகள் நிலைக்கொள்கின்றன.

1960 செப்டம்பர் 11 ஐ.நா.படையை கொலை செய்வதற்கான 'ஒப்பீடுகள் மரத்தூடி' (Operation Breakfast) திட்டமிடப்பட்டது. (இன்னொரு செப்டெம்பர் 11) ஐ.நா.படையின் ஆட்சி அமெரிக்க ஆதரவு பெற்ற வேண்டி பெற்றிருந்த கதிபின் முயல் கவிழ்த்தப்பட்டு 1960ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் 10ம் திகதி ஐ.நா.படையை தடுத்து செய்யப்பட்டு விடுதலையில் வைக்கப்பட்டு சித்திரவதைக்குள்ளாகிறார். ஐ.நா. படைகள் ஐ.நா.படையின் விட்டைத் தவிர நடவடிக்கை. விடுக்க வாயில் இருந்து தப்பி மீண்டும் தெரியவாதிகளை அணிதிரட்டப் போராடத் தயாராகிறார் ஐ.நா.படையின்.

1960 செப்டம்பர் 2ம் திகதி ஐ.நா.படையை காப்பாற்ற வேண்டாமென ஐ.நா.படையின் தலைமை தனது படைகளுக்கு கட்டணையிடுகிறது. ஆட்சியைக் கைப்பற்றியிருந்த கேகாஸ் பெருமீடுவின் படைகள் ஐ.நா.படையைத் தடுத்துக்கொள்ள, அவர்கள் ஐ.நா.படையைத் தடுத்து செயல் முறைப்படுத்தி அருகில் இருந்த ஐ.நா.வின் தலைத் தொழில்காரர்களை உதவியுடன் செட்டினை ஐ.நா.படையின், ஐ.நா. அமைதி காக்கும் படைகள் 9 தனி அடித்து அமைதி காக்கின்றன. 1961 ஜூன் 17 தில் ஐ.நா.படையின் கொலைசெய்யப்படுகிறார். செப்டம்பர் 21 இல் ஐ.நா.படையின் கைப்படுத்தி சைபை 'கொங்கோவில் பாராளுமன்ற அமைப்புக்களை பாதுகாப்பதும் ஐ.நா.படையின் நிலைநிறுத்தவதும் அதே தயாவசியமானது' என தீர்மானம் நிறைவேற்றுகிறது. ஐ.நா.படையின் நிலைநிறுத்தவதும் கொடு எழுதிய திருத்தி கடிதத்தின் திருத்தி வரிகள் இவை:

"முன்னாளுகமை தாண்டியபாண்டவண, கொங்கோவை தலைவராகிய குருமரான சித்திரவதைகளை கருணை கேட்டு இறைஞ்சும் நிலைக்கு என்னை இட்டுச் சென்றதில்லை, ஏன்வரில் அடிப்படைகளைப் புனிதமான கொள்கைகளை வெறுப்பவர்களும் உயிர் வாழ்வதை விடத் தலை நின்றுகொடு, அமைதி முடியாத திட்டம் ஐ.நா.படையின் எதிர்ப்புத்தின் மீதான பாபெரும் நம்பிக்கையற்றும் சாலைகளில் நான் விடுதலையிடுகிறேன். வரலாறு ஒரு தான் தனது தீர்மானம் எழுதும். அதே வரலாறு ஐ.நா.படையின் வரலாறுதான் போலிபோலி (Pretence) என்பதற்குள் வரலாறுகளை இறுக்கவாறு மாற்றாகக் கொலம்பியாதிக்கத்திடம் திருத்தும் அதன் கைப்பாடுவாயில் திருத்தும் விடுதலைவெற்றி நாய்க்கிடை

கட்டுரை

கற்பிக்கப்படும் வரலாறாக இருக்கும். ஆயின்கூட தன் சொந்த வரலாற்றைத் தானே எழுதும். அது சார்பு பாவலையளத்துக்கு வடக்கிலும் தென்சென்னை மீயின்புறம் கண்ணிப்பறும் நெய்தல்திரும்புவதற் சொல்லும் வரலாறாக இருக்கும்”.

தான்எழுதும் வரலாறு நூற்களிலும் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்காமல் பிரச்சினைகளை வலிமையுடையவரின் செயல்களையே, பாண்டல் வரலாறுகளில் சுருட்டமை (குறிப்பாக வெள்ளையா, கொங்காவோ), சிறுவர்களைப் பாயியல் துடிக்கியோகம் போன்றவை (ஒரு வல். வெறுப்பி) என்பவையே ஐ.நா. அமைதி காக்கும் படைகளின் சொல்லத் தக்க சாதனைகளாக இருக்கின்றன. அமைதி காக்கும் படைகள் வலியு பெயருக்கு ஒன்றாற் போல எது நு ந்தாலும் கை கட்டி, வலியு பெரும் படைகள் என்பதுதான் நாம் வலியு உணர்மை. 1980களின் இருபதாவது ஆண்டில் மத்திய அமெரிக்காவிலாவது ஐ.நா.வின் அமைதி காக்கும் படைகளிடம் படைகள்

தீக்கராசுவரலில் வலியுபெற்றவர்களின் ஆட்சியை முறையாகக் கொண்டுள்ளது மத்திய அமெரிக்காவின் அமெரிக்காவின் கைப்பாவையாகவும் ஆட்சியில் இருப்பினும் ஐ.நா.வின் அமைதி காக்கும் செயற்பாடுகள் குறித்து இணையத்தளங்களில் தேடுகிற போது ஐ.நா.வின் மிக வெற்றிகரமான அமைதி காக்கும் செயற்பாடாக மத்திய அமெரிக்காவின் ஐ.நா.வின் அமைதியாளர் செயற்பாடுகள் கொல்லப்பட்டிருப்பதைத்

காணலாம். எனவே வெற்றிகரமான அமைதியாகவும் செயற்பாடு என்பது அமெரிக்காவின் ஆட்சியை நிலைநிறுத்துவதே என்பது இன்னொரு புறமும் மிக அண்மையில் வெள்ளையின் இன்றியமையாத மறை போட்டிக்குமுன்னர் அமைதியான ஐ.நா. வின்வலியு அமைப்பு பதில் நூற்றுவதற்கான மீ தந்த தொடங்கி இன்றியமையாத குறைகள் விழந் தொடங்கியேல் தான் அமைதி தேவையென அமைதி காக்கும் படைகளை அவசர அவசரமாக வெள்ளையின் அமைதி காக்கும்

அமைதி என்பதும் அமைதி காக்கும் வலியும் அவ்வளவுக்குரிய அவ்வளவின் தேவையின்றி மாறுபடும். மாறுபடைய அமைதி என்பதும் மாறுபடைய அமைதி காக்கும் அமைதி மாறுக்கு ஏன் தேவைய வலியிலேயே தங்கியுள்ளது. அமைதி மூன்று மெய்யம். அமைதி காத்தல் மூன்று பேசலாம். எழுதப்படாத மெய் நடந்து வெள்ளையருக்குத்தாலும் அமைதி திருப்பதாகவும் அவ்வளவு தேவையெனவும் மெய்க் கொள்ளலாம். அமைதி என்பது மாறுபடைய வலியும் அமைதியை மாற் தீர்மானியுறு என்பதுதான் அமைதியைத் தேவையாக வரையறுத்துக் கொள்ள ச தரும். அமைதியை வரையறுத்துக் கொள்ளவேண்டாம் அமைதி காத்தலை வரையறுத்துக் கொள்வதில் சிறமம் இருக்காது.

இவ்
எப்போதும் மதில்மேல் அமரும் இப் பூனை
எல்லா மதில்களும் மெயில் இருந்தால்
எங்கே அமருமென்பு மாந்த்தேன்
மெயின் மது அமைதியுறும்பு பூனை
- சி. சிவசேகரம்

மெய் தீயுறும் சிந்தனைகளையும் வெள்ளையர் இக்
சந்திரன் கொ ளு மெய்துத் தொடர்வதென்றால் மெய்க்
காலச் சிந்தனைகளையும் தான் தொடரல் சாத்தியம்.
மீண்டும் ஒரு மெய் தீயுறும் சிந்தனை மெய்துத் சில
மெய் தீயுறும் சிந்தனைகளுடன் சந்திப்போம். ஏனெனில்
மறங்கள் ஒப்பவை சிந்தனையுறும்
காற்று விடுவதில்லை
கரைகள் ஒப்பவை விடுவதில்லை
அமைதியின் சிந்தனையில்லை
ஒடி ஒடி ஒடிந்த போதும்
வாழ்க்கை சிந்தனையில்லை. - மாவேலர் -

நூல் : மீள் நவீனத்துவம்
நான்காவது கட்டவிறந்தல்

கட்டுரை ஆசிரியர்கள் :
மே.மாவேலர், சி.சிவசேகரம்,
இ.முருகையன், ந.மெய்யுடுகோபால்

முகவர் : இல.44, 3 வயம் மாறு,
கொழும்பு மத்திய சாலை,
கூட்டுத் தொகுதி,
கொழும்பு-11

விலைவாசி : தே.சிய கலை சிலக்கியப் பேரவை
விற்பனைவிலை : 011 2381806, 011 2335844

நூல் :
முற்போக்கு சிலக்கியச் செம்மல்கள்

ஆசிரியர் :
ந.சிவசுப்பிரமணியம் (தம்ப சிவா)

முகவர் : இல.11, திரையுதிப்பக வீதி,
கொழும்பு -05

வெளிப்பு :
திரைப்படக் குழுக்காக கலை சிலக்கியப் பேரவை
தொலைப்பேசி : 0777 301920

வலிகாமம் வடக்கு மண்ணின் மாந்தர்கள்

மாங்கண்டு மதியாபரணம்

மாவை வரோதயன்

“அங்கை என்ன செய்யிறாய்! பொழுது விடிஞ்சு வெயிலும் வரப்போது! தண்ணியக் கொண்டாவன்!” சார்மனைக் கதிரைக்குள் இருந்தபடி புகையிலைத் துண்டுகளை அடுக்கி அடுக்கிச் சுருட்டியபடி மதியாபரணத்தார் குரல் கொடுத்தார். “கொதி தண்ணி; ஆத்தியெல்லே தரோணும், பிறகு அதுக்கும் கத்துவியன்”; மனைவி தேநீர்க் கோப்பையுடன் தலை வாசலுக்குள் வருகிறார். “நீ ஆத்திக் கொண்டு வருமட்டும் சந்தைக்காரர் நிக்கிறாங்களே! சுருட்டிய சுருட்டினை உதட்டுள் வைத்து உருட்டி உருட்டிப் பதம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார் மதியாபரணத்தார்.

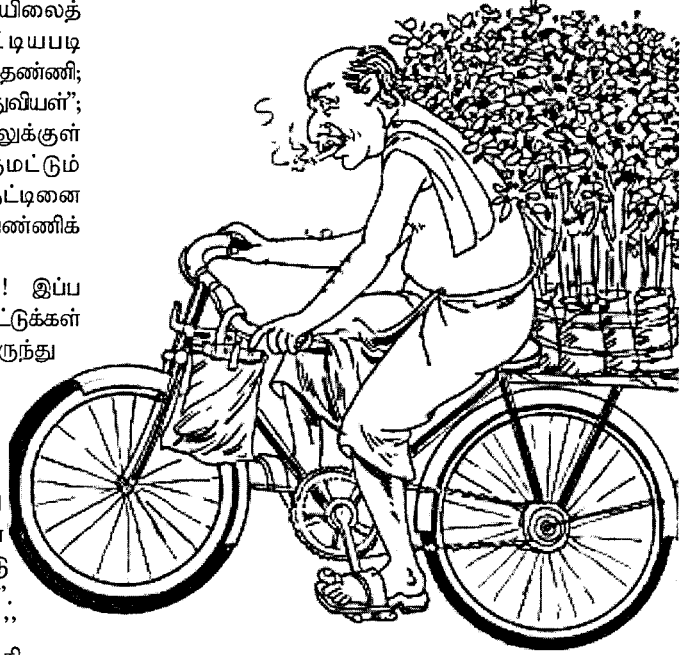
“உந்தச் சுருட்டைப் பேந்து சப்புங்கோ! இப்ப தண்ணியப் பிடியுங்கோ! சுடுகுது” நீலநிறப் பொட்டுக்கள் போட்ட வெள்ளை நிறத் தகரக் கோப்பையிலிருந்து ஆவி பறந்து கொண்டிருந்தது. “இஞ்சு கொண்டா!”. “அப்பத்துக்குப் போட்டனான். பால் புழிய வேணும்...” இடது கையால் தனது கொண்டையைத் தட்டியபடி தனது வேலைப் பட்டியலை மதியாபரணத்தாரின் மனைவி வாசித்துக் கொண்டிருந்தார்! “சின்னவன் ஆசைப்பட்டவன், சுண்ணாகச் சந்தையில் நண்டு ஏதும் வாய்ப்பாய்க் கிடந்தால் வாங்கியாங்கோ!”.

“நேரம் போவிட்டுது. நான் வாறன்” உதடுகளுக்குள் பதப்படுத்தி காதுக்குள் செருகி வைத் திருந்த சுருட்டை பொக்கு, பொக்கு என்று பற்ற வைத்துக் கொண்டு, வெள்ளைத் துவாய்த் துண்டை தோளில் போட்டபடி மதியாபரணத்தார் வாசலால் இறங்கினார்.

“இஞ்சார், உவன் ராசனை வரச் சொன்னானன் கொட்டிக்க! வந்தா தண்ணி வெண்ணியக் குடு, தகரத்தை வீணாக்காமல் பெரிய கொட்டுகளாய் பாத்து அடிக்கச் சொல்லு”.

வேட்டித் தலைப்பை மேலெடுத்து சைக்கிள் சீற்றுக்குள் செருகி, ஏறி அமர்ந்து வலது காலால் பெடலை பின்னாகத் தட்டி மேலெடுத்து பாதி பாதி வட்டமாக மிதித்து பலன்ஸ் எடுத்து மதியாபரணத்தாரின் சைக்கிள் ஓடத் தொடங்கும். உரப் பையில் வெட்டித் தைத்த கைப்பை இரண்டு, காண்டிலில் எப்பவும் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும்.

கொழும்பில் இருந்து வந்த மெயில் ரெயினும் மாவிட்டபுரம் ஸ்ரேசனில் நின்று விட்டு புறப்படும் போது இப்படி ஒரு உந்துகோலோடுதான் புறப்படும். அதிகமாக மதியாபரணத்தாரும், கொழும்பு ரெயினும் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் எதிர் எதிராகச் சந்திப்பார்கள். ஆறு தண்டவாளப் பாதைக்கு மேற்குப் புறமாகத்தான் மதியாபரணத்தாரின் வீடு உள்ளது. சீமெந்து ஆலைக்கு ஜிப்சம், களிமண், கல் கொண்டு செல்லப்படுவதும்

சீமெந்து ஆலையில் இருந்து கிளிங்கர், சீமெந்து வெளியே கொண்டு செல்லப்படுவதும் இந்தப் புகையிரதப் பாதை வழியாகத்தான். ஆனால் மெயில் காங்கேசந்துறைக்குப் போய் ஓய்வெடுக்கும், மதியாபரணத்தார் சுண்ணாகம் சந்தைக்குப் போவதுடன் நாளை ஆரம்பிப்பார்.

ஒரு மரச் சோலை அசைந்து வருவது போல இருக்கும் பழைய றலி சைக்கிள். அதில் பெயின்ட் கழன்று கறள் பிடித்துக் கனகாலம். ஆனாலும் பெரிய கரியர், உறுதியான சைக்கிள். குறைந்தது பத்துக் கொட்டு மரக்கன்றுகளைப் பின்னால் கரியலில் கட்டுவார்.

காலநிலை, சூழல், சந்தை வாய்ப்பைப் பொறுத்து கொட்டுக் கட்டுதலின் எண்ணிக்கை மாறுபடும். மாங்கன்று, பலாக்கன்று, கொய்யா, நெல்லி, எலுமிச்சை, தோடை என்று சந்தைக் கேள்விக்கு ஏற்றமாதிரி மரக் கன்றுகளின் வகையும் மாறுபடும்.

மாவிட்டபுரம் கோவில் தெற்கு வீதியில் மதியாபரணத்தார் போகும் போது குரன் போர் நினைவுக்கு வரும். தெற்கு வீதியால்தான் குரனை வீதிக்குள் கொண்டு வருவார்கள். துரைச்சாமிக்குருக்கள் வீட்டு மாமரத்தில் குழைக் கொப்பு முறித்து, குரன் அதற்குள் மறைந்து செல்வது ஒரு சுவையான காட்சி.

மதியாபரணத்தவர் அந்த மர நிழலில் அமர்ந்தபடி காலநினைவு ஒப்பக் கொண்டு கண்ணப்பவர் சந்தர்ப்பம் போகிறார். ஸாயிஸ் இருக்கும் கருட்டு தெல்லிப்பழை சந்தி வரை நின்று பிடிக்கும். அழகியை மில் திரியன் வந்து பழையநிலை ஓரளவு வெப்பம் வந்துவிடும்.

விடியற் காலமை எழும்பி. சிலிப்பை கையிலே போட்டு, மெட்டு நகலி தேர்ரைக் குடித்து விட்டு ஒடியை வந்து பாணுக்கு வந்தவசியல் பிற்பாடுமனை ஒரு தடவை பார்த்து விட்டு ஊண்டி மிதிக்கிறார்.

கண்ணாக்கம் சந்தர்ப்பமில் வெள்ளம்பு விபாயிமார் வெளியேருக்கு வெங்காயம், செத்தல் பிளகாய், பரக்கரி கட்டுவார்கள். ஸாயிஸ் கிட்டு அருள்வி மீச்ச இடத்துக்கு மதியாபரணத்தாரின் உற்பத்தியைப் தேடி வரக்கி ஏற்றவர்கள். பார்ப்பானத்தல் மார்மனடி இல்லாத காயம் என்றாலும் தெருக்கில் பழையகாலமே இருக்கும். மார்மனடிக்கு அங்கு புகாண்டி இருக்கும். ஆகவும் 'யாப்பினை அம்பி' என்று அவர்கள் கறுத்தக் கொள்ளுபாணாய்த் தேடி வரக்கி ஏற்றிப் போவார்கள்.

சில் விபாயிமார் காயி, அம்பாரிஜாட்டைப் பக்கம் இருந்து மெயில் ரெயினிஸ் வந்து மாண்புபாட்டுக்கு இறங்குவார்கள்.

மதியாபரணத்தார் சந்தையால் காலநிலை கற்று நின்று தேவையான பழமரக்கன்றுகளை கொள்வனவு செய்வார்கள். இறு மெயில் மெயினிஸ் ஒளி தெற்குக்கு கொண்டு செல்வார்கள்.

சந்தையிலும் சரி போக்குவரத்திலும் சரி மதியாபரணத்தாரும் சி பழைய காலநிலை விட மாட்டார்கள். ஆரார அடி உயரம், அகன்ற மார்பு, அந்தக் காலம் பக்களில் வந்து நாமான் போன்ற ஒரு கவர்ச்சிரமான ஆள் அடிப்பதென்றாலும் இன்று இடத்தில் பின்று சூழ்நிலைக் கால பரிமாண கை. வலம் பாய்ந்த வீரர்கள், சேட்டுப் போட்டறியாத தேகம். மெல்லு, முழுது எண்ணம் மயிர்க்காயல் பிளாற்றிடுக்கும். கதைபும் கட அண்டை தான். மிதிக்கினால் கைகளை விட்டி விட்டுவார்.

அவரது விட்டுப் படலையில், ரெயில் றோட்டைப் பார்த்தபடி கறுப்பு வெள்ளையில் ஒரு பெயர்ப்பகை இருக்கும். "இங்கு நல்ல ரக ஒட்டு மாண்கன்றான், பழமரக்கன்றுகள் விற்பகைக்கு உண்டு. மா, பசா, வாழை, மாதுளை, கரூது, செவ்விரைநீர், தென்னம் பிள்ளைகள், மெல்லி தோடை, எழுகிளை, விளாத்தி....." என்று அந்தப் பட்டியல் நிறை. உண்மையில் யாழ் மாண்புபாட்டுக்கு உள்ள ஒரே ஒரு பழ மரக்கன்று உற்பத்தியாளர் இவருமான். "எம்மன அல்ல இரண்டு தடவை விவசாய மன்னாக வந்தனாம். மெய்யோ சீலோவில் போட்டி மாண வேணும் என்ற ரெயினிவே லொறண்டி அலுப்பிக் கூப்பிட வை, ஏறக்கால் உவர் நமசினப்பவர, அந்த அந்த மெக்கோட் போட்டியும் கொண்டது எயினினை கதைப்ப பழிந்து கொண்டு போயி. மெத்து மெய்யோவில் போட்டவர்" என்று காலமுடி விளாசும் பற்றி மதியாபரணத்தார் பெருமையப்பட்டுக் கொள்ளார்.

நாள் :
திரமண ஆற்றிசீரும்குவி
அனுபவங்கள்

ஆசிரியர் :
மேல் அருளும்

ஏகணி :
இல. 8-3-4.
மெட்டிரோ தொ. 9-மாடி,
55வது ஏழாண்டி,
கொழும்பு 06

விலை : ரூபா.295.00
தொகையெரி : 2360488, 4514396

கிட்டத்தட்ட இருபத்தைந்து பரப்பு அளவில் அவரது வளவு கொம்பாட்டுப் பூமி, கழக்கு வசத்தின் கிட்டு. தலைவாக்கம் மட்டும் சிவந்தால் தூள் போடப்பட்டு நின்ற கட்டி, ஒடு போட்டிருக்கு, கிட்டு, ஸாயிஸ் மண்ணை, மணி தினம் வயா, பனையோசையால் காலர கைநின்றுக்கு, தெற்கு வளவாக காலம் பகுதியில் உயரப்பாங்கமான இடத்தில் கிணறு, புவரசம் ஆடுகாய், பனையாத்த தலா. இருபது முடித்தல் மெல் நீளமாக துவள்கொடி. மெயின் வைத்து திறைத்தால் வந்த மூலைக்கும் தண்ணீர் பாடி. குடிப்பு அது மட்டும் இறையிற் செய்த கிணறு. இப்போது கிட்டுக் குடிப்பு போய்க் கிடக்கிறது.

வாணலத் துணித் துவள்காய் பிழி, மெயி பழமர் செய்கைகள் இடும்மம், மா, பசா, வாழை, தென்னம், கரூது, மாதுளை, தோடை, எழுகிளை, மெல்லி, கரை நெல்லி என்று பிற்பாடுமாவே பயிந்தும் மரங்கள் அருகாங்கு செதித்து வளர்ந்து, முடிக்கி விட்டிருக்க கொவ்வாருக்கும், சந்திரி, செண்டு, பிளகாய் மரக்கறி செடிகளும், பாகல், முடிமல், பூசனி, வத்தகைக் கொடிமும் மரங்களில் பார்த்து விட்டார்.

மாமன் என்று சொன்னால் கறுத்தக் கொழும்பம், பாண்டி, வெள்ளைக் கொழும்பான், சேலம் (கீலிக்கொண்டு), அம்பலவி, சேம்பாட்டான் என்று கிட்ட இராய்கள் அத்தனைபும் பெரு மரங்களாக இருக்கும். அவைதான் ஒட்டுவதற்குக் கிணைக்கும் சி பி மரங்கள்.

பதியம் வைக்கும் பகுதிகள் காலத்துக்கு ஒன்றாக ஒள்வொரு இடத்தில் கழற்சி முறையில் மாற்றப்பட்டிருக்கும். ஒவ்வொரு வயது மரங்கள் ஒவ்வொரு இடத்தில் கட்டிவை இருக்கும். அவைதான் அடித்துக்கொண்டபும், வேறையும் கொடுப்பா. வேறொரு பெயர்ந்து வலம் வந்த வேறு மரங்களில் சிலவற்றை சேர்வை.

நிலக்கைக் கொழும்பு, பண்படுத்துவது. பாதர் கட்டுவது எண்ணம் அளி ஆட்கள்தான். கொட்டு எனப்படும் பதியம் வைப்பதற்கான பாத்திரங்களை தகரத்தின்

நூல் :
புகைக்காரி
 (அறிவுக் களஞ்சிய
 நூல் வரிசை - 4)
 ஆசிரியர் :
 கலாநிதி க. குணராசா
 (செங்கை ஆழிபான்)

முகவரி :
 இல. 84/3, மாளிப்பாய்ச் சாலை,
 மாநாற்பாளையம்

வெளியீடு : வரதர் வெளியீடு

விலை : ரூபா. 30.00

செய்வதற்கு அந்தத் தொழில் நெறித்தவர்கள் வந்து நான் சம்பளத்துக்குச் செய்கிறேன். அதுபோல மாண்பு மகரக் கொள்வனவாளரை வணிகக் களக்காகக் கொண்டுள்ள இன்றொன்றை. பதில்களை ஒட்டுவது, பதில்களைக் கண்பிக் கொட்டுகளில் வைப்பதற்கும் அன்றை நேரத்தில் நிபந்தனையாளர்கள் வந்து செய்வார்கள். ஆனாலும் இவை என்னத் துறையிலும் மதிப்பாய்வைப் பற்றித் தவிர கையாடல்கள். தானே தனியாகக் கண்டுகளை ஒட்டியும், பதிலம் கைத்தல் மர அறிவுகள், விவரணையும் செய்யும். இப்போது முதலமைச்சராகக் கொடுவதற்குள்ளும் கொடுத்து விடுகிறார்.

“காது செய்களைப் பெற்றவன் ஆண்டி ஆதவான் என்னுள்ளை! நான் ஒரு பித்தகான் அரசாங்கத்தை இருக்கிறான் என்பார். இரண்டு ஆண்டுகளில் மொத்தம் ஒன்று பித்தகான், அவரது கடைக்குட்டி மகனுக்கு என்னவென்று வயது கூட இருக்கும். ஆனால் அவர் வயதை “பந்தான்” என்றுதான் கூப்பிடுவார்.

நான் எனது சிறப்பினைத் தனத்தில் “என்னை ஒரு மச்சான் என்று கூப்பிடுகிறீர்கள் என்று கேட்பேன். என்ற மோனைவக்கு நீ மச்சான் தானே அதுதான் என்று கூறுவார்.”

பதிலம் வைப்பதற்காக, விதைக்கு மாம்பழங்களை வணிக நிறையாக கொண்டு வந்து தன் வளவுக்குள் கொட்டுவிப்பார். அவை அதிகம் சாதாரண புனி மாம்பழங்களைக் இரும்பும். “இன்னார் மச்சான்! மாம்பழம் கொண்டுபோட்டுக்கு, ஆளுக்கொரு கத்தி கொண்டு வந்து வெட்டித் தீண்டுக்கோ. ஆனால் கொண்டு போகக் கூடாது. குப்பிப் போட்டு கொள்ளை மர குழியில்

போட்டுட்டுப் போக வேண்டும் சரியே!” ஆட்டுக்குக் குழுவெட்டப் போற நேரம் மதியாயினதால் என்னைக் கூப்பிட்டுத் தகவல் சொல்லுவார். பிரதேசம் அடுத்த நான் பன்னிக்கடத்திலையும் அதே நேரம் போகிறேன். வீட்டிலுள்ள உடன அக்கம்பக்கம் எல்லாருக்கும் சொல்லி, ஆளுக்கொரு கத்தியோட போனமெண்டால் அதுக்கு மட்டும் மாம்பழம் சாப்பிடலாம்.

வேலிற் காலம் வந்தால் மதியாயினததாரின் வளவில் அத்தனை மரங்களும் களிகள் சமத்து நிற்கும். மனிதரைப்போல, அன்றை மகனப்போல அந்த காலம் புதிய விவஸுக்குப் பெருத்த வேலையாகப் போய்விடும். வீட்டில் நிற்குவர்கள் யாராவது அந்தவாறு மரங்களில் தர உட்பாக்களை கோயில் மனித ஆடிப்பது போல் அடித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். மதியாயினததாரி ஒரு பதத்தில் மகத்து மரத்தோடு காய்களைத் தீர்த்து விலை பேசு விற்புவிடுவார், ஆனாலும் பாண்டி மாறத்தில் மகனாக ஒரு வயதில் படுத்தக் தின்பதில் எங்களுக்கு ஒரு சகம் இருக்கும். அதற்குள் அந்த மீனிடம் இருந்து தப்புவதும் ஆடிப்பதற்கும்.

மதியாயினததாருக்கு இன்னொரு பொழுது போக்கும் இருக்கும். வேளிக்க காலம் வந்தால் ஆனாய் பிழை மராவது அழிந்து மகனாக ஒரு கைத்தல் கொண்டு தீர்வார். தலை, குடல், இரத்தம் இரண்டு பங்கு இரண்டு அடங்கும். நீ இரண்டு பங்கு மகன் விட்டுப் கிழார் போட்டு முதலை எடுத்தல் போடுவார்.

வேளின் இல்லாத நாட்களிலையும் பல்வகை கருத்தால் குடி பிரகடனங்கள், கண்டுகள் அழிந்து மகனாக விடை பேசி, வரில், உறவுகளில் பங்குகளுக்கு ஆள் பிடித்து, ஒரு சான்றிதழை நானாய் பார்த்து இரண்டு அடிப்பார்.

வேளிக்கழமை இரவு நித்திரை வராது. சளி விடிப்பதும் அன்றை மனிதனின் சமுதாயி பெட்டுற ஆளை எழுப்புவார். கிடையை வளவு மூலையில் உள்ள மாமரத்தடியைக் கொண்டு போய் கழுத்து வெட்டப்படுகும். நீண்ட காலம் போட்டுத் தூக்கி மாறக் கிளையில் இரண்டு விட்டு உறித்து, வெட்டி, பங்கு போடல் நடக்கும். காலை ஒரு மணி ஆதம் போது ஒரு வேலையாக முடிக்கிறார்கள்.

பகை வடவி ஒலை வெட்டி பரப்பி பங்கு பிரிந்து, பிளா போலிச் செய்து மடித்துக் கட்டி உரப்பையும் போட்டுக் கொண்டு புறப்பட்டால் எட்டு மனிக்குள் விடுபுகிறார் புறத்து விடுகும். அப்பால் அப்பால் விட்டு நாய்கள் எல்லாம் மதியாயினததாரின் வளவுக்குள்ளான நார்களைத் தொண்டி போட்டுக் கொண்டு உலாவும்.

அன்று அவரது வீட்டில் ஆட்டு இவையின் பல்வகையறாக்களாக உள்ளது இருக்கும். இரத்த வறுமை, மூலையில் பெரியால், கழாய் புழம், துடல் கறி, ஜெம்புக் குழம்பு, இறைச்சிப் பிரட்டல் கறி..... என்று காய்க்கும் இந்து உணவுச் செறிவு உருக்குள்ளும் இருக்கும்.

பங்கு கொடுத்து முடிந்து வந்து அவர் கண்ணுக்கத் தொடியி விடுவார். அப்போது கருத்துக் கொள்ள ஏதும் கறி, இரத்த வறுமை கட்டாயம் வேண்டும். மூலையில் பெரியால், வெளிக்காய் மிளகாய் போட்டு, முட்டைப்

பொரியல் போல கலகலப்பாக இருக்க வேணும். அதுக்குப் பிறகு எண்ணெய் தேய்த்துக் குளித்துச் சாப்பிட்டுப் படுத்தால்... அது ஒருவித யோகம் தான்.

சந்தைக்குப் போனவருக்கு மரக்கன்றுகளை விற்று முடியப் பத்து பதினொரு மணியாகும். கையிற் கிடைத்த காசுடன் அப்படியே பஸ்ரான்ட் பக்கமாகப் போய் மீன் சந்தையில் விளைமீன், நண்டு, இறால் என நல்ல ஐற்றமாகப் பார்த்து வாங்குவார். அப்படியே திரும்பி வரும் வழியில் மல்லாகம் தவறணையில் கள்ளு ஒரு பிடி பிடிப்பார்.

அடித்த கோட்டுக்குள் சைக்கிள் ஓட்டப் போட்டி வைத்தது போல், சைக்கிள் அமைதியாக ஓடி ஓடி வீடு வந்து சேரும்.

கொண்டையில் தட்டியபடி மனைவியார் வாசலுக்கும், வீட்டுக்குமாக நடப்பார். “பெடியள் பள்ளியால வரப்போகுதுகள், இந்த மனுசனக் கறி கொண்டு வரச் சொன்னன், இன்னும் வந்த பாடில்லை...”

“என்னப்பா! எத்தின மணி பையுக்க மச்சம் நாறிப் போயிருக்கும். ஆடி ஆடி வாறியன்”, “இஞ்சார் நல்லதாய்ப் பாத்துதான் வாங்கினான், நாறினாப் பூனைக்குப் போடு, போ போ! ஆக்கு கெதியா, எனக்குப் பசிக்குது!”

மனைவியை கறிப்பையுடன் உள்ளே அனுப்பி விட்டு தான் கொண்டு வந்த கள்ளுப் போத்தலுடன் நெல்லி மர நிழலுக்குப் போவார். சாரத்தை மாத்திக் கொண்டு, சாய்மனைக் கதிரையையும் தூக்கிக் கொண்டு போனால் மாலை நாலுமணி வரை அந்த ஓய்வுதான். அதற்குள் மதியச் சாப்பாடும் ஆகிவிடும்.

வெய்யில் தாழ் சாய்மனைக் கதிரையால் எழுந்தால், சூரியன் மறைந்து நிலவு காலிக்கும் வரை தோட்ட வேலையில் சுறுசுறுப்பாக இருப்பார். மெசினை இயக்கி பயிர்களுக்குத் தண்ணீர் விடுவது, பசளை போடுவது, ஓட்டுத் தவறியவற்றை மீள ஓட்டுவது, நோய் கண்டவற்றை அகற்றுவது. கொட்டுக்குள் பதிய வைப்பது, ஆணி வேர் வெட்டி விடுவது, கொட்டுகளுக்குத் தண்ணீர் விடுவது என்று வேலைகள் விரியும்.

மாலை நேரம் என்பதால் பிள்ளைகளும் பாடசாலை முடிந்து வந்து நிற்பார்கள். ஆளுக்கு ஆள் வேலைகளைப் பகிர்ந்து போட்டி போட்டு இயங்குவர். வீட்டில் வளர்க்கும் ஆடு, மாடுகளுக்கு புல் பிடுங்குவது, இலை குழை வெட்டுவது, காய்கறி, பழவகை தேடுவது என்று மதியாபரணத்தாரின் ராசதானி சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கும்.

வந்தேறு குடிகள்

புவனம்

கூட்டிக் கழித்துக் கணக்கிட்டுப் பார்த்தோமேல் இங்கே நாம் எல்லோரும் வந்தேறு குடிகள் தாம். வரலாற்றுத் தொன்மைக்கு வலிந்துரிமை கோருகிற நாமெல்லாரும் இங்கே வந்தேறு குடிகள் தாம். வஞ்சிக்கப்பட்டதொரு குவேனியவள் சுற்றத்தின் வரலாற்றின் தொன்மைதனை நாம் நினைத்துப் பார்ப்போமேல் வந்தேறு குடிகள் தாம் நாமிற்கே எல்லாரும்.

யக்கர் நாகர் இருந்தரெனச் சொல்லுகிறோம் யக்கர் நாகர் இருந்த நிலை அறியாதும் இரத்த உறவு இருக்கிறதாய்க் கதைக்கின்றோம்.

யக்கருக்கும் நாகருக்கும் முன்பிருந்து குகைவாழ்ந்த கற்கால மானுடரின் எச்சங்கள் கண்டறிந்து அவர் கையின் சிற்றுளிகள் இன்னும் கருவி வகை காட்டி எவர் சொன்னாலும் எங்கள் கவனமெல்லாம் அன்னார் வழிவந்தோர் சிங்களரோ தமிழினமோ - தமிழரென்ற தமிழரெலாம் முதற் குரங்குவரை எமது வரலாற்றுத் தொன்மைக்கு வலுச்சேர்க்க முன்னிற்போம். சிங்களரேற் சிங்களவர் விசயன் கதை விலக்கித் தாய்வழியிற் தம்மினத்தின் முன்னோரைத் தேடிடுவர். இருவழியும் இல்லையெனின் இறந்தொழிந்த இனமென்று அத்தோடு கதை முடித்து இன்னொருகால் இருவரிடே எவர் முத்தோர் என்றெமக்குள் ஆராய்ந்து அழிபடுவோம்.

அன்னார் வருமுன்னம் இத்தீவின் மண்மூடப் படர்ந்திருந்த காடெல்லாம் தமதாக ஆண்டிருந்த வேடர் பரம்பரையோர் விந்தன்னைக் காட்டுக்குள் ஓய்ந்து ஓடுங்கி வாடி அழிபடவும் அவர் இருப்பை நாம் மறந்து மறைத்து மறுத்துரைத்து வரலாற்றை ஒரு கையாற் கிழித்தெடுத்து நீறாக்கி மறுகையால் நாம் வந்த வரலாறு புனைகின்றோம் வந்தேறு குடிகள் நாம் இங்கே எல்லோருந் தாம்.

நிலைப்பாடு அல்லது வாசல்படி !

கல்வயலான்

முகம் பார்க்கக் கிடைக்காத
நிலைக் கண்ணாடி -
முகட்டு உச்சிக் கழுந்துக்குள்
குருவிக் கூட்டுள் சுகம் சேர்த்த
அடைக்கலங் குருவி - குஞ்சு
சுற்றிவரும்
அவற்றுக்குச்
சொட்டு நேரம் முகம் காட்டும்
அவை எச்சத்தினது வாடை!
மூச்சுக்குள்
உள் மணக்கக் குமட்டும்
முகக்கைத்
தே(ய்)ச்சடி எழும்பி நான்
வெளியே வந்து!
வாசல் இருட்டில்
படியில் இருக்கின்றேன்
ஈசலுக்கு வெளவால்
வட்டம் அடிக்கிறது
இருட்டில்
சுருட்டு மினுங்கி நெடி பரம்ப
இருமிக் கரும் உருவம்
ஏதோ அவசரத்தில் தெருவில் நடக்கும்
ஒரு கொஞ்ச நேரத்தில்
ஆலடிக்காளி கொயிலில்
அவ்வேளை; மாலை முடிந்த
பின்னேரப் பூஜையால்
பூவும் பன்னீரோடு சாம்பிராணி
புகையும் மேவித்
திரண்டு மிதந்து வரும் வாசனையால்
மேல் மயிர் குத்திட்டு நிற்க,

உடல் நடுங்க
வாசல் இருட்டில்
படியில் வடிவாகப் பேசுதற்கு
ஆளின்றிக் குந்தியிருக்கின்றேன்
அரச மரக்கிளை சரசரக்க
காற்றுச் சரசமிடும் ஓசை;
ஏதோ ஓர் மர்ம உரசல்
உயிரோ ஒருங்கி நடுங்கும் இரவு
இருட்டுப் படியில் ஏதோ ஒரு விதி
உரிய இடத்தை வகுத்து
வைத்தாற் போல
இரண்டு மோட்டார் சைக்கிள்
முன்னால்
இரண்டு மோட்டார் சைக்கிள்
பின்னால்
நடுவிலே 'வெள்ளை வான்'
இன்றும் வழமை போல்
(சென்ற சில நிமிஷம் சிந்த)
வெடிச்சத்தம் தூரத்தே
ஐஞ்சு - ஆறு
கேட்கும்
முடிஞ்சதன் பொய்மை
காலையிலே ஊறியும்
வாசல் இருட்டில்
படியில் வதங்கி நான்
பேச முடியாமல்
ஈசலுக்கா வட்டம்
வெளவால் அடிக்கிறது
அக்கா! அக்.....கா!

‘மயிர்நீப்பின் அல்லது இடைவெளி’

அயிராமீ

நாயகி:-

எனக்கு முந்தி நீட்டுத் தலைமுடி. பின்னாலே வாறவையெல்லாம் என்றை தலைமுடியையே இழுத்து இழுத்துப் பாப்பினம் ஆசையிலை. ஸ்ரெயிற் கெயர். இடுப்புக்குக் கீழை இப்பத்தையில் படினுக்கு ஏத்த மாதிரி. நுனியை ஒரேயளவாய் வெட்டி வாழைத்தண்டுப் பட்டையை குறுக்கை தறிச்சு விட்டது மாதிரி சாரைப் பாம்பைப் போல வள வளவெண்டு கிடக்கும்.

நான் லவ் பண்ணி கலியாணம் செய்ததான். அவற்றை ஊர் ஆக்கள் எல்லாரும் நல்ல வடிவும். நல்ல குணமும். என்றை அவர் பற்றி நான் அறிஞ்சு கதையள் அவரிலை எனக்குக் காதலை ஏற்படுத்தியிட்டுது. அவர் வெளிநாட்டிலை இருக்கிறார். ரெலிபோன் நம்பர் கிடைச்சது. தொடர்பு கொண்டன். இனிமையான குரல். இதமாய் பேசுவார். ஆளை ஆள் தெரியாது. அவர் என்றை படத்தை எடுப்பிக்கிறார். நான் படம் கேக்கேல்லை. படம் வந்தால் அதை நான் ஒளிச்சு வைச்சிருக்கேலாது. அவற்றை கதையளை மனசுக்கை மற்றவைக்குத் தெரியாமல் பூட்டி வைச்சிருக்கிறது மாதிரி. ஆனால் அவற்றை தம்பியாரைத் தெரியும். நல்ல வடிவு. நடிசர் விஜய் மாதிரி.

ஒருநாள், வீட்டிலை ஒருத்தரும் இல்லாத நேரம் ஓராள் வந்திது. நான், “அப்பா இல்லை. பேந்து வாங்கோ” எண்டன். அந்தாள் போகாமல் எனக்குக் கதை குடுக்குது. எனக்கது பிடிக்கேல்லை. கொஞ்ச நேரத்திலை “பேந்து வாங்கோ” எண்டு கொஞ்சம் எரிச்சலோடு குரலை உயர்த்திச் சொல்லவே வந்தவர் தான் ஆர் எண்டு எனக்கும் தனக்கும் உள்ள உறவைக் கூறுகிறார். நான் ஏங்கிப் போனன். ஏற்க மறுக்கிறன். நான் நினைச்சுக் கதைச்ச ஆள் வேறை. வந்தது ஒரு மனிசமலை. அதுக்கு மேலை ஆளைப் பாக்கப் பிடிக்கேல்லை. நான் ஆளை காய்வெட்டப் பாக்கிறன். அந்த ஆள் கதையாலை முந்தி நான் அவரை என்ன காரணத்திற்காக பரிதாபப்பட்டு கதைச்சனோ அதைத் தொட்டுக் கதைச்ச தன்னை ஏற்காமல் விடவேண்டாம் எண்டு கவலைப்படுகிறார். என்றை மனைச மாத்தி அவரை அமைதிப்படுத்துகிறன். பிறகு அவர் வடிவானவராய்த் தெரியுறார்.

என்றை புருஷனாகிறவர் இந்த விஷயத்தை வெளியில் கசிய விடுகிறார். ஒருத்தரும் நம்பேல்லை. அந்த ஸ்ரெயல் கட்டை அவரைக் காதலிக்குமோ எண்டு அவரை கிண்டலடிக்கினம். ஒருநாள் எங்கடை வீட்டு ஒழுங்கேக்கை மோட்டச் சயிக்கிள்ளை என்னை

ஏத்தினவர், திரெண்டு தங்கடை ஊர் றோட்டாலை சயிக்கிளை விட்டு இந்த விசயத்தை ஊர் முழுக்கப் பிரசித்தம் ஆக்கிப் போட்டார்.

பேந்து எனக்கு அவரின்ரை ஊர் கோயில் திருவிழாவுக்கு கூட்டிக் கொண்டு போக விதம் விதமான உடுப்பு சாறியள் எல்லாம் வேண்டித் தந்தவர். எனக்கு நல்ல புழுகம். காசுக் கணக்கே பாக்கமாட்டார். பிறகு திரும்ப வெளிநாடு போய் வந்து எனக்குத் தாலிக் கட்டும் முடிஞ்சது. சந்தோசத்துக்கு என்னை சிங்கப்பூருக்கு கூட்டிக் கொண்டு போறதுக்கு அலுவலுகள் நடந்து கொண்டிருக்கு.

ஒரு நாள் விடியப்பறம் போலை எனக்கு வயித்தப் பிரட்டிக் கொண்டு வந்தது. பேந்தென்ன ஒவ்வொரு நாளும் பிரட்டல்தான். வாயில் செழிப்பு எச்சில் ஊறினபடி. தலையை நிமித்த ஏலாது. சாப்பாட்டில மனலில்லை. விளாங்காய் தான் விருப்பம். அதை ஒளிச்சு ஒளிச்சு வைச்சு பல்லுக்க கடிச்சுக் கொண்டு இருப்பன். அவர் எண்டால் அப்பிள்பழம், தோடம்பழம், விளாம்பழம், மீன், இறால் எண்டு குவிச்சுப் போட்டார் நான் எல்லாத்தையும் சாப்பிட்டுப் போடவேணும் எண்டு.

எனக்கு உலை கொதிச்ச அரிசி மணக்கப்படாது. மீன் மணக்கப்படாது. மாதுளம்பழமும், விளாம்பழமும் எண்டால் தான் ஆசை. அவர் நான் சாப்பிடாமல் கிடக்க, குளறினபடி “வயித்திலை இருக்கிற பிள்ளைக்கு சத்தொண்டும் சேராமல் போகப் போகுதெண்டு” சொல்லி வெருட்டி வெருட்டி சாப்பிட வைப்பார்.

சஞ்சிகை :	
மருத்துவர்	
(குடும்ப நல சித்த மருத்துவ மாத இதழ்)	
ஆசிரியர் :	
அல்ஹாஜ்.பி.எம்.எம்.சாலீன்	
முகவரி :	சிதாரா ஆயுள்வேத மருந்தகம் புத்தளம் வீதி, சிலாபம்
விலை. ரூபா 25.00	
தொலைபேசி :	032 2222773

என்றை இவர் மறுபடி வெளிநாடு போக வேண்டி வந்ததாலை என்னைத் தன்னோடை கொழும்புக்குக் கூட்டியந்தார்.

முந்தி நாங்கள் வயித்திலை பிள்ளை வரமுதல் கொழும்பு போய்ப் பாக்கிற இடங்கள் சிங்கப்பூர் போய்ப் பாக்கிற இடங்கள் பற்றி பலதடவை கதைத்திருக்கிறம். ஆனால் கொழும்பு வந்த மறுநாள் 99 பாதை பூட்டுப்பட்டது. கொழும்பு அல்லோலா கல்லோலப்பட்டுது. என்னாலையும் ஏலாது. ஒரு இடமும் போகேல்லை. ஒரு கிழமையிலை அவரை எயாப்போட்டிலை வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பி வைச்சம்.

நாங்கள் அவற்றை ஒரு சொந்தக்காரற்றை வீட்டிலைதான் இருக்கிறம். கொழும்புத் தண்ணிக்கும் வயித்திலை பிள்ளையின்ரை வளர்ச்சிக்கும் ஏற்ப நானும் சும்மா தளதளவெண்டு தக்காளிப்பழம் மாதிரி வந்திட்டன்.

போனவர் ஆறு மாதத்தாலை திரும்பி வந்தார். சந்தோசமாயிருந்தம். வந்து ஒரு கிழமையிலை பொடியன் பிறக்கிற டேற்றுக்கு இரண்டு கிழமைக்கு முதலே பிறந்திட்டான். ஒப்பிறேசன் செய்துதான் பிள்ளையை எடுத்தது.

எங்கடை அம்மாவும் அவரும் எனக்கு பிள்ளை பிறக்கிற நேரம் அமுதவையாம். பிறகு அவர் சொன்னார். தான் தங்கடை ஊர் அம்மாளாச்சிக்கு காவடி எடுக்கிறதா நேர்ந்ததாக.

பிள்ளை பிறந்து மூன்று மாதம் போனாப் பிறகு அவையினர் சொந்தக்காரப் பெடியனுக்கு சிங்கப்பூரிலை கலியாணம் நடக்க இருந்தது. அதுக்கு என்னையும் கூட்டிக் கொண்டு அவர் போறதாய் சொன்னார்.

அப்ப நான் சொன்னன் என்றை தலைமயிரை ஒருக்கா லெவல் பண்ண வேணும் என்று. அவர் மாட்டன் எண்டிட்டாரே. ஏன் என்று கேட்டன். தான் மொட்டை மண்டையோடை உன்றை அப்பா மாதிரி இருக்க நீர் தலைமயிர் ஸ்ரைல் பண்ணப் போறீரோ. அதொண்டும் தேவையில்லை என்று பெரிசாச் சத்தம் போடத் துவங்கியிட்டார்.

எனக்கெண்டால் பயங்கர ஆசை. பிள்ளை பிறந்த பிறகு தலைமயிர் லெவல் பண்ணி ஸ்ரைலாய் உடுப்பு போட்டு கொழும்பை சுத்த வேணும் என்று. நானே

இவர் நோர்வேயிலை இருக்கேக்கை தலைமயிர் வெட்டப்படாதெண்டு நானிருந்த வீட்டிலை இருந்த ஒரு வயசு கூடின மனிசி சொன்னதாலைதான் அந்தப் பூனை மயிரை வைச்சக் கொண்டு இருந்தனான்.

இதென்னடா இது! முதல்லை வாழைப்பட்டை போல நீண்ட ஒரே அளவான மயிர் எண்டவள் இப்ப தன்றை மயிரை பூனை மயிர் எண்டுறாள் என்று பாக்கிறியளே.

அது பெரிய கதை. அதென்னண்டால் இவர் என்னோடை ஊரிலை வந்து கதைச்சுப் போட்டு நான் உண்மையான பொம்பிளையோ என்று பார்க்க ஒரு விஷப்பரிச்சை வைச்சவர். அதிலை நான் பாஸ். அதுக்குப் பிறகுதான் அவருக்கு என்னிலை உண்மையான அன்பும், நம்பிக்கையும் பெருகிச்சுதாம்.

ஆனால் இந்தச் சம்பவத்துக்குப் பிறகு அவர் வெளிநாடு போயிட்டார். ஆனால் நான் இதை ஒருத்தருக்கும் சொல்ல முடியாமல் பயந்து பயந்து யோசிச்சுத் தலைக்கொதி. தலைக்கொதி ஆறச் சாமம் ஏமம் எல்லாம் தலையிலை தண்ணியை அள்ளி ஊத்தி சளி பிடிச்ச நிமோனியாக் காய்ச்சல்லை ஒரு மாதம் யாழ்ப்பாணம் பெரியாஸ்பத்திரியிலை ஐ.சி.யு அவசர சிகிச்சைப் பிரிவிலை சாகக் கிடந்தனான். ரிக்கற் வெட்டேக்கை டொக்ரர்மார் நேஸ்மார் சொன்னவையாம் இந்தப் பிள்ளையை நாங்கள் தப்பும் என்று நினைக்கேல்லை என்று. அப்பிடித்தான் தப்பினான். ஆளும் மெலிஞ்சு தலை மயிரெல்லாம் பந்து பந்தாய்க் கொட்டத் தொடங்கியிட்டது. எனக்கு என்றை தலைமயிரைக் காணக் காண கண்ணால கண்ணீர் ஓடும். இப்பிடித் தலைமயிர் கொட்டி இருப்புக்குக் கீழை நீண்ட தலைமயிர் தோளுக்கு மேலை ஏறியிட்டது. பேந்து ஒரு தமிழ்ப் பரியாரியிட்டை எண்ணை வாங்கி வைச்சுத் தான் கொட்டுறது நிண்டது. இப்ப நாய்க்குட்டி விசரி மாதிரித்தான் என்றை தலைமயிர் சின்னனும் பெரிசமாய்.

அந்த மயிரைத்தான் வெட்டி லெவல் பண்ணுவம் எண்ண அந்தாள் தலைமயிரை வெட்டி லெவல் பண்ணினால் தனக்கு நான் சோடி சரியில்லாமல் போயிருவன் என்று மறிக்குது. அந்தாளுக்கு வயது முப்பத்தெட்டு. எனக்கு இருபத்துமூன்று. நான் இரண்டாந்தரமாய்த்தான் இவரைக் கட்டினான்.

என்றை அம்மாட்டை அவர் தன்றை நிலைப்பாட்டை தெரிவிச்சு கலியாணம் கேக்கேக்கை அம்மா நெருப்பெடுத்தவா. பேந்து அவாவும் அவற்றை கதையளை அறிஞ்சு தணிஞ்சு போயிட்டா. அவ என்னைப் பற்றி அவருக்குச் சொன்னது. “அவ ஸ்ரையில்லாறி. விதம் விதமாய் உடுப்புப் போடுவா. மேக்கப் பண்ணுவா. மற்றும்படி வீட்டுக்கை இருப்பா. வெளியிலை எங்கையும் போகமாட்டா” எண்டுத்தான்.

அவர் சொன்னார். “அதொண்டும் பிரச்சினையில்லை. என் னட்டைத் தானே காசிருக்கு. அவ நினைச்சமாதிரியெல்லாம் உடுப்புப் போடலாம்” என்று.

இவருக்கு ஒரு நல்ல பிரண்ட் இருக்கு. அதோடை நேசறியிலை இருந்து இதுவரையும் கூட்டாளியாம். குடுக்கல் வாங்கல் ஒளிவு மறைவெல்லாம் தான் அவரோடைதான் பகிற்றதாம். அவருக்கும் கலியாணம் கட்டி நாலு பிள்ளையள்.

அவற்றை மனிசி அவரைவிட இரண்டு, மூன்று வயதிடைவெளி. ஆள் வலு ஸ்ரைல். ஜீன்ஸ், ரைற் ஸ்கேட், சிலீவ்லெஸ் பஞ்சாபி எண்டு மொடல் உடுப்புக்களும் ஐ பிளக்கிங், ஃபேசியல், விதவிதமான குதிக்கால் செருப்பெண்டு ஒரு நாள் போட்ட உடுப்பை பேந்து பாக்க கனநாள் எடுக்கும். அப்பிடி அவ திரிபுறா. தன்ரை பிறண்டின்ரை மனுசியின்ரை ஸ்ரைல் பற்றிப் பெருமைப்படுகிறவர் எனக்கேன் இப்பிடிச் செய்யிறார்.

பொடி பிறந்த முப்பத்தொரு நாளுக்கு பொடிக்கு புது உடுப்பெடுக்கேக்கை எனக்கும் ஒரு சட்டை வாங்கியந்தவர். துடக்குக் கழிவுக்கு ஐயர் பூசை செய்ய வரேக்கை அந்தச் சட்டையைப் போடச் சொன்னார். பாத்தால் அறுபது வயது கிழவியள் போடுற கவுஸ் கோர்ட் வீட்டுக்கும் போடேலாது. நான் அந்தச் சட்டையை போடமாட்டன் எண்டிட்டு ஒரு புது ஸ்கேட் அன்ட் பிளவுஸை போட்டன். அவருக்கு பிடிக்கேல்லைத்தான். ஆனால் நான் அதைத்தான் போட்டன். இந்தப் பிரச்சினை விளங்கினவை ஒருத்தரும் நான் போட்ட அந்தச் சட்டையை வடிவு எண்டு சொல்லேல்லை. முந்தி நான் என்ன சட்டை போட்டாலும் எல்லாரும் நல்ல வடிவு எண்டு சொல்லுறவை.

நாயகன்:

என்ரை மனிசி நல்ல வடிவு. நீட்டுத் தலைமுடி. வாழைப்பட்டை மாதிரி. நானும் வடிவுதான். ஆனால் தலையிலை நடு மண்டை கொஞ்சம் மொட்டை. என்ரை வாய் கண் மூக்கு நாடியெல்லாம் வடிவெண்டு என்ரை அன்பி அடிக்கடி சொல்லுவாது. முந்தி தலைமயிர் நல்ல நெளியும், அடர்த்தியும். சின்னனிலை நான் லவ் பண்ணைக்கை எனக்குத் தலைமுடி எல்லாம் இருந்தது.

பேந்து இருபத்தாறு வருட வெளிநாட்டு வாழ்க்கையிலை பனிக்குளிர், சுருதண்ணிக் குளிப்பெண்டு மாறி மாறி வெதர் மாற மயிர் தானாய்க் கழண்டு போயிட்டுது.

ஒருநாள் நோர்வேயிலை நைற் வேலை செய்து கொண்டிருக்கேக்கை எனக்கொரு கோல் வந்துது. “நான் உங்களை லவ் பண்ணுறன்” எண்டு. “இதாரடா இது. எனக்கு உங்களைத் தெரியாதே. ஏன் இப்பிடிக்கதைக்கிறியள். நான் என்ன பெலவீனத்திலை இருக்கிறன் எண்டு அறிஞ்சு கதைக்கிறியளோ. எனக்கு உங்களைத் தெரியேல்லை. ஆளையும் தெரியாது. குணத்தையும் தெரியாது. வையுங்கோ போனை” எண்டு போனைக் கட்ட பண்ணுறன்.

தொடர்ந்து ஒவ்வொரு நாளும் போன் ஹோல்! அதில் என்ரை பிரச்சினை என்ரை வயசு எல்லாத்தையும் விளங்கப்படுத்துறன். அவள் ஏற்றுக் கொண்டு என்னை விரும்புவதாகவே தெரிவிக்கிறாள்.

ஆனால் அவள் வடிவில்லாதவள் கஷ்டப்பட்டவள் எண்டதாலை என்னைக் கலியாணம் கட்ட விரும்புறாளோ எண்டு அறிய அவளின்ரை படத்தை எடுப்பிச்சுப் பார்த்தால் அவள் நடிக்கை மீனா மாதிரி.

இவள் என்ரை பணத்தைச் சுருட்டப் பாக்கிறாளோ எண்ட சந்தேகத்துடன் ஆளைப் போய் பார்த்து நேரிலை

பேசித் தீர்ப்பம் எண்டு திடீரெண்டு ஒரு நாள் இலங்கை வந்து யாழ் போய் அவளுக்கு முன்னால நிக்கிறன்.

அவளுக்கு ஆளை விளங்கேல்லை. தகப்பனிட்டை வந்த ஆளாக்கும் எண்டு “அப்பா இல்லை. பேந்து வாங்கோ” எண்ணுறாள். தொடர்ந்து நான் கதை குடுக்க என்னை ஏசுமாய் போல் போகச் சொல்லுகிறாள். பிறகு என்னை வெளிப்படுத்துகிறன்.

அவள் அசந்து விட்டாள். என்னை நம்ப மறுக்கிறாள். நான் நம்ப வைக்கிறன். அவள் பழைய கதையை முடிக்கப் பாக்கிறாள். ‘ஏமாறுறது எனக்குப் பழக்கம் தானே’ எண்டு நான் அழுகிறன். அவள் இரங்குகிறாள். என்னை ஏற்றுக் கொள்கிறாள்.

தொடர்ந்து நான்கு, ஐந்து நாள் அவள் வீட்டை ஆருமில்லாத நேரமாய்ப் போய் கதைக்கிறன். ஒரு நாள் இவள் கெட்டவளோ என்றறிய ஒரு பரீட்சையில் இறங்கினன். அவள் என்னைத் தட்டி விடுகிறாள். என் சத்தியங்களை நம்பி இடம் விடுகிறாள். எனக்கு வெற்றி. நான் அழுகிறன். எனக்கு ஒரு நல்ல மனைவி வாய்த்து விட்டாளே என்று.

பின் அவர்கள் வீட்டாருடன் பேசி அவர்களின் மறுப்பைச் சமாளித்து என் நிலைமையை எடுத்துக் கூறி இரண்டாம் தாரமாக அவளை மணம் பேசி முடிக்கிறேன். அவளைப் பணத்தால் குளிப்பாட்டுகிறேன்.

திரும்ப நோர்வே போய் மீண்டும் வந்த போது அவளுக்கு நியூமோனியா வந்து முடி கொட்டிப் போச்சது. பிறகு வந்து தாலி கட்டி சிங்கப்பூர் போக றெடியாக, அவன்ரை வயித்திவ என்ற பிள்ளை. சிங்கப்பூர் பயணம் ரத்து. கொழும்பு வந்து அவள் என்னை நோர்வே பயணமனுப்புக்கிறாள்.

ஏ9 பூட்டுப்பட - அவர்கள் கொழும்பில் பூட்டுப்பட - மீண்டும் ஆறு மாதங்களால் நான் கொழும்பிற்கு அவளிடம் வந்த போது அவள் தங்க விக்கிரகம் போல் தாய்மைப் பூரிப்புடன் திகழ்ந்தாள். என்னைப் பார்த்தால் கிழவன் மாதிரி.

வந்து ஒரு கிழமையில் பிள்ளை பிறந்திட்டுது. ஒரு மாதம் போக அவள் தனக்கு கொட்டி ஒழுங்கில்லாமல் இருக்கும் தன்ரை தலை முடியை ஒரே அளவாய் வெட்டி அழகுபடுத்த நினைக்கிறாள். நான் தடை செய்து போட்டன். அவள் சிங்கமுகம் கொண்டாள். அழுகாள். போராடினாள். என்னால அதுக்கு சம்மதம் குடுக்க முடியேல்லை.

அவளுக்கென்ன தெரியும். அவரும் நானும் வெளியிலை போனால் புடவைக் கடையிலை எண்டாலும் சரி பொலிஸ்காரனெண்டாலும் சரி என்னை அவளின்ரை அப்பாவோ எண்டு கேக்கிறதை! அந்த நேரம் நான் சத்தம் போட்டு சிரிச்சு சமாளிக்கிறதை ஆரிட்டைப் போய்ச் சொல்லுவன். அவள் மாத்திரம் என்ரை வயதுக்குத் தக்கமாதிரி உடுப்புப் போட்டு நடையளை மாத்தினாள் எண்டால் என்னட்டை இருக்கிற பணத்துக்கு என்னைப் பிடிக்கேலாது. இந்த விசயத்திலை அவள் என்னைப் பற்றி என்ன நினைச்சாலும் பரவாயில்லை. நான் அவள் என்ரை வயசுக்கேத்த மேக்கப் போடுறதைத்தான் நான் விரும்புவன்.

அவளின்ரை தாய் எனக்கு கலியாண சம்மதம்

தரேக்கை, “அவா ஸ்ரைல்காறி. விதம்விதமாய் உடுப்புப் போடுவா” எண்டதைத்தான் சொன்னவா. அதுக்கு நான் என்ன செய்யிறது. ஆரம்பத்திலை விட்டுப்பிடிச்சனான் தான். இப்ப முடியேல்லை. எனக்கு வயது முப்பத்தெட்டு. அவளுக்கு வயசு இருபத்து மூன்று.

இது எனக்கு இரண்டாம்தாரமும் எல்லே. பேந்து நான் வடிவில்லை எண்டு இவள் என்னை விட்டுப் போயிட்டால் நானென்ன செய்யிறது. பேந்து இந்தக் குழந்தையும் எனக்குக் கிடைக்காமல் போயிடும்.

என்ரை மூத்த மனிசி மாதுளம்பழம் மாதிரி. வடிவு. குணம். அவாக்குத் தலையிலை ஏதோ வருத்தத்தாலை ஒரே சண்டை பிடிப்பா. அவ வருத்தக் குணத்தாலை என்னை விட்டுப் பிரிஞ்சு போயிட்டா என்ரை பிள்ளையோடை. குழந்தை பிறந்த இருபத்தி நாலாம் நாளே.

நாயகியின் தாய்:

நான் இந்த கதையில் வாற இரண்டாம்தரப் பொம்பிளையினரை அம்மா. இவ எனக்கு இரண்டாவது மகள். தமக்கை இருக்க தானாய் கலியாணம் கட்டினவ ஒரு பணக்காரனை. நான் முதல்லை கரும் எதிர்ப்பு. பேந்து மருமேன் தன்ரை நிலைப்பாடுகளைச் சொல்லி எங்கடை மனதை மாத்திப் போட்டார்.

மருமேன் சம்மா கத்துவார். ஆனால் பாசத்துக்கு அடிமையானவர். காசாலை குவிப்பார். என்ரை பிள்ளைக்கு பிள்ளை பிறக்கேக்கை அவரிட்டைக் காசிநுந்த படியாலைதானே பிள்ளையை ஒப்பிறேசன் செய்து எடுக்க முடிஞ்சது.

இப்பிடயான காசக்கார மருமேனை என்ரை மேள் கட்டாட்டால் பிள்ளைப் பெத்திலையே அவள் செத்திருப்பான் என்ன! நாங்கள் இவ்வளவு காசுக்கு எங்கை போவம்!

அதுதான் நான் என்ரை மேளுக்குச் சொல்லுறது. நீ அவற்றை விருப்பப்படி நட. உங்கை உலகத்திலை கலியாணங்களிலை எத்தினை கொடுமையள் நடக்குது. காசிநுந்தால் வாழலாம். அஐஸ்ப் பண்ணிப் பழகு எண்டு. அவளுக்கு என்னிலை கோவம். நான் என்ன செய்யிறது. நான் இந்தப் புத்திமதியைத் தானே சொல்லேலும். பேந்து குடும்பம் பிரியுறதே.

ஆனால் அவள் ஒரு ஸ்ரைல்காறி. எல்லாம் தாயோடை பிள்ளை இருக்கிறவரையும் தான்.

நாயகியின் அக்கா:

நாள் இந்தக் கதாநாயகியினரை அக்கா. என்னைப் பொறுத்த வரையிலை இந்தக் கலியாணம் பற்றி நான் சொல்லுறதெண்டால் என்ரை தங்கச்சி காசக்காக தன்ரை வாழ்க்கையை வித்தவள் எண்டதைத்தான். அவளுக்கு இப்ப அவளினரை புருஷனினரை பெமிஷனில்லாமல் ஒரு தலைமயிரைத் தன்னும் அங்காலை இங்காலை ஆட்டேலாது.

காசுதான் காசு. காசிநுந்தால் கையிலை காலிலை கழுத்திலை தங்கச் சங்கிலியினை மாட்டலாமே தவிர தன்ரை தலைமயிரைத் தன்னும் ஆட்ட ஏலுமோ? இது என்ரை தங்கச்சி, காசக்காக போய் விழுந்த ஒரு பேய்.

நூல் :

பிள்ளை அமுத கண்ணீர்
(சிறுவர் நாடகம்)

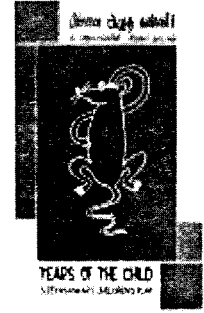
ஆசிரியர் : சி.ஜெயசங்கர்
(முன்றாவது கண் பதிப்பு)

முகவரி : இல.30, பழையவாடி வீதி,
மட்டக்களப்பு

விலை : ரூபா.75.00

மின்னஞ்சல் : jeyasankar@yahoo.com

www : thirdeye2005.blogspot.com

என்ரை தங்கச்சிக்கு ஒவ்வொரு இடத்துக்கும் போறதெண்டாலும் ஒவ்வொரு புதுச்சட்டை வேணும். ஆனால் நான் எந்தப் பழஞ் சட்டையையும் எந்த இடத்துக்கும் போட்டுக் கொண்டு போவன். நான் புதுச்சட்டை வாங்கினால் முதல்லை அதைப் போடுறேல்லை. அவள் போட்டு நான்கு, ஐந்து தரம் அடிச்ச பிறகுதான் நான் போடுறது. எனக்கு அதைப்பற்றிக் கவலையில்லை.

வெளியிலை எங்கையும் போறதெண்டால் தன்ரை வாழைப்பட்டை மாதிரி நீட்டுத் தலைமுடியையே முதல் நான் முழுக்கி இறுக்கிப் பின்னி விட்டு என்னென்னவோ ஸ்ரைலெல்லாம் செய்து தான் போவான். ஆள் வலு ஸ்ரைல்காறி.

எனக்குப் பூனை மயிர், ஆனால் எனக்கு அதைப்பற்றியெல்லாம் கவலையில்லை. சீப்பாலை இரண்டு தட்டு. வூல் பான்டாலை ஒரு சுத்து. நான் வெளிக்கிட்டு விடுவன். பாவம் என்ரை தங்கச்சி.

எனக்கு வயது இருபத்தேழு. இன்னும் கலியாணம் கட்டேல்லை.

நாயகி :

நான் தான் கதாநாயகி மறுபடியும் பேசறன். என்ரை இவர் என்ரை ஸ்ரைல் விருப்பத்துக்கு என்னை விட்டுப் பிடிக்கலாந்தானே. நான் என்னும் எத்தினை நாளுக்கு ஸ்ரைல் பண்ணப் போறன். இந்தப் பொடி நான் பெத்த பிள்ளை இன்னும் கொஞ்ச நாளாலை வளந்து என்ரை தலைமுடியெல்லாத்தையும் பிய்க்கப் போறானே. அப்ப நான் ஸ்ரைல் பண்ண ஏலுமோ. இது ஏன் என்ரை மனிசனுக்கு விளங்க மாட்டன் எண்டுது.

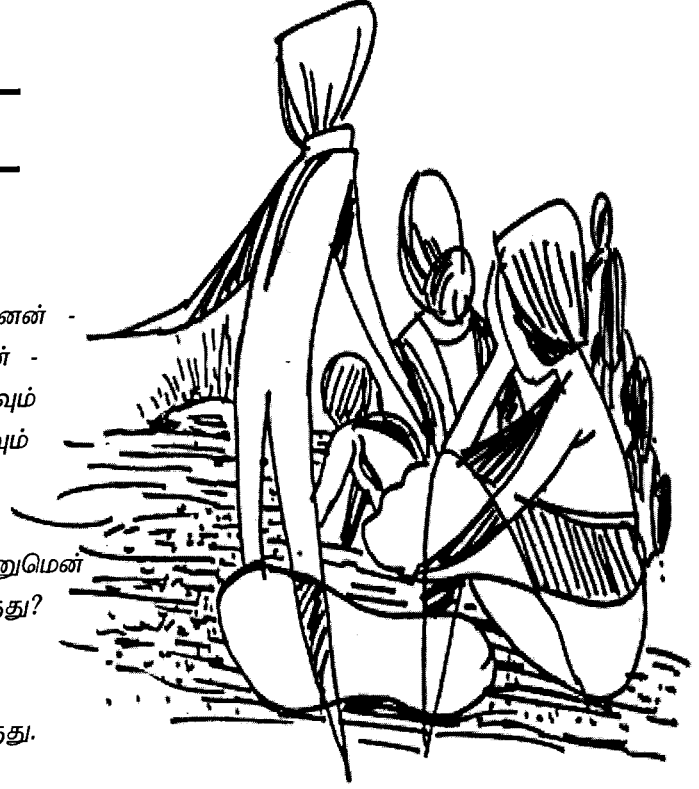
கோடி ஒரு வெள்ளை குமரி, ஒரு பிள்ளை எண்டது என்ரை மனிசனுக்கு விளங்காமல் போட்டுதோ. எனக்குச் சரியான கவலை. நான் என்ன செய்யிறது. வாழ்க்கை எண்டது இது தானோ?!

தாய் மடித் துயர்

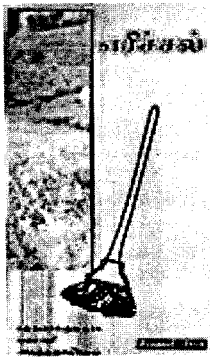
த. ஜெயசீலன்

இந்த மண்ணிற் தான் இருக்க விரும்பினேன் -
 இந்த மண்ணிற் தான் தவழ விரும்புறேன் -
 இந்த மண்ணிற் தான் மகிழ்ந்து மயங்கவும்
 இந்த மண்ணிலென் மழலை வளர்க்கவும்
 இந்த மண்ணிலே நிமிர்ந்து நடக்கவும்
 இந்த மண்ணிலே இறந்து கிடக்கவும்
 வெந்து நீறாகவும் விரும்பினேன்; எனினுமென்
 விருப்பம் தீர்க்கவேன் இம்மண் மறுக்குது?

தர்மம் நீதி அறமென்ற எவையுமே
 தரித்துப் போக இம் மண்ணோ தடுக்குது.
 கர்மம் வளர்த்து மனிதத் தனத்தையே
 கடையில் ஏலமாய் விட்டுப் பிழைக்குது.
 மர்மம் ஆழ.... வரவேற்று ஆடுது -
 மலர்ந்து பாவம் வளர உதவுது.
 கர்வி, தட்டிப் பிழைப்போன், வலியவன்
 கையில்.... இலாபமும் வெற்றியும் நல்குது.

கவிஞர், நல்ல சிந்தனையாளர்.... ஊர்க்
 கவலை கண்டு கலங்கும் உளத்தினர்,
 எவர்க்கும் நீதி, தர்மம், அறத்தினை
 இடித்துரைப்பவர், ஏழையின் பங்காளர்,
 தவித்த வாயிற்கு தண்ணி கொடுப்பவர்,
 தவஞ்செய் ஞானி, பண்பாளர்... யாவரும்
 அவிந்தடங்கிடச் செய்யுது; ஆயின் இம்
 அன்னை பூமிக்கா நன்றியான் சொல்வது?

நூல் :
 எரிச்சல்
 (கவிதைத்தொகுப்பு)

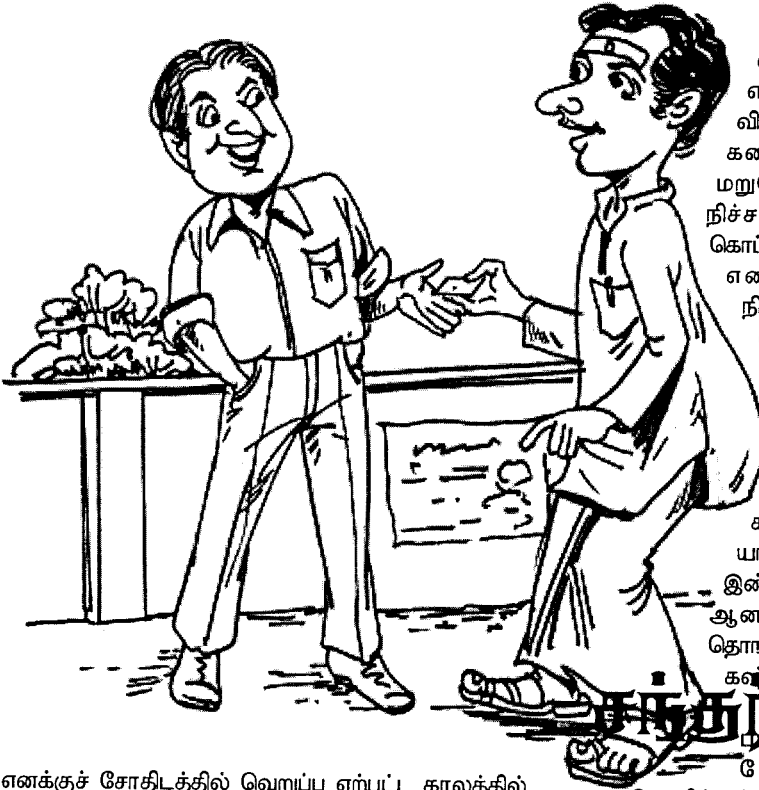
ஆசிரியர் :
 சிறுதுளி பிரபா

விலை : ரூபா.100.00

வெளியீடு :
 சிறுதுளி பதிப்பகம், ஸ்பிரிங்வெளி

எண் சோதிட மேதை

புவன ஈசுவரன்

இயலும். அவன் வேண்டுமென்று அப்படிச் செய்கிறதில்லை. அவனுக்கு வாய்ப்பாடு சரியாகப் பாடமில்லை என்கிறதாலும் கவனயீனப் பிழைகள் விடுகிறதாலும் அடிக்கடி அப்படி நடக்கும். கணக்குச் செய்கிற நேரம் எனக்கு மறுமொழி சரியா இல்லையா என்று நிச்சயமில்லை என்றால் தருமனுடைய கொப்பியைப் பார்ப்பேன். அதே மறுமொழிதான் என்றால் என்னுடைய மறுமொழி நிச்சயமாகப் பிழை என்று தெரியும். எப்போதும் சரியான மறுமொழி எழுதுகிற எவருடையதேன் கொப்பியை ஏன் பார்க்க யோசிக்கிறதில்லை என்று கேட்கிறீர்கள் இல்லையா? நான் ஒன்றும் மொக்கனில்லை. எப்பவும் நூற்றுக்கு நூறு வாங்குகிற கணேசமூர்த்தி கணக்கு வாத்தியாரை விட யாரிடமும் கொப்பியைக் காட்ட மாட்டான். இன்னொருவன் சூசையப்பு. காட்டுவான். ஆனாலும் அவன் வகுப்பில் மற்றத் தொங்கலில் இருக்கிறதால் எட்டிப் பார்க்கிறது கண்டம்.

எனக்குச் சோதிடத்தில் வெறுப்பு ஏற்பட்ட காலத்தில் உண்மையாகச் சோதிடத்தை வெறுத்தேனா, சாத்திரிமாறை வெறுத்தேனா என்று சொல்லத் தெரியாது. “எல்லாச் சாத்திரிமாரும் நடந்ததையெல்லாஞ் சரியாத்தான் சொல்லுகினை. நடக்கப் போகிறதைத்தான் பிழை விடுகினை” என்பது என்னுடைய அம்மாவுடைய அனுபவம். “நடந்ததைச் சரியாகச் சொல்ல மட்டும் சாத்திரிமாருக்கு ஏலுமெண்டாப் பொலிஸ்காரருக்குச் சோதிடஞ் சொல்லிக் கொடுத்தால் நாலைஞ்சு களவு கொலையிலேனும் உண்மையான கள்ளரைக் கண்டுபிடிக்க உதவும்” என்று நான் சொன்னதைக் கேட்டு அம்மா சிரிச்சா. அப்பரெண்டால் நல்லாக் கிழி விழுந்திருக்கும்.

கடவுள்தான் கிரகங்களை உண்டாக்கினவர் என்கிறதால் தான் கிரகங்களும் கடவுள் தங்களுக்கு விதிச்சபடி உழலுகின்றன. அதனால் கிரகங்களைச் சாத்திரிமாரால் ஒன்றுஞ் செய்ய இயலாது. இலக்கங்களை மனிதர் தான் உண்டாக்கினபடியால் இலக்கங்களை மனிதர் விரும்பினபடி மாற்ற இயலும். அதனாலே தான் கள்ளக் கணக்கு எழுதவும் தேர்தல்களில் வாக்குகளை எண்ணுகிறதில் மோசடி செய்யவும் இயலுமாக இருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன். தருமச்சந்திரனுக்கும் இலக்கங்களை மாற்றி அமைக்க

கணிதத்தை ஒரு கட்டாய முடமாக்கினதால் தருமன் ஓ.எல். சோதினை எழுதின கையோடு மறுமொழிக்குக் காத்திராமல் பள்ளிக்கூடத்தை விட்டுப் போய்விட்டான். நான் படிப்பு முடித்து வேலைக்கு அலையத் தொடங்கின காலத்தில் ஒரு நாள் தருமனைக் கொழும்பில் சந்தித்தேன். “என்னடா செய்யிறாய்?” என்று கேட்டேன். “எக்கவுண்டன்சி மூண்டாம் வருசம். சுறுக்கு முடிச்சப் போடுவன்” என்றான். அவன் பொய் சொல்ல மாட்டான். என்றாலும் அவனுடைய கணித அறிவை யோசித்த போது நம்பக் கஷ்டமாக இருந்தது. ஆனாலும் எப்படி இந்தத் துறைக்குள் வந்தான் என்று கேட்கத் தயங்கினேன். நான் என்ன செய்கிறேன் என்று கேட்டான். சொன்னேன். “வா. ஒரு ஆளிட்டைக் கூட்டிக் கொண்டு போகிறேன். அவர் உனக்கு வழி சொல்லுவார்” என்றான். ஏதோ வேலை வாங்கித் தர அழைத்துக் கொண்டு போகிறான் என்று நினைத்தேன். ஒரு எண் சாத்திரக்காரரிடம் கூட்டிக் கொண்டு போனான். அவர் பிறந்த திகதியையும் என்னுடைய பெயரை ஆங்கிலத்தில் எப்படி எழுதுவேன் என்பதையும் கேட்டார். பிறகு ஏதோ இலக்கங்களை எல்லாம் எழுதிக் கூட்டிக் கழித்துப் பார்த்தார். “தம்பி உம்முடைய பிறந்த திகதி எண் ஒண்டு” என்றார். “இல்லையே இருவத்தெட்டெல்லோ” என்றேன். “அப்படியில்லை. இரண்டும் எட்டும் எத்தினை?” என்று கேட்டார். தருமனுடைய பக்கம் திரும்பாமலே “பத்து.... ஒன்று எப்படி....” என்று தடுமாறினேன். “பத்தில்

நூல் :
சிந்திப்போம் சிந்திப்போம்
(நகைச்சுவைக் கட்டுரைகள்)

ஆசிரியர் :
பொ.சண்முகநாதன்

விலை :
இந்திய விலை ரூபா.65.00

வெளியீடு :
மணிமேகலைப் பிரசுரம்

உள்ள இலக்கங்கள் ஒன்றுஞ் சைவரும். கூட்டினால் ஒன்று இல்லையா?" "உம்முடைய கூட்டு இலக்கம் எட்டு. அதுதான் குழப்படி பண்ணுகுது". என்றார். அவரிடம் மேலும் குறுக்கு விசாரணை பண்ண எனக்கு மனம் வரவில்லை. அதைவிட அவர் சொன்னால் அது சரியாகத்தானிருக்கும் என்கிற விதமாகத் தருமன் ஒரு பார்வை பார்த்தான். "உம்முடைய பேரை மாற்றினாலொழியக் கஷ்டம் தான்" என்றார்.

இதென்ன பயங்கரம் என்று யோசித்த எனக்குப் பேரை மாற்றுவதை விடப் பிறந்த திகதியை மாற்றுவது வேசு என்று நினைத்தேன். பேரை எப்படி மாற்றுவது என்றால் பேரில் உள்ள ஒன்றிரண்டு எழுத்தை மட்டும் மாற்றுகிறது என்று விளங்கப்படுத்தினார். நல்லவேளை தமிழில் என்னுடைய பிறப்பத்தாட்சி இருக்கிறதும் ஐ.டி.காட் சிங்களத்தில் இருக்கிறதும் வசதியாகப் போய்விட்டது. வேலைகளுக்கு எழுதுகிற நேரந்தான் ஆங்கிலத்தில் பேரை எழுதியிருக்கிறேன். அதற் கெல்லாம் எண்சோதிடர் வழி காட்டுவார் என்று நினைத்து "அப்ப நான் என்ன செய்ய வேணும் எண்டு சொல்லுங்கோ" என்றேன். உம்மட பேரினுடைய கூட்டு எண் முப்பத்தைஞ்சு. அதைக் குறைக்க வேணும் அல்லது கூட்ட வேணும் என்றார். என்னுடைய பேரில் ஆங்கிலத்தில் எல்லாமாகப் பதின்மூன்று எழுத்துத்தான். இந்த ஆள் என்ன முப்பத்தைஞ்சு சொல்லுகிறார் என்று நினைத்தேன். என்னுடைய வயதையுங் கூட்டிச் சொன்னாரெண்டாலுங் கணக்குப் பிழைக்கிறது. "அதெப்படி முப்பத்தைஞ்சு எண்டு சொல்லுறீங்கள் ஐயா?" என்று கொஞ்சம் பயங் கலந்த மரியாதையுடன் கேட்டேன். "அதெல்லாம் உமக்கு இப்ப விளங்காது. எண் சோதிடம் ஒரு சயன்ஸ். அது விளங்கிறதுக்கு ஒரு சித்தி வேணும். அதைவிட்டுத் தம்பி. இப்ப உம்மட பேரை எப்படி மாத்திறது எண்டு வழி பாப்பம்" என்றார். கொஞ்ச நேர யோசனைக்குப் பிறகு "சுகமான வேலை எதெண்டா உம்மடை பேரிலை ஒரு எம் அல்லது டி சேர்க்கிறது. அதை இனிஷியலிலை

சேர்க்கலாம். ஆனால் பலன் குறைவு. ஆ! ஒரு ஏ அல்லது ஐ க்குப் பதிலாக ஒரு ஈ போடலாம். பேருக்குள் கொண்டு வாற வழியைத்தான் தேட வேணும். உம்மட பேரிலை ஒரு ஏ இருக்குது. அதுக்குப் பதிலாக ஈ எண்டு எழுதினாச் சரிவரும்" என்றார். உச்சரிக்க கொஞ்சங் கோமாளித்தனமாக இருக்கும் என்று நினைத்தாலும், "பேர் சரியாக அமைந்ததால் தான் கம்பர், பாரதிதாசன், மாஓ சேதுங், அரிஸ்டோட்டில் மாதிரி எத்தனையோ பேர் வாழ்வில் வெற்றி பெற்றிருக்கிறார்கள் என்றார். அவருக்கு எப்படி எல்லோருடைய பிறந்த நாள்எனும் பேர்கள் ஆங்கிலத்தில் எப்படி எழுதப்பட்டிருக்கும் என்றெல்லாம் தெரியும் என்று கேட்கப் பயமாக இருந்தது. அவர் சொன்னதை ஒருமுறை தெண்டித்துப் பார்ப்போமா என்று நினைத்தேன்.

"தம்பி, இனி மேற்கொண்டு, உம்முடைய பேரை இங்கை நான் எழுதிக் காட்டின மாதிரித்தான் நீரும் எழுத வேணும். மற்றவையையும் எழுதப் பண்ண வேணும்" என்றார். "தாங்க்ஸ்" என்று சொல்லி எழும்பிய என்னிடம் தருமன் காதோடு காதாக "ஒரு ஐம்பது எடு" என்றான். அது பதினைந்து வருஷத்துக்கு முன்னம். அப்போது ஐம்பது என்றால் இப்போது ஐநூறு, ஆயிரம் மாதிரி. வேறு வழியில்லாமல் ஒரு நீலத் தாளுக்கு விடை கொடுத்தேன்.

பள்ளிக்கூடத்தில் அடிக்கடி எழுத்துப்பிழை விட்டால் தமிழ் வாத்தியார் நெடுவல் நடராசர் சரியாகப் பத்து முறை எழுது, நூறு முறை எழுது என்று தண்டனை தருவார். அந்த மாதிரி ஒவ்வொரு நாளும் இரவு என்னுடைய பேரை எண் சாத்திரியார் சொல்லித் தந்த மாதிரி ஐம்பது தரமாவது எழுதிக் கிட்டத்தட்ட என்னுடைய பழைய பேரையே மறந்து போய்விட்டேன். ஒரு பலனும் இல்லை. ஒரே ஒரு பலனை விட. ஒரு கொம்பனி என்னை நேர் காணலுக்குக் கூப்பிட்டு ஒரு படிவமும் அனுப்பியிருந்தார்கள். நிரப்புகிற நேரம் புதிதாகப் பழக்கப்பட்ட மாதிரிப் பேரை எழுதி அனுப்ப, எது சரியான பேர் என்று கேட்டு ஒரு கடிதம் வந்தது. அதை விளங்கப்படுத்தி எழுதினேன். பிறகு அவர்களிடமிருந்து நேர்காணலை உறுதிப்படுத்திக் கடிதமும் வரவில்லை. தருமனையும் கூட்டிக் கொண்டு இன்னொரு தரம் எண் சாத்திரியாரிடம் போனேன்.

"தம்பி, ஒவ்வொரு எண்ணையும் ஒரு கிரகம் ஆளுது. உம்மடை கிரகம் சூரியனோட சனியும் எட்டிலை தலைநீட்டுது. பொல்லாத கோவக்காரன். தன்னுடைய ஆதிக்கத்திலை குறுக்கிடுகிறது பிடியாது. கொஞ்சம் பொறுமையாக இரும். எல்லாஞ் சரியாப்போகும். உமக்கு வேலை கிடைக்கிறதுதான் பிரச்சினை எண்டால் இன்னொரு விதமாக மாத்தேலும். ஆனால் நீர் ஒரு நாளும் பெரிய பணக்காரனாக வர ஏலாது. எண் சொல்லிநீர்" என்று சொல்லி இன்னொரு விதமாகப் பேரை மாற்றி எழுதித் தந்தார். எனக்கு பில் கேற்ஸ் ஆக வருகிற நோக்கம் இல்லாததால் அதை எடுத்தேன். இன்னொரு நீலத்தாள் கைமாறியது.

இந்த முறை வேறொரு விதமான பயன் கிடைத்தது. அப்பாவுடைய பழைய சினேகிதர் ராமசாமி அப்பாவிடம் விசாரித்து என்னைப் பார்க்க வந்த போது என்னுடைய மேசையில் இரவில் பேர் எழுதுகிற கொப்பி திறந்து கிடந்தது. அதைப் பார்த்து அவர் சிரி சிரி என்று சிரித்தார். “என்ன தம்பி, சிலபேர் கிரகங்களை வளைச்சுப்போட ஓடுவினம். சிலபேர் குதிரையளுக்குப் பின்னால் ஓடுவினம். நீர் நம்பர்களுக்குப் பின்னால் ஓடுகிறீரோ?” என்று கேட்டுவிட்டு ‘அப்பு எல்லாஞ் சொன்னவர். நான் வேலை பார்க்கிற இடத்தில் இப்ப தற்காலிகமாக ஒரு இடம் இருக்குது. வந்து இருந்து பாரும். அங்கையிருந்து கொண்டு வேறேதும் தேடலாம். வேலை ஒண்டு கையிலை வைச்சுக் கொண்டு இன்னொண்டு தேடுறது கொஞ்சம் லேசு” என்றார். அது நடந்து இரண்டு வருஷத்தில் நானே தொழில் பழகி இப்போ சொந்த முயற்சியில் பிழையில்லாமல் முன்னுக்கு வந்துவிட்டேன். பேரை முதலிருந்த மாதிரித்தான் எழுதுகிறேன்.

போன கிழமை தருமன் என்னுடைய அலுவலகத்துக்கு என்னைத் தேடி வந்தான். கடைசியாச் சந்தித்து இரண்டு வருஷமாவது இருக்கும். அவனுக்கு கக்கவுண்டன்சி சரிவரவில்லை. பேரை இரண்டு மூன்று தரம் மாற்றியும் முதலாம் பகுதிக்கு அப்பால் ஒரு அடி எடுத்து வைக்க முடியவில்லை. இப்பொழுது வேறு தொழில் பார்க்கிறான். நன்றாக இருக்கிறான் என்று நினைத்தேன். இரண்டு பேருமாக ஒரு ஹோட்டலுக்குச் சாப்பிடப் போய் ஆறுதலாகப் பேசினோம்.

“இந்த எண் சாத்திரம் எல்லாம் முழுப் புலுடா”

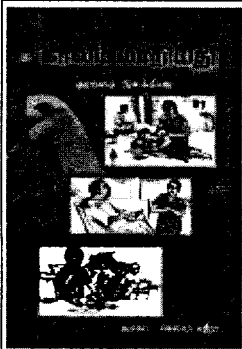
என்று நான் பழைய நினைவை மீட்டேன். அவன் “பொய்யோ, மெய்யோ, சனம் நம்பிக்கையில்லாமல் அந்தரப்பேடக்கை வாழ்க்கையில் நம்பிக்கை தர ஏதேன் தேவை. சிலபேர் கோயிலிலை போய்க் கையிலை நூல் கட்டுவினம். சிலர் நேத்திக் கடன் வைப்பினம். அதுவும் பத்தாது எண்டு நினைச்சால் சோதிடம் மாந்திரீகம் எண்டு எதையேன் தேடுவினம்”.

“அதாலை ஒண்டும் திருந்தப் போறதில்லையே!” என்று ஆட்சேபித்தேன். “நீ சொல்லிறாய். ஞாயிற்றுக்கிழமைத் தமிழ்ப் பேப்பர் பாக்கிறனியோ? பாத்நாயெண்டால் என்னென்ன விதமான சோதிடங்கள், மந்திர வேலையள், அஞ்சனம் பாக்கிறது எண்டு எத்தினையோ சாதி. இதெல்லாதையுஞ் சனம் நம்புது தானே. ஒரு சாத்திரி பிழைச்சால் இன்னொரு சாத்திரி. ஒரு சோதிடம் பிழைச்சா இன்னொரு சோதிடம்.....” என்று சொல்லிக் கொண்டே போனான். இவனென்ன கொம்புனிஸ்ட் கொள்கையில் போய்விட்டானோ எண்டு யோசித்து, முடிவில், “உன்னட்டக் கேக்க மறந்து போயிட்டன். இப்ப என்ன தொழில் பாக்கிறாய்?” என்று கேட்டேன்.

சட்டைப்பையிலிருந்து ஒரு முகவரிச் சீட்டை நீட்டினான்.

பேராசிரியர் டர்ம் என் சந்தர் எம்.ஐ.என், எவ்.என்.ஏ, பி.எவ்.எஸ்.

எண்சோதிடக் கலாநிதி, வாஸ்து சாஸ்திர விற்பன்னர் என்று நீளமாக விவரங்கள் தரப்பட்டிருந்தன.

நூல் :
காலம் மாறியது
(குழந்தை இலக்கியம்)

ஆசிரியர் :
செல்வி.சதீரா நல்லீர்

முகவரி :
இல.F.L.1.14, டயஸ் பிளேஸ்,
குணசிங்கபுர,
கொழும்பு-12

விலை : ரூபா 75.00

வெளியீடு : லங்கா புத்தகசாலை

தொலைபேசி : 011 2341942, 011 2459431

நூல் :
இருபதாம் நூற்றாண்டில்
வாழ்ந்த ஈழத்துத் தமிழ்ப்
புலவர் வரலாறு
(முதலாம் பாகம்)

ஆசிரியர் :
பண்டிதர் சி.அப்புத்துரை

முகவரி :
இல.8D 2/4, சிறீபால வீதி,
கல்கிசை

வெளியீடு :
தெல்லிப்பழை கலை இலக்கியக் களம்

விலை : ரூபா.600.00

வெட்டை

ஒரு பார்வை

படம், நான்குத்திடம் துவன் போகையில்லை நான்குத்திடம் வரவில்லை என அறிமுகப்படுத்தப்படும் வெட்டைக்கார கத்துவான் எனும் பாத்திரம் தனது தியல்பாக நடிப்பால் பண்பில் இடம் பிடித்துக் கொள்கிறது.

ஒன்பது கில்லா பாடல் ஒரு குடிசையில் வாழ்ந்து வரும் இளம் ஆரம்ப காலத்தில் வேட்டையாடியும் பின்பு போலீஸ் பார்டுமென்ட் வீட்டு தேள் எடுத்தல், பிறகு வேட்டை விற்கும் போன்ற வேலைகளைச் செய்தும் தனது வாழ்வை நடத்துகிறான். அவன் தனது உணவுக்காக பின் பிடிக்கும் கர்ப்பக் கடைகளை மீளும் பதலாக விற்கையை விற்றி வரப்படுவது போன்ற சில காட்சிகள் புத்தர் குழுவையும் திணைத்துத் திரும்புகிறது.

மேட்டார் சயீக்கிளில் நடித்திருந்து வேட்டையாடச் செல்லும் கிருஷ்ணன் வரும் இளைஞர் ஒருவரை கத்தையிடையே சந்திக்க வைப்பதன் மூலம் கிராமிய நகர உணர்வு வேறுபாடுகள் வெளிவருகின்றன. மாட்டு வண்டில் ஒன்றை வாங்க விருப்பம் வைத்து முயற்சியில் ஒருவன் பாதிக்கப்பட்டிருப்பது தனது கோபவேகத்தை மறக்கவிடும் மாட்டுவரும் பின் காயமுற்ற மருத்துவனாக வருவதால் தடயவழி குழுவும் தனது தன்மையை திணைத்துக் கொண்டு மாறு தன் உணர்வு நிலையாக காட்சிகள் திரையில் விடுகின்றன.

இம்மன்னில் தொடரும் போர்சு குழுவும் தன்மையில் பளித்தவததை பின்பார்வை செய்யும் வகையில் அமைந்துள்ள கலைத்துவ பரிமாணம் பார்வைக்குட்பட்ட சமுத்திர குழுத்திரைப்பம் என்ற சிறு வேட்டைக்குள் இருந்து புதிதாக வேட்டை எனும் திரைப்படம் வெளிவந்துள்ளது. மாற்றங்கலைக்கழக நாடகரும் அரங்கிவரும் வீரேசுவரய்யாள் க. ருத்திரன் இயக்கத்தை நெய்யாள்லை செய்துள்ளார்.

நான்கு ச. மை. திரைக்கி நகர்ந்து கொண்டிருக்கும் மனிதர்களின் ஒரு விவகார குழுவும் வட்டத்துக்குள் தனது வாழ்வை அமைத்துக்கொள்ளும் ஒரு தனிமனிதனைச் சீக்கிரித்து அமைக்கப்படும் மறைந்துபோகும் மனிதத்துவத்தின் மைய சமூக விழிப்புகளை எடுத்துக்காட்டும் மூலக்கிரம இக்குழாம்

இம் குழுத்திரைப்படம் 45 நிமிடங்களுக்குள் பல மொத்தத்தை அழகியமே ஒரு ரசிகரும் வகையில் மொத்தித்து அம்புதனின் இணைப்பும் காட்சிகளுக்கு வலுவும் திரும்புகிறது. ஒப்பீட்டளவில் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட செல்லிமைகளுடன் எதிரான புலிற்றல் கமராவை மறைப்பதற்கு படம்பிடிப்பு செய்யப்பட்டது இந்த மூலக்கிரமத்திற்காகும். பின்னணிக்குள் மறைந்துள்ள ஒன்றினைத்தாலும் சில காட்சிகளில் பெருந்தத்து உள்ளது இருப்பினும் பாத்திரத்தின் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் தன்மையில் பின்னணிக்குள் கோடுத்தவர்களின் பங்குவிடும் சிறப்பாக உள்ளது. இத்திரைப்படத்தின் இடங்களை நன்றாக உரித்தான உத்தியான மறைப்பதற்கு கதைக்கரு, ஒளிப்பதிவு, நெய்யாள்லையை சிறப்பாகச் செய்து குழுத்திரைப்படத்துவையில் காலை மூலித்துள்ளார்.

டாக்கா மஸ்லின்கள் *

அக்டோபர் 1987

ஆங்கிலக்கிலிருந்து தமிழில் சிவசேகரம்

ஒளி ஊடுருவும் அந்த டாக்கா மென் துணிகள் -
நெய்த காற்று என, ஓடும் நீர் என,
மாலைப் பனிப்புகார் என, அதை அறிவர்.
இப்போது அது இறந்துபட்ட கலை - இறந்து நூறாண்டுகள்.

“அந்தத் துணியை அணிவது என்றால்,
அதைத் தொடுவது என்றால்
இப்போதுள்ள யாருமே அறியார்” என்பார் பாட்டி.
அதை ஒரு முறை அணிந்திருக்கிறார்.
தாயாரின் சீதனத்திலிருந்து வாரிசு உரிமையாகப்
பெற்ற சேலையின் ஆறு யார் நீளமும்
ஒரு மோதிரத்தினூடாக இழுபட்டு, அது
அசலானது என நிறுவப்பட்டது.
ஆண்டுகள் பல கடந்து அது கிழிந்த பின்பு
தங்கச் சரிகைப் பூக்கள் இழைத்த கைக்குட்டைகள் பல
உறவிலும் திருமணவழியிலும் வந்த மருமகள்மாருக்குப்
பங்கிடப்பட்டு அவையுங் காணாமற் போய்விட்டன.

நெசவாளர்களது கைகள் துண்டிக்கப்பட்டு, வங்கத்தின்
நெசவாலைகள் நிசப்திக்கப்பட்டுப், பஞ்ச அனைத்தும்,
பதனிடப்படாமலே, பிரிட்டிஷாரால்
இங்கிலாந்துக்கு அனுப்பப்பட்டதாக
வரலாற்றிற் கற்றிருக்கிறோம். வரலாற்றால்
பாட்டிக்கு ஒரு பயனும் இருந்ததில்லை.
இக்காலத்து மென்துணிகள் மிக முருடானவை என்றும்
இலையுதிர்கால விடியற் பொழுதிற்
தொழுகைக்காக விழித்தெழுகிற தருணங்களில் மட்டுமே
அந்த ஸ்பரிசத்தை உணரலாம் என்றும் மட்டுமே சொல்வார்.
ஒரு நாட் காலைப் பொழுதிற் காற்றுக்குப்
பனிப்புகார் கஞ்சி போட்டிருந்தது என்று சொன்ன பாட்டி
மறந்தாற்போல அதைத் தனது மோதிரத்தினூடாக இழுத்தார்.

*டாக்கா மஸ்லின் எனப்படும் பேர்பெற்ற மென்துணிச் சேலையை ஒரு மோதிரத்தினூடாக உருவீ எடுக்கலாம். அவ்வளவு மெல்லியதும் மென்மையானதுமான துணி செய்யும் தொழில்நுட்பம் கொலனிய வாதிகளின் வருகையோடு அழிக்கப்பட்டுவிட்டது.

ஹம்லெற்

அப்துல் வகாப் அல்-பயாட்டி
(ஆங்கில வழியாகத் தமிழில் சீவசேகரம்)

திரையைத் தாழ்த்தாதீர். நான்
இரகசியங்களைப் பொடியாக்கும்
முகமுடியணியாத ஹம்லெற்.

யாருங் குறுக்கிடாதீர்.
நான் சாகிறேன்.
தீயோரே சிரியாதீர்.
அதி துன்பியற் பாத்திரமொன்றை
இப்போது தான் நடித்துள்ளேன்.

யாருங் குறுக்கிடாதீர்.
உலக மேடையின் வெள்ளம்
என்னை அள்ளிச் செல்கிறது.
சிரியாதீர்.

வெள்ளத்தை நிறுத்துவீர்.
உங்கள் உதடுகளைக் குவியாதீர்.
விளக்குகளை அணையாதீர்.
எனக்குத் தலை கிறங்குகிறது.
நான் சாகிறேன்.
சிரியாதீர்.

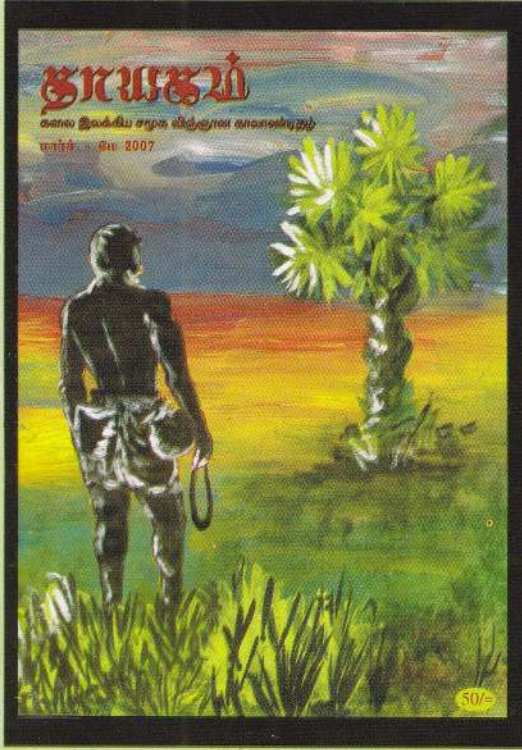
தீயோரே என்னைத் தீண்டாதீர்
நான் ஹம்லெற்.
என் இரத்தம் சுவரைக்
கறைப்படுத்துகிறது.
குறுக்கிடாதீர்.
சிறிய கூத்துமேடை வசனங்கட்கும்
திரைகட்கும் அப்பால்

ஆறுகட்டுக் குறுக்காக
வெள்ளத்தால் அள்ளுண்ட
முகமுடி அணியாத ஹம்லெற் நான்.

தாயகம் - 58 இதழில் ஓவியர் அமளி வரைந்

பின் அட்டைப் படத்துக்

ஊரான ஊரோடு உசரப் பனந்தோப்பும்
போரோடு போனதெல்லாம் போராடி மீட்டெடுப்போம்
சோராதே, மனமொடுங்கிச் சாயாதே, தலைநிமிர்ந்து
பாரங்கே பனைவடலி, புலம்பெயராம் பாட்டாளி.

-பிரதேசீப் பாவாணர்-

ஏவல் பேய்கள்
ஓலைத்தலைகளை ஓடித்துப்போட
உக்கி விழுந்தன மிச்சங்கள்.....

நின்ற பனைகளைத் தின்று
நிமிர்ந்தன காவலரண்கள்.....

தொப்பி முனைகளோடு
துப்பாக்கிகளும் நீள
தப்பித்து நிற்கும்
ஒற்றை வடலி பார்த்து
உயிர்க்கிறது மனம்.

காத்திருப்பேன்....
தளநாருடனும்
தளராத நரம்புடனும்!

-நிலாக்கீற்றன்-

வடலி வாய் திறந்தால்!

நீ ஒருவன் மட்டும்
பாரம்பரியம் காக்கப் புறப்பட்டு
என்ன பயன்?
உன் தொழிலை
விஞ்ஞானமாகப் பார்க்கும் படி
எத்தனைபேர், எத்தனைபேர்
தலையில் அடித்துக் கொண்டார்கள்?
இறக்குமதிச் சரக்குகளில்
எல்லாமே அஸ்தமித்துப் போனபின்
நீ மட்டும் இறக்குவது
எத்தனை வாயை நனைக்கப் போதும்?

-ஜெ. கௌரீதாஸன்-

ஏக்கம்

கற்பக தருக்களெல்லாம்
காப்பரண்களுக்காக
கதியிழந்து விட்டனர்;
வடலிகளும் தான்
தினம் ஒன்றாகச் சரியுது,
காணாமலும் போகுது!
இந்தப் பனம் பிள்ளையையாவது
காப்பாற்ற வேணும்.

-ஆரணி குமாரன்-

காத்திருப்பு

இன்றும்
தொழிலுக்குத் தயாராகி
தளநாருடன் வந்தேன்
வடலி
இன்னும் வளரவில்லை!

-சங்கவி-

தனிமரம்

தனிமரமாய் நிற்கும் பனையே
நீ தனியாக நின்றாலும்
உன்னைத்தேடி வருகிறான் ஒருவன்
வெட்டவா? வளர்க்கவா?
உனது பயன்கள் அவனுக்கு தெரியும்
அவனது பயன்களும் உனக்குப் புரியும்
உன் பயன்களை அறிந்துதான்
உன் இனத்தையே அழித்தார்களோ?
இயற்கையும் உன்னை ஏளனம் செய்ததே
மாலைப் பொழுதானாலும்
உன் மாய வாழ்க்கை நீங்குமோ?
உன் வம்சத்தை வளமாக்க
நீ படும் பாடுகள்
வெம்மூச்சாக வெளியேறி
காற்றையே வெம்மையாக்குகிறதே.....

வித்தியாஷீனி ராஜ்மோகன்
கிறம்பைக்குளம்
வவுனியா

யந்த முன் அட்டைப்படத்திற்கான கவிதைகளும் யக்கான கவிதைகளும்

மண்ணில் யுத்தம் மாய்ந்து போக.....

கடலுக்கு வேலி கட்டும் காலம் வந்ததா - நம்
கண்களுக்கு திரைகள் போடும் நேரம் வந்ததா
தென்றலுக்கு சேலை கட்ட முன்பு நினைத்தார்
இன்று செங்குருதிப் புனல்கொண்டு தாகம் தீர்க்கிறார்

காற்றுக்குக் கல்லணைகள் கட்டி வைப்பதா - கடும்
கூற்றுக்கு பஞ்சணைகள் போட்டு வைப்பதா
வீட்டுக்குக் காவல் செய்யும் கூரை என்பதா - என்
பாட்டுக்குத் தாழ்ப்பாள்தான் போட நினைப்பதா?

ஆறுடைக்கும் அணைகள் என்றால் வீரம் என்பதா
வீறு கொண்டு வீசும் காற்று மலையைச் சாய்ப்பதா
வேறுக்கும் யுத்தம் நம்மை வீணில் மாய்க்குமா
வெந்த புண்ணில் வேலைப் பாய்ச்சும் செயலால் நோகுமா?

வேலிகளை கடலுடைக்கும் காலம் வந்திடும்
காற்றும்சூட மலையைத் தகர்க்கும் நேரம் வந்திடும்
புண்ணில் பாய்ந்த வேலை எடுத்து கண்ணில் செருகுவோம்
மண்ணில் யுத்தம் மாய்ந்து போக மார்பில் சூடுவோம்.

இரா. சடகோபன்

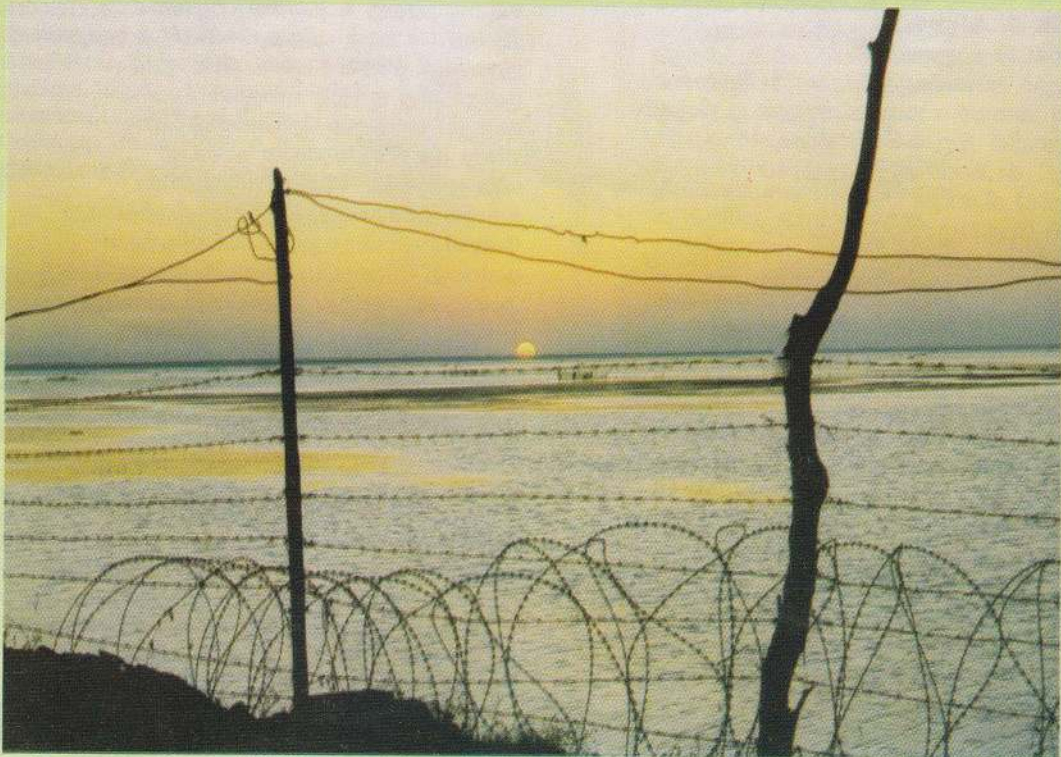
அஸ்தமனம்

மேற்குத் தரவை வெளியில்
ஒரு அஸ்த்தமனம்
விளிம்பாகத் தெரிகிறது

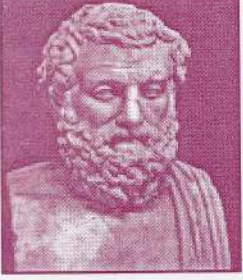
நண்டு, இறால், கெழுத்தி பிடிக்கவும்
தொண்டு போட முடியாது பலவந்தமாய்
தண்டு நாட்டி முள்ளும் கம்பியிழுத்து
முண்டு கொடுக்க மண்ணில் சுருள் பிடித்து
வெண்டு விட்டோம் பாரென்று பாருக்கு
கொண்டு போய்க் காட்ட அறுந்தவயர்
தண்டு பொருத்தி கறண்ட இழுத்து
கடற்கரைக்கு லைற் பிடிச்சு, வயிறு கழுவ
கடற் கரைக்கு வந்தவனைக் கைதுசெய்து
கிடப்பில் போட்டு மிதிக்கின்ற கேவலத்தை
படம் பிடிச்சுப் பத்திரிகையில் போடுங்கோ!
சடமாய்க் கிடக்கிற எங்கட சனங்களுக்கு
இடம்வலமாவது கொஞ்சம் தெரியட்டும்!

மேற்குத் தரவை வெளியில்
ஒரு அஸ்த்தமனம்
விளிம்பாகத் தெரிகிறது!

யாழ்பாடி
குருநகர்

நாடகாசிரியர் ஈஸ்கலஸ்

நாடகாசிரியர் ஈஸ்கலஸ்

ஆங்கிலத்தில் ஜே.எஸ். பிளக்கீ
தமிழில் குழந்தை ம.சண்முகலிங்கம்

கி.மு ஐந்தாம் நூற்றாண்டுக் கிரேக்க நாட்டின்
அவலச்சவை நாடகமொன்று -

நாடகாசிரியர் : ஈஸ்கலஸ் - கிரீக்மொழியில்
எழுதப்பட்டது-

கி.மு 468 அல்லது 466 இல் அதென்ஸ் நகரில்
அரங்கேற்றப்பட்டது.

குழந்தை ம.சண்முகலிங்கம்

உணர்ச்சிப் பா (Epode) (முன்றாவது பாடல் வகை)

உம்மைப் போலவே தொல்லையுட் படும்
உம்மைப் போலவே விட்டுக் கொடாத
தளையில் சிக்கிக் கிடக்கும் மற்றொருவர்
இருக்கிறார் அறிவேன்;

தைத்தீயர் அவர் - (Titan)

கடவுளர் வெறுக்கும் கடவுளரொருவர் -
அவரே அட்லஸ் (Atlas)

அறிவேன் அதை நான்.

அவர், தன் தோளில் புனிதம் மிக்க
துருவத் தண்டின் விஞ்சிய சுமையைத்
தாங்கிய வண்ணம் அதன் கீழிருந்து
முனகிக் கிடக்கிறார்.

அலைகடல் உறுமும் -

ஆயினும் அக்கடல் அவர் அழும் வேளை
தன்நீர் அனைத்தையும் ஆழத்துள் உறிஞ்சும்;
பூமித்தாயின் இருள் செறி குகைகள்
தன்னுட் கிடக்கும் ஆழத்து நரகம்
எதிரொலி கிளப்பும்;

புனிதப் பெருக்காய் ஓடும் ஆற்றின்
ஊற்றுக்கள் அனைத்தும் அவரோ டிணைந்து
வருந்திப் புலம்பும்.

புறொமீதியஸ்

விட்டுக்கொடாத பிடிவாதம் மிக்கோன்,
தற்பெருமைச் சிகரத் துச்சியில் நிற்பவன்,
எனவே தானிவன் மௌனித்திருக்கிறான்.
என்றெனை நீர் கருதிட வேண்டாம்;
அன்னவாறு நான் எள்ளி நகையாடி
வெறுத்தொதுக்கப் படுகின்ற வேளையில்,
சித்திரவதைப் படுகிறது நெஞ்சம்.
இந்தஇக் கடவுளர், முன்னம் தமது
பசுமைமிக்க வளர்ச்சி தனக்கு
எனக்கே அன்றி வேறு எவற்குக்

கடமைப் பட்டுளார்?

இதை நீர் அறிவீர்;

ஒன்றினைக் கற்று அறிந்துள ஒருவற்கு
மீண்டும் அதனைப் போதிக்கும் நிலையினைத்
தவிர்க்கும் பொருட்டு அது பற்றி எதனையும்
இனிநான் என்றும் பேசிட மாட்டேன்.

மனித இனத்தைப் பொறுத்த வரையில்,
மதலைக்குப் பேசக் கற்றுத் தந்தது

உணர்ச்சிப் பரபரப்பற்றிருந்த மனத்தினை,
தன்னைத்தான் உணரத்தூண்டுதல் அளித்தமை,
என்றவாறதற்கு உதவிகள் புரிந்தமை
இவைதான் நான் புரிந்த மிகப்பெரும் தவறுகள்-

இது பற்றி நிச்சயம் கதைப்பேன் நான்;
மனிதர் மீது குற்றம் எதையும்

சுமத்திப் பார்க்கும் நோக்கினில் அல்ல,
எனது தகுதிப் பாட்டினை உமக்கு

எடுத்துரைக்கும் விருப்பொடுமட்டுமே.

காணக் கண்ணிருந்தும் காணாதிருந்தனர்,

கேள்விப் புலனிருந்தும் கேட்காதிருந்தனர்;

கனவினுட் கிறங்கிய புனைவுத் தோற்றமென,
ஆண்டுகள் தோறும் குறிப்பின்றி அனைவரும்

தள்ளாடித் தடுமாறி வாழ்ந்து கிடந்தனர்.
செங்கல் நெய்தும்,

உத்தரப் பலகை பொருத்தித் தைத்தும்
மூடு முன்றில் முழுதாய் அமைத்து

வெயிலைத் தடுக்கும் கைவினை அறிந்திவர்;
வெயில் புகாக்குகையின் சிற்றெறும்புகள் போல்,

கருமணல் குடைந்து இல்லம் அமைத்து
இருளில் கிடந்தனர்.

குளிர்மிகு பருவம், மலர்தூவு வசந்தம்,
கனிகாவு கோடை -

இவற்றைப் பற்றிய குறிமுறை எதுவும்
அறியாதிருந்தனர்;

கோள்கள் பற்றிய அநுபாட்டுக் கலைவைய -
 அவற்றின் எழுச்சியை, அவற்றின் வீழ்ச்சியை
 அன்னவற்கு நான் அறிபுத்தரும் வரை
 ஆண்டுக் குரிய குறிப்பிடுவது நில்லாது,
 பதினெழுபதில்வந்து, வேண்டியபாடு
 சென்றுப் போயுள்ளாக இறுந்து வந்தாம்.
 மிகவும் சிறந்ததென்ற சாட்டுவாராய்க்க
 மல்கலைய அளிக்கு அபிஷேகம் நான்,
 கலை அமைந்துகள் தம் தானென வாய்த்த
 திணைவுத்தினை நன் படைப்பற்புறங்கள்
 யாவையும் சிறப்புறு ஆதர்க்க கொள்ள,
 மனிதருக் குதவிடும் வளர்ணம் நானும்
 கணம் தொறும் நகரும் அவ்வம்
 எண்ண மல்களைத் தொகுத்துத் தொடுத்திடக்
 குறிகள் யாவையும் ஒழுங்குறக் கொடுத்தினை,
 எருது கழுதை நிரலன்மையையும்
 நானே முதலில் நுகர்த்தலீட்டினன்,
 (செல்ல வளத்தின் ஆகந்த ஆடம்பர
 ஆரவாரத்தின் முதன்மைப் பொருளாய்
 அமைந்தும் அக்த)
 கடிவாள வாரினை நேலிக்கும் குற்றையை
 தேர்வீற் பூட்டி, உரைத்து உறையும்
 மனிதரின் களமையைத் தனித்து விட்டேன்
 முதற் கடலோடியின் கலந்தை அமைந்து
 கடலிற் செல்ல விட்டது நானே.
 முன்மதி கோளட தித்தகைக் கலைகளை
 சிலநாள் வாழ்வடை சீறுமனிதர்தம்
 தூயர் தனித்திடவே முயன்று கண்டேன்;
 நானே தந்த அபிஷேகம் கிடங்குள்
 தன்பாட்டு தொடுத்தி ககிறேன்.
 வளக்களை ஆதாரம் வளையும் கிடவான்.

பாடற்குழு

நயராந்த துர்ந்தெ வென்ற அன்பேன்!
 மலம்பல போக்குப் பரிசாரம் பாத்த
 கல்லாப்பல்லி ஒன்று தனக்கு
 நோய்வந்தும் வேளை, தனது
 களஞ்சியம் முற்றிலும் தேடியும் அங்கு
 முலிகை மருந்து ஒன்றினையேறும்
 காணாமட்டாதருந்துது போல,
 வேண்டிய வேளையில் உமது சுரறிவு
 நிலைதளக்கிருந்து சூழ்க்கி விட்டது.

புறொய்தியல்

மேலும் நான் செல்லக் கேளும்கு;
 எந்தவகை கலைகள் எத்தனை,
 எந்தவை அழிந்தன மீக்க,
 நடைவழியை மாற்றி நிர்ஜம்
 களைமுறை தன்னில் பொருட்கள்!
 ஆற்றினேன் எனதறிவாலே;
 கேட்டதை விபத்து நிலையும்,
 அனைத்திலும் மேலாய்த் நமது
 உடற்பிணி தீர்க்கும் மளர்க்கம்
 உரைத்த எனக்கே என்றும்
 கடப்பாடுடையர் மனிதர்
 என்பதை அறிக நீரும்.
 நோய்தனை அகற்றி, நல்ல
 குணம் தரு உணவு, பானம்,
 நெய்வகை என்ப பற்றி

அறிந்தீடா திருத்தர் மயிற்.
 தித்தரு ஓடா தங்கள்
 கலைவ செய்தறிவின் நடைவைய
 நிறுத்திட அளக்கு நாயுள்
 புகட்டும் வரையுள் தொந்து
 கிடந்தனர் மாந்தர் அங்கு
 மருந்து செங்கலை எம்பொன்ற
 இல்லையால் வெல்ல வார
 விணைக்கி கி ந்துள் அறிவர்,
 இவற்றுக் அறந்து மேறும் -
 கருகலாய் விளம்பல் வெள்ளை,
 களவகன் தக்கை அனற்றின்
 உயர்வையைப் போ மொந்துலை,
 நெறி கேட்டு நின்ற அமைதலை,
 உட்பெருமைக்கு மாற்றில்
 உறும்பாதுள் வெளிப்படுத்தலை-
 வாய்வள நிமித்தக் கலையின்
 பல்வேறு பகுதிலாய் பாநம்
 அனைத்திலும் அவரை இட்டு,
 நிலைமெறச் செய்து விட்டேன்,
 கொடுநாய் புறவை தனது
 புறப்புகள் யாவையும் யான்
 வலமிடம் எனக்களித்து
 பேரிடர் கோணர்வளை இன்னவை,
 கனிமகிழ் நிமித்தங்காடி
 நிற்பினன் இவ்வாறு வள
 களிப்பிடுகக் கிடவையிதம்;
 உரைந்நாறு மாற்றின்
 வுறியறை, மாற்றம் நேரம்,
 படைவழிகள், பின்னர் இரைதலை,
 நடப்பாந்த ஒன்று கூடல்,
 அவர் உரை உள்விடங்கள்,
 விடும்பிதம் வளர்வகைகள்,
 எப்பளவோடு மற்றும்,
 கல்லீரல், சரல் இவற்றின்
 களபர்மாணம் யாவும்
 கருத்துடன் கவித்துத் தத்தேன்;
 தொடையினில் மென் கொழுப்பை
 பொதித்தவன் முதலில் நானே;
 முதன் முதலாக மேலும்,
 சிந்தனைக் குறையும் மீத்
 திருத்தலை தனதில் பாறும்
 அகியிற் வரலால் தன்னை
 எடுத்தெழு, ஒற்றிணைத்த,
 அறிவொழிமலம் மாந்தர்க்கு
 இறுவரை புரிபாதிருந்த
 குறிகளைத் துலக்க வைத்து,
 அளித்தனைப் புலமை தன்னை.
 இன்னமும் உண்டு கேளும்:
 மனிதரின் நலனை நக்கி
 உதவிடும் வகையில், பூமித்
 தாயினை ஆய்வு செய்தேன் -
 தாய்மறு தன்னில் மறைந்து
 கிடந்தீரும் இரும்பு, செப்பு,
 வெள்ளி, நந்தநீர்வாய் என்றும்
 அத்தலை செல்கை அளந்து
 நக்கிடும் பொருட்டு, பூமித்
 தாயினை ஆய்வு செய்தேன்,
 முறுறு பொருவனன்றி -
 பெறுறவாய் மூடனன்றி,

வேறெவரும் வந்து நினைவி,
எந்தனும் துரிந்தாம் உய்வ
பாராட்டு யாவற்றிற்கும்
வரை என்னை வகுத்து நினை.
இந்தவாறுள்ள எந்தன்
கதைமனைக் குறுகத் துரிந்து
இன்னவா றுரைப்பென் சேனும்,
மாள்வறு பெற்றியர் பாண்டித்த
மாண்பு கலைகள் யாவையும்
கற்றுத்தந்தான் புறொய்தியன்.

பாடற்குழு

நல்லதைச் செய்யும் மாண்புறத்
ஆயிரும் அன்புற நிர்
பொருத்தவாறுநிறு செய்பு
நீராவே உயங்குத்
நினைவை அறியாள் கொணர்
மீமை வினாந்து ந்தம்
இக்கொடுந் தனையின் நினை
ஜோவீனைப் போல நின்று
தனையிலா தினையும் எய்த
வன்னை. ஆற்றல் பெற்று
வீடுநாடு வீற்றிருக்கும்
அந்தலை காணும் ஆவல்
நெஞ்சினில் மிக வளர்நிலை.

புறொய்தியன்

அந்தவாறு நீகதாது போகவாம்
இன்னவாறே விதிக்கப்பட்டத
விதியே வகுத்து அனை தமதியும் நீற்கும்
இக்கொழும் பிடை இருந்து வினாந்து நான்
வினா. வேகலுமேல்,
தமயின் மேற் தவறுகள் விதிக்கப் படலும்
அவற்றினையில் தாழக் குவிந்த
வி த்திட வேண்டும்
அபிப்பித குழந்தறமை படை மிக்கதாபினும்
முற்றிலை விதிக்கும் காட்டுமே
அருவிதல் பண்புகள் வேண்டி ஆயிருக்கும்

பாடற்குழு

குழந்தலை விதித்திரும் பண்புகள் கொண்டு
கட்டுப்பாட்டின் தலைவன் யாரோ?

புறொய்தியன்

நினைவை விதிக்கும்,
நினைவறவி தவறுத
புரிநிறு நினைவும்
அணங்குகள் ஏனரும்.

பாடற்குழு

வன்னை மிக்கவாயினும்
பணிய வேண்டுகே ஜோஷம் அதற்கு?

புறொய்தியன்

இல்லை, ஏவையோர் தம்மைக் காட்டிலும்
தன்விதியில் நினைவிருந்து ஜோஷம்,

தப்பித்து நீற்கும் வாய்ப்பு உள்ளது.

பாடற்குழு

விதி என்ன விதியாய்?
முடிவேது யில்லா வல்லாறிக்கமலலால்
வேறுவிதி அளர்க்கல்லை.

புறொய்தியன்

அருவிதல்,
நிர் அறிவுநிறுதியதல்லை
வினாவுகையவிருந்துக்
புறொய்தியன்.

பாடற்குழு

எதற்கு உயங்கு உயங்கு யிச்சில்
முக்காய்ப்பு
அஞ்சலு மாறமொன்றிருப்பினு.

புறொய்தியன்

ஆதிருமேல் வற்புறுத்தல் வேண்டாம்,
இவ்வறு அடித்தில் உண்மை நிர் அறிவி,
இப்பெய்க்கு, ஆயிருவில் மறைத்து விடக்கிரந்தி
என்னை தன்வற்று இசைவுதான் கொள்வதில்,
ஜோஷம், அறிவு வந்து என் நெஞ்சத்திருந்து
நினைவுக் செய்தினைய நயத்தீரத்து
நினைவு வேண்டும்.

கட்டுப் பாடல் (Choral Hymn)
முற்றந்தம் - 1 (Strophe)

என்றமே வேண்டாம், ஏ
என்றமே வேண்டாம்,
ஒட்டிமன் பண்பின் நினைவு நினைவுமீளில்
எவ்வளவுநிறு மிக்க தலைவன்
அபாந்தருள் புரியும் ஆண்டவா ஜோஷம்,
நினைவு விடக்கும் எந்தன் குழந்தலை
கதிக்கம் சித்தமெனும் தம்முடை விருப்பம்
துக்கவிடத்து அந்நபரிய வேண்டும்!
அந்நபரிய குறியொரும் புன்கநல் விருத்தொரும்
அபிப்பிதம்கின் தாகம் தணிபா
அறியின் அருகே கடவுளான அணுகிக்
குறையின் பண்பின் குழைக் சக்கர்பம்
பெயர் குறையின் சித்யம் தாகம்
புண்புறமுறு இருக்கநிர் என்நா;
ஆயினும் எனது நெஞ்சம் தன்னை
பணிவுபிக்க பட்டுணர் பகுத்தினி
அழக்கமாந்து உறுதியொருக்கட்டு.

எதிச்சத்தம் - 1 (Antistrophe)

பண்பைய ஞானம் இன்னவா றுரைக்கும்;
உளது வாழ்வனைப் போற்றிப் பெண்தல்
நின்பம் பயக்கும்;
கவணையறு களிப்பையும்,
இன்ப எழுச்சி தரும்க்கை தன்னைபும்
நெஞ்சம் ஊட்டிட,
அருகுகள் தமது நீட்சிகளோ
உடமது வககளில்.

ஆயினும் நீர் - ஏது சொல்வேன்!
 ஆயிரம் நோவுகள் எலும்பைத் துளைத்திட
 தாய்க்கீக் கிடக்கும் உம்பமைக் காண
 உறைகிறது துருதி.
 ஜோவிலுக் கஞ்சாது. புறொமீதியல்,
 உறுதிப்பாடுடைச் சீத்தம் தன்மொடு,
 மனிதமால் செலுத்துதல் தகவல் மறிப்பினம்
 மீகரம் அறிவாமக் செலுத்தி மிழப்பினம்.

முதற்சந்தம் - 2 (Strophe)

எதற்காக மனிதன்? உற்று நோக்கும்!
 உமதன்பிணைப் பதலீடு செய்திட அவனார்
 ஆகுமா - நாளொன்றின் பிள்ளை-
 அதுதான் இம்மலையெனில்,
 உமததுயர் தலைக்கத்துவிட முடியுமா?
 கண்டிப்பாறில் விசைநீர்சொடு
 மல்கின்ற இயல்பில்,
 இயல்பின்மேல் குறியீடு உறையுமா? உன்னை,
 மலட்டுச் சுவிய மூலத்தில் தன்மை,
 வல்லமை இன்னம் பெருமையுடையவர்
 தான்தான் அன்றும் வளம் பெருமையா?
 இனி வாய்நீர், வளம்பெரு மீடு,
 விடுமுறைப் படுகுடி அணைப்பாடு
 ஜோவின் திட்டத்தை,
 மனிதனின் கரநீர்பு
 தப்புவி நடத்தா நீருப்படுகி.

எதிர்சந்தம் - 1 (Antistrophe)

புறொமீதியல்,
 உமது காட்சியும் கருத்துயாக்கணி
 எனது நெஞ்சினுக் கறவீனைத் தடுத்தது.
 லயமோ, அன்று, எனதுமுதற் சேந்தி
 ஜெஸியோன் (Hesiod) தவணைக்
 செழும் பிணை செய்கொடுத்தது,
 ஓடியின் (Occan's) குணமே மிகுந்த அன்மை
 உமது மணலிணைப் படுதலை மறி
 அலைந்து சென்று வந்துகொடுத்தது
 மண்டபம் தன்னிறும் மலையேறுமலின் போதும்,
 எத்தனை வகைகளில் மெட்டுக்களை நான்
 உமக்காய் அங்கு பாடி மகிழ்ந்தேன்.

(அயோ (IO) பிரஸேசிக்கிரா) அயோ

இன்னிடக் கூறு எந்த நாடு?
 மனிதருள் எந்த இனத்தின் உடைமை
 இந்தப் பாலை?
 கொடுந்தனைகள் கொண்டு பாறையொடு இங்கு
 கட்டுண்டிருக்கும் நீ யார்?
 எத்தனை குற்றம் சுமத்தப்பட்டு
 இந்தவாற்றங்கு வதைபட்டுள்ளீர்?
 நீண்ட பயணம், களைத்துச் சொந்துளேன்,
 பாதுகொண்டும் எங்கெனைக் கொண்டந்தனை?
 ஓ வேதனை! வேதனை! வேதனை!
 பிண்டு(ம்)அது கொட்டி எனது வகுத்துவிடுது.
 வித்யே...! ஓ யுகித்தாயே!
 எனைக் காத்திருக்க...!
 யுகி சுமக்கும் விடுதிறுணைய!

ஆர்கஸ் (Argus) தனது முன்கொள் நிறுபை!
 உமது விழிகள் நூற்செய்யம்
 புறத்துறி புதைத்திட முடியவில்லையா?
 அதனால் நீரும்,
 ஜோடஸ் (Judas) சினை விட்டுப் புறப்பட்டு
 ஐயுறு விழியொடு
 என்வழி தொடர்ந்து
 என்மீன் வருக்கிறீர்?
 போய்விடும்! போய்விடும்!
 வன்பாலைக் காட்சியுறியிடு படுமொடு
 அலைந்து திரியும் வன்பாலைகளில்
 எதற்காய் போய்ப்பம் மிகுக்கிறீர்?

முதற்சந்தம் - (Strophe)

பெருக்கிக் கொடுத்து ஒலிபெண வழுப்பு
 மிகுந்த குறியில் வந்துகொள் நோக்கித்
 துறள் வளம்பு இயைநிலை மூலமை,
 ஐயுறு பிணையே!
 அது உயர்ப்பு இடுபவன் நான்!
 அன்மைப் பிழிநீறன்-
 புறம் தவறில் இன்னமும் அலைவிடுதல்,
 துடிக்கின்றேன்,
 என்னை நான் தூத்தம் படுகிறேன்?
 வளம்பு சொல்லுங்கள்,
 ஓ அயோ!
 குறொனொஸ் (Kronus) சின் மகனே,
 விடுதனை சாய் பாலத்தால் நான்
 பிடுக்கப்பட்டு இங்கு கிடக்கிறேன்-
 இந்தவாறெனனை நீ உயரொடு பிணைத்துளாய்,
 அவைத்துள் என்னைத் தள்ளி உமது
 கருதினைக் கொலால் நெடுவசைத் துணைக்கிறாய்,
 பிள்ளை கொண்டு வன்மைத் தாக்கிரிடு!
 யுகி குழியில் வன்மைப் புறத்து விடு!
 வாய்நீரை விடியும் பெருந் விடக்கும்
 கட்டுதல் மென்மைக் கொடுத்துவிடு!
 ஜோடஸ் மூலமும், வேளும்;
 என்னைப் போத்தனை ஓ அயோ!
 வெய்நீர்நீரும்!
 இன் அலைமீன் அல்லாதர்கள்
 போதும், போதும்,
 என்னைச் சொதித்தது போதும் இனி,
 உய்வு எதனையும் இன்னமும் காணேன்.
 வெய்நீர்தது எப்பொழுது திகழுகாள் திங்கும் -
 அம்பென் நான்.

பாடற்குறு

எடுத்துக் கொள்ளு - இம் மங்கலமால்
 முன்றியிடு திணைக் செலிபடுத்திரி?

புறொமீதியல்

இந்த இனேசீய (Inchian) மங்கை ஆனாலன்
 தானறிந்து கொள்ளுது இருமின்றி ஒன்றை
 நானேன் அறியா திறந்திட வேண்டும்?
 கொய்வு, மிகுவுமால் அதனால் இப்பென்
 உயர் மிகுந்த ஜோவின் நெஞ்சில்
 சுதல் தன்மைப் புதுத்தி விட்டான்.
 அன்மைவ் தனது கனிலீலா மனையான்,
 அந்தமீல் வேட்டையென இந்த மங்கையை,
 யுகி எங்கும் தூர்த்தித் திரிகிறான்.

அந்தப் பவழை காலத்து "றவி" துவீச்சக்கர வண்ணைத் தூய தீது, சீங்கர் எண்ணையை மேலும் விட்டு, நிறுக்கிக் காத்து, அதன் மீது சுவரி செட்டும் போது ராஜப்புவனில் ஓடு அமர்ந்த தீருபதியில், சபாபதிபிள்ளை எவ்வீற்று சபாபதி சிவந்த வேண்டி.

கதிய மேலியில் தூய வெள் வளச் சால்வையினைப் போற்றியபடி, இந்த உலகத்தையே அநாயமான கோபி பார்வையுடன் பார்த்தும் போய்தே, அவரது உகம்பாவமான செழுக்கு மட்டைத்தலையாகப் பூப்படுவதனைக் காணும் போது, சிலருக்கு எரிவாசைத் தான் இருக்கும். திருப்பினும் இந்த மனுசனை எய்தும்பேச யாரால் முடியும்? எப்படிமே விதன்டாலாதம் செய்கின்ற சபாபதி

கொண்டிருக்கும் போது, அப்போதுதான் புறையிலைப் போடப்பட்ட தண்ணீர் இறைத்துவிட்டு தனது சீரெயிரை எற்றாத்தான் வந்து கொண்டிருந்தான் கனோசு. கனோசு வேறுபாடுமல்ல, சபாபதியில் ஒன்றுவிட்ட தமக்கையின் மகன். அநாவது சபாபதியில் மருமகன் என்று சொல்லப்பட்டாலும் சபாபதி அருமை ஏழைக் கொள்ளத் தயாரில்லை. சொறும் தள்ளுவன் என கைத், வாய்ப்புகள் குறைந்தவர்களைச் சொறும் கொண்டிருவது என்பது படுதிப்போக்கானது என்று தம்முள் கருதிக் கொள்வார். மேலும் தங்கள் சாதிக்குள்ளேயே கொஞ்சம் தரம் குறைந்த குடும்பத்தில் அவரது ஒன்றாகிப் பூக்கையார் அதாவது கனோசுவின் தாயார் பூமணி கணபதியின்னைமயத் திருமணம் செய்தமாவை உடலகமாக தவறு என்றே எண்ணி வந்தவர்.

உருத்து

பருத்தியூர்
பாலவயிர்வநாதன்

தான் பிறந்த பிலேஸி வீழ்க்கு, மருதழக் கிராமத்திற்கு மட்டுமல்ல, காண்கின்ற எல்லோருக்குமே, மா அதிபதி என்று தானே எண்ணிக்கொண்டால், எவர் தான் என்ன செய்ய முடியும்? மேலும் இவரீடம் ஒரு ஏ-வி மோட்டர் வாகனம் வேறு உள்ளது. ஊரில் கல்யாணம் காட்சி, திருவிழா என்றால் மனுசன் தங்கள் குடும்ப சமீபராக அஜாக்க குடும்பப் பெருமை பேசி தன் வாகன வரலாறு பற்றிப் பேசுவது கேட்கச் சகிக்காது.

அன்று சபாபதி தமது துவீச்சக்கரவணிடியில் வந்து

கனோசுவை அன்பிற்றதும் தமது வண்டியின் பிறேக்கை அழுத்தி நிறுத்தபடுகிறது. குதித்து திறவியவர். "என்னடா... பிலேஸு... உன்னை எங்கை எல்லாம் நேறறுது உன்னைக் காண நான் நேரம் கேக்க வேணும் சிபா... எங்கவட வேலைக்கு உங்களை நாங்கள் பெஞ்ச வேணும்" கொஞ்சம் குரலை அழுத்திப் பேசினார்.

"இல்லை... இல்லை... என்ன விசயம் சொல்லுகோ..."

"என்ன... விசயமடா... உனக்கு ஒன்றும் தெரியாது போகலை ஏன்? கொம்மா... மூய் நம் சொல்லியில்லையோ..."

"இல்லை... மாமா... என்ன... சொல்லுகோ..."

"சரி... சரி என்ற இசையை மகன் கோபிகாவுக்கு வற திறமை கலியாணம்... அதுக்குத்தான் சில வேலைகள், அவசரமாச் செய்யக்கிடக்கு..."

"என்ன சின்ன மகனுக்கோ... அப்பாவுக்கு மகன் வசத்திக்கு..."

"என் டா... வசத்திக்கு... எல்லாவுக்கு வண்டி, அலுவல் பாக்கத் தெரியும், நீ ஒன்றும் கேக்கத் தேவைபில்லை. மாப்பிள்ளை யார் தெரியும், உருப்பிளப் அந்த பறம்பரை, ஐயாநல்லுரைமீன் மகன் இறங்கிப்பறாகக் கொழுப்பினல் இருக்கிறார்)... சரி சரி... கலியாண வீட்டு அலுவல்களை, நீ நான் செய்ய வேணும், பந்தல் போட வேணம், மீல்குக்குப் போக வேணும், கன்னாகம் சந்தையில் சாமான் சட்டு வங்க வேணும்..." அருக்கிக் கொண்டே போனார் சபாபதி.

இவருடைய பேச்சைக் கேட்டதும், பக்கத்தில் நின்று கொண்டிருந்த கந்தரத்திற்கு எரிச்சல் தான் வந்தது. இவர்களுடைய பந்தலை வலிப்பாராமல், "சரி சரி... வரட்டே, கணங்கவாலை மா" என்று அடுத்த கணம் சபாபதி ஒளிச்சக்கரவணிடியில் ஓடுக கொண்டு வர்.

"பார்... பார்... தீபினர்... பேய் மந்தான் உன்னை விசயம் தெரியாதே... இந்த மனுசன் செய்யறது

அங்கே அவர்கள் கண்ட முகங்களைப் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டுப் போனார்கள்.

சபாபதியாரும் மனைவி யோகம்மாவுமீ வந்து கொண்டிருந்தார்கள். இவர்களைக் கண்டதும் பூமணி எழுந்து கொண்டாள். “அண்ணை... நீங்களோ... வாருங்கோ மச்சான்” என்று உபசரித்து உட்கார வைத்தாள்.

“வேண்டாம் பூமணி, அந்தத் தடுக்கை எடுத்துப் போடு” என்ற சபாபதி, தானாகவே எழுந்து பணம் ஓலைத் தடுக்கை எடுத்துப் போட்டு அமர்ந்தார். கூடவே பூமணி இருந்து கொண்டாலும் அவளால் எதுவும் பேச முடியவில்லை. சபாபதிதான் மௌனத்தைக் கலைத்தபடி ஆரம்பித்தார்.

“தங்கச்சி பூமணி... நான் இண்டைக்கு வந்தது மெத்தச் சரியில்லை. நான் ஒரு நல்ல மனிசன் எண்டு சொல்ல எனக்கே வெக்கமாய்க் கிடக்குது எண்டாலும் உறவுகளின் பெருமை பட்டால்தான் தெரியும். நான் பெத்ததுகளால் படும் கஷ்டம்...”. குரல் விக்கித் தடைப்பட்டது.

“என்னண்ணை சொல்லறியள்...” கரகரத்த தொனியில் பூமணி கேட்க “இப்ப என்ற நிலையை எப்பிடிச் சொல்லுறது... என்ற தேகநிலை உனக்குத் தெரியும். நான் கெதியிலை போயிருவன். என்னை பிள்ளை வசந்தி... வசந்தி...” சொல்லும் போதே அவர் குரல் உடைந்து மீண்டும் பேசலானார்.

“பிள்ளை பூமணி நான் சாகிறதற்கு முன் அவளுக்கு கலியாணம் செய்து பாக்க வேணும். தெரியாத்தனமாக, என்றை அகம்பாவத்திலை உள்ளதை எல்லாம் கொட்டிக் குடுத்து இளைய மகளுக்கு சடங்கு செய்தன்... அந்த உதவாக்கரை மகளை மாமன், மாமி வீட்டுக்குத் தாரை வாத்துக் குடுத்திட்டன். நான் என்ன... இனிச் செய்ய... பிள்ளை பூமணி பழையதை நினைச்சு, என்னை மன்னிச்சு உன்னை மகன் கணேசுவை வசந்திக்கு கலியாணம் செய்துவை... தயவு செய்து மறுத்துப் போடாதை... என்றை மகளுக்கு நான் துரோகம் செய்திட்டன்”.

தமையனாரின் இந்தக் கோரிக்கையைக் கேட்டதும், அதிர்ந்து போன பூமணி, பக்கத்தில் எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த மகளை ஏறிட்டு நோக்கினாள்.

கணேசுவிற்கு மாமனாரின் கெஞ்சுதலை விட, மச்சான் வசந்தி இப்போது என்ன நிலையில் இருந்து கொண்டிருப்பாள் என்றுதான் அக்கணம் நினைத்துக் கொண்டாள். தகப்பனாரின் அடாத செயலால் தனது மகள் பற்றிக் கவலைப்படாமல், காலம் கழிந்த பின், வயது கூடிய பின் ஞானம் வந்தது பற்றி இனி என்ன சொல்லக் கிடக்கு...! “சரி... சரி... பாப்பம்... மாமா...” என்று கணேசு சொன்னதும் சபாபதி எழுந்து நின்று “என்னை...ராசா... இதை நான் கொஞ்சமும் நினைக்கயில்லை...” என்றார். அவர் கண்கள் லேசாகக் கலங்க ஆரம்பித்தது.

இரவு நேரத்து மல்லிகை வாசம் அந்த முற்றம் பூரா பரவியது. மனித, மனமாற்றங்கள், அனுபவ

அடிகளால் கிடைக்கின்றது.

கணேசு வசந்தி திருமணம் நடந்து முடிந்து ஒரு வருடமாகிவிட்டது. இதற்கிடையில் மாமனாரையும் மாமியாரையும் தனது வீட்டிற்கு அழைத்து வந்துவிட்டான். ஓயாத ஆஸ்துமா பிரச்சினைகளுடன், ஏதேதோ புதிது புதிதான நோய் உபத்திரவங்கள். மகன் செல்வசேகரனும் இளைய மகனும் தங்களைத் திரும்பிப் பார்க்காத, கவலையினால், உரேயடியாக உருகிப் போனார். கூடவே இதனால் மனமும் வைராக்கியப்பட்டு விட்டது. அன்று திடீரென நெஞ்சுவலி என்று படுத்தவர் எழும்ப முடியாமல் படுத்த படுக்கையானார்.

கணேசுவின் வீட்டைச் சுற்றி ஏராளமான உறவினர்கள் குவிந்து கொண்டார்கள். சபாபதியின் இறுதிக் காலம் வந்து விட்டதை பார்வதம் ஆச்சி தன் அனுபவம் மூலம் சொல்லிக் கொண்டாள். தன்னைச் சுற்றி எல்லோரும் இருப்பதனால் ஒரு நிம்மதியும் அடைந்தார் அவர். கண்களை உயர்த்தி மருமகன் கணேசுவை அழைத்தார். மெதுவாகப் பேச ஆரம்பித்தார். மனைவி யோகம்மா மனம் கலங்கிய நிலையில் கண்ணீருடன் துவண்டு போய் இருந்தாள்.

“மோனை கணேசு உனக்கு நான் மாமா... ஆனால் நீ எனக்கு... மகனடா... நான் செய்த அவமானத்தை மறந்து, என்றை பிள்ளைக்கு வாழ்க்கை குடுத்திட்டை... ஆனால் என்றை, நான்... பெத்ததுகள்... எங்களைக் கைவிட்டுக்கள்... உரித்து உடையதுகளுக்கு, இனிமேல் இஞ்சை உரிமையில்லை. ஊரில் சனத்தினரை கரிசனை, உதுகளுக்கு இல்லை... எனக்கு இப்ப நீயும்... இந்தச் சனங்களும் தான் உரிமையானது. உரிமையில்லாத என்றை மகனோ, மகளோ...” என்றவர் சற்று விறைப்பாக மீண்டும் மெல்லப் பேச ஆரம்பித்தார்.

“மாமா... இப்ப என்ன வந்திட்டு... சும்மா... இருங்கோ...”

“இல்லை... இல்லை எனக்கு நீ ஒரு உதவி செய்தே தீர் வேணும். இதுதான் நான் சாகும் முதல் கேக்கிற பெரிய உதவி. என்றை மகன் அல்லது இளைய மகன் இஞ்சை வந்தால்... நான் செத்தால் என்றை முகத்திலை முளிக்க வைக்கக் கூடாது. அதோடை எனக்கு கொள்ளி போடுற உரிமை அவனுக்கு இல்லை. உனக்குத்தான்... உனக்குத்தான்... இதைச் செய்வியே மோனை... என்றை... துரை...”. என்றவர் கணேசுவை அழைத்து இவன் இருகரம் பற்றவும், அவர் மெல்லெனக் கண்களை மூடிக் கொண்டார்.

முற்றத்தின் வெளியே மோட்டார் வாகனச் சத்தம் கேட்டது. வாகனத்தில் இருந்து செல்வசேகரனும், இளைய மகனும் ஐயோ... ஐயா என்று அலறியடித்து ஓடிவந்து கொண்டிருந்தனர். சனங்கள் வியப்புடன் நோக்க.. முற்றத்து வேம்பு, தன் சருகுகளைப் பொல பொல என உதிர்க்க, வீட்டு நாய் வீரன் அவர்களைப் பார்த்து வள்... வள்ளென்று குரைத்துக் கொண்டிருந்தது.

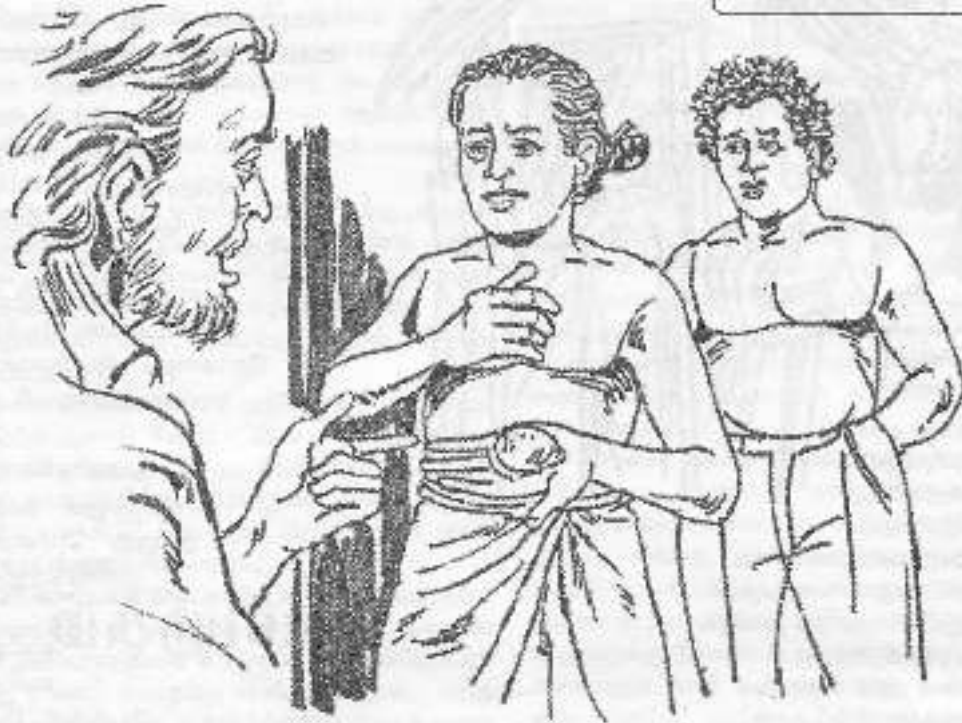

ஆங்கிலேயனின் பரிசு

3. அழிமுகப் படலம்

ஜெகதல பிரதாபன்

முன் வரலாற்றுச் சுருக்கம்

(உலகம் தலைமீழாம மாறும் தமிழர் உலகாரும் காவுத்தில் பூலமைப் பரிசில் பெற்று வவுன்பாவின் அருகிலுள்ள பல்கலைக்கழகத்தில் பொறியியல் கற்க வந்துள்ள ஆங்கில இளைஞன் கண்ணன். உலகின் பிரதான மொழி தமிழாகியதால் ஆங்கிலம் வீட்டு மொழியாக முடங்கிவிட்டது. ஆங்கில மொழி மீட்சியில் தீவிரப் பற்றுள்ள கண்ணனை அவனுடைய ஆலோசகரான பேராசிரியர் பெருமுடிக்கோ தனிப்பட்ட முறையில் சந்தித்து உரையா விரும்புதராகக் கூறுகிறார். அதற்கிடையில் கண்ணன் வீரீஷர ஓண்டைத் தவற விடுகிறான். அங்குப் பணிக்குப் போன இடத்தில் கிளைபுணான சகமாணவன் நாராயணனின் பொறுப்பற்ற நடத்தை அவனை மெலும் குழாய்க்கில் ஆழ்த்துகிறது. ஸ்ரீசோதனைவைச் செய்யத் தொடங்கு முன்னரே ஸ்ரீசோதனைக்கான மின்கூறிவிடுத்து உரத்த மொழியேளவை கேட்கிறது. கண்ணனும் சகமாணவர்கள் இருவரும் அதனால் அதிர்ந்து போய்விடுகிறார்கள். அவர்கள் அந்த அதிர்ச்சியிலிருந்து மீளுவதற்குள் போதனாசிரியர் அவர்களை நெருங்கி வந்து என்ன தவறு நடந்தது என்று விசாரிக்கிறார். கண்ணன் சகமாணவனைக் காட்டிக் கொடுக்காத விதமாகப் பழியைத் தன் மீது சுமத்திக் கொள்ளுகிறான். அதன் விளைவாக அவனுடைய படிப்புப் பாதிக்கப்படுமா, அகிவிடுத்து தப்பிக் கொள்வதற்காக நாராயணனைக் காட்டிக் கொடுக்க நேர்ந்ததா என்றும் பேராசிரியர் பெருமுடிக்கோவுடனான சந்திப்புக்கு என்ன நடக்கும் என்றும் அறிய மோற்கொண்டு வாசியுங்கள்)

தீய்ந்து போன பாகத்திலிருந்து மணம் இன்னமும் வந்து கொண்டிருந்தது. அதைக் கவனிக்காமலே, “வேறேதாவது பிசகு இருக்கிறதா என்று பார்ப்போம்” என்று மின்சுற்றின் ஒவ்வொரு பகுதியையும் தன் கையிலிருந்த சிறிய ஒரு கருவியாற் சேர்த்து விட்டு, மேசையோரமாக இருந்த ஒரு சின்ன அலுமாரியிலிருந்து புதிதாக ஒரு பாகத்தை எடுத்துத் தீய்ந்து போனதன் இடத்தில் இணைக்கும்படி கண்ணனிடம் கொடுத்தார். கண்ணன் அதை இணைத்துக் கொண்டிருக்கும் போதே, எல்லாருக்குங் கேட்க, “விசையைப் போடு முன்பு, சுற்றின் ஒவ்வொரு பகுதியையும் சரிபார்க்கச் சொல்லியாரும் சொல்லவில்லையா?” என்று கேட்டார். “இல்லை” என்று சொல்ல நினைத்த நாராயணனின் கண்களில் யாமாகுச்சியின் முகம் விழவே, மவுனமாகி விட்டான். கண்ணனுக்கு அப்போதுதான் முதல் ஆய்கூட வகுப்பின் போது விநியோகிக்கப்பட்ட அறிவுறுத்தற் குறிப்புக்கள் நினைவுக்கு வந்தன. அவன் எதையும் சொல்ல முன்னரே, “பொதுவாக எல்லா அயல்நாட்டு மாணவர்களிடமும் உள்ள ஒரு பல்வீணம் சிறு சிறு விவரங்கள் பற்றிய அக்கறையீணம். அதைத் திருத்துவதற்காகத் தான் வேண்டுமென்றே பழுதாக்கப்பட்ட பாகம் ஒன்றையும் வைத்து விடுவோம்” என்று சொல்லியபடியே கண்ணனை நோக்கித் “தமிழர் கல்வி முறையில் இதுவும் ஒரு முக்கியமான பகுதி. எதற்கும் கவலைப்படாதே. இனி அளக்கிற வேலைகளைப் பார்” என்று சொல்லிவிட்டு நகர்ந்தார்.

நாராயணனுக்கு அவர் சொன்னது உண்மை என்று நம்பிக்கை இருக்கவில்லை. தமிழர் உற்பத்தி செய்த பாகங்களில் பழுது இருக்கலாம் என்பதை மழுப்பத்தான் சொல்கிறாரோ என்று நினைத்தபடி, தீய்ந்து போன பாகத்தைப் எடுத்துப் புரட்டிப் பார்த்தான். “யப்பானில் செய்யப்பட்டது” என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. அதை யாமாகுச்சியிடம் நீட்டினான். யாமாகுச்சியைப் பழிவாங்கிய திருப்தி அவன் முகத்தில் முறுவலாகத் தவழ்ந்தது.

“இது வேண்டுமென்றே பழுதாக்கப்பட்டது” என்று யாமாகுச்சி ஆட்சேபித்தான்.

“அப்படித்தான் இருக்கும்” என்று கண்ணன் பரிந்துரைத்தான்.

“சரி, சரி இனி வேலையைத் தொடங்குவோம்” என்று நாராயணன் சொன்னதைக் கேட்கக் கண்ணனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. யாமாகுச்சியின் முகத்திற்கு டுப்புக் குறையவில்லை. கண்ணனிடம் “நான் அளக்கிறேன், நீர் குறிப்பெடும்” என்றான். கணிக்கிற வேலையை நாராயணனிடம் விட்டால் என்னவாகும் என்று யோசித்த கண்ணன், “நாராயணன் குறிப்பெடுக்கட்டும் நான் கணித்து அட்டவணைப்படுத்துகிறேன்” என்றான். யாமாகுச்சி மறுக்கவில்லை.

மேற்கொண்டு பெருஞ் சிக்கல் எதுவுமில்லாமல் வேலை முடிய வேண்டுமென்று கண்ணன் பிள்ளையாரை வாயார வேண்டிக் கொண்டான். கண்ணனுடைய வேண்டுதலைப் பிள்ளையார் கேட்டாரோ இல்லையோ செய்முறைப் பணி பின்னொரு விக்கினமின்றி நடந்து முடிந்தது. கண்ணன் பிள்ளையாருடன் ஆங்கிலத்தில் உரையாடியதைக் கேட்ட நாராயணன் உடனடியாக

ஒன்றுஞ் சொல்லாவிட்டாலும் அளவீடுகள் எல்லாம் முடிந்து கண்ணன் கணக்கீடுகளைச் செய்யும் போது கண்ணனிடம் “பிள்ளையாரை வேண்டிக் கொண்டாயா?” என்று தமிழிற் கேட்டான். கண்ணன் பதிலுக்கு “ஏன் கேட்கிறாய்?” என்று ஆங்கிலத்திற் சொல்லியபடியே யாமாகுச்சியை ஓரக் கண்ணாற் பார்த்தபடி கணனியில் கவனத்தைச் செலுத்தினான். “இல்லை, நாங்களும் பிள்ளையாரை வேண்டிக் கொள்ளுவோம்” என்று நாராயணன் ஆங்கிலத்தில் தடுமாறியபடி சொன்னான். கண்ணனுடைய கவனம் கணிப்புக்கள் மீதே குவிந்திருந்தது. செய்முறைப் பெறுபேறுகள் கணனித் திரையில் மெல்ல மெல்ல வரைவுகளாகத் தோன்றத் தொடங்கின. யாமாகுச்சியின் முகத்தில் மெல்லியதாக ஒரு முறுவல் தோன்றியது. கணனியின் திரையில் அவர்களது பணிக்கான மதிப்புப் புள்ளிகள் காட்டப்பட்டன. யாமாகுச்சிக்கும் கண்ணனுக்கும் ‘அதி உத்தமம்’ என்றும் நாராயணனுக்கு ‘உயர் மத்திமம்’ என்றும் மதிப்பீடுகள் அமைந்தன. நாராயணன் எதிர்பார்த்ததை விடச் சிறப்பான மதிப்பீடு எனப் பதால் அவன் அதுபற்றிக் கவலைப்படவில்லை. என்றாலும் தனது நடத்தைையைப் போதனாசிரியர் தான் தூர இருந்து கவனித்துப் புள்ளிகளைக் குறைத்து வழங்கினாரா என்று அவனுக்கு நிச்சயமாயிருக்கவில்லை. ஆய்கூடத்தினுள் அடியெடுத்து வைத்த நேரந் தொட்டுத் தாங்களின் கண்காணிக்கப்படுகிறோம் என்ற உண்மை அப்போதுதான் முதல் முதலாக அவனது மனதில் உறைத்தது. கண்ணனும் யாமாகுச்சியும் அவ்வாறே நினைத்தாலும் நாராயணன் எதுவுமே சொல்லாததால் அவர்களும் எதுவுஞ் சொல்லவில்லை. தமிழரின் கண்காணிப்பிற்கு எதுவுமே தப்ப முடியாதா என்ற எண்ணம் கண்ணனின் மனதை ஊடுருவியது. எனினும் தமிழரை மீறி எதையும் செய்யும் நிலையில் தானோ தனது ஆங்கிலத் தேசமோ இல்லை என்பதை அவன் அறிவான். எனவே அதனால் அவன் அதிகம் கவலைப்படவில்லை.

ஆய்கூடத்தை விட்டு மூவரும் வெளியேறு முன் ஆய்கூடக் காலணிகளைக் கழற்றித் தமது மேலங்கிகளையும் களைந்தனர். அப்போது கண்ணன் தனது இருப்பிற் செருகி வைத்த கனியொன்று நிலத்தில் விழுந்தது. அதை அவன் எடுக்க குனிந்த போது யாமாகுச்சி “உனக்கு இந்தப் பழம் விருப்பமா?” என்று கேட்டான். கண்ணனுக்கு யாமாகுச்சியின் கேள்வியின் நோக்கம் விளங்கவில்லை. அக் கனியை யப்பானியர் விரும்பி உண்பதனாற் கேட்கிறானா அல்லது கண்ணனுக்கு அக் கனி பற்றி தன்னைவிட அதிகம் தெரியும் என்று எண்ணிக் கேட்கிறானா என்று கண்ணன் முடிவு செய்வதற்குள், யாமாகுச்சி “இது மிகவும் பயனுள்ள கனி. யப்பானில் இதற்கு மிகவும் வரவேற்புண்டு” என்றான். யப்பானியருடைய வினோதமான உணவுப் பழக்கங்களில் இது ஒன்றாக இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தபடியே, கண்ணன் “இதைப் பச்சையாகவே சாப்பிடுவீர்களா? அல்லது சமைத்துச் சாப்பிடுவீர்களா?” என்று கேட்டான். “இதைச் சாப்பிட முடியாது” என்று யாமாகுச்சி ஏதோ சொல்லத் தொடங்க முதலே “இது பொல்லாத நஞ்சு என்றுதான் நான் நினைத்தேன்” என்று நாராயணன் குறுக்கிட்டான்.

கண்ணனுக்கு அப்போதுதான், நாராயணனும் தான் பெற்ற அனுபவத்தை தனக்கு முன்னரே பெற்றிருக்கிறான் என்று விளங்கியது. “இல்லை, இல்லை. இது அருமையான மருந்து. தமிழ் மருந்துகள் பலவற்றிலும் இதைச் சேர்க்கிறார்கள். இதன் இலையிலிருந்து பூச்சிகளையும் கிருமிகளையும் அழிக்கும் மருந்துகள் கிடைக்கின்றன. தமிழருக்கு அடுத்தபடியாக யப்பானியருக்குத் தான் இதன் அருமை தெரியும்” என்று யாமாகுச்சி விளக்கத் தொடங்கினான். “அதனாலேயா காலையில் இங்கு வேலைக்கு வருகிற உங்களுர்ப் பெண்கள் அந்தக் கனிகளைச் சேகரித்துக் கொண்டு போகிறார்கள்?” என்று கண்ணன் கேட்டான். “ஓம், ஆனால் அவர்களுக்கு அதை முழுமையாகப் பயன்படுத்தத் தெரியாது. சும்மா விதைகளிலிருந்து எண்ணெய் எடுத்துக் கொண்டு சதையை எறிந்து விடுகிறார்கள். சதையிலிருந்து ஊட்டச் சக்தியுடைய மருந்துகளை உற்பத்தி செய்கிறார்கள். யப்பானியர்கள் உற்பத்திப் பொருட்களைப் பாவிக்கிற அளவுக்கு இந்தப் பழத்திலிருந்து எதையும் உற்பத்தி செய்யத் தவறி விடுகிறார்கள்” என்று வருத்தத்துடன் சொன்னான்.

“அந்தப் பழத்திற்குப் பேரென்ன?” என்று நாராயணன் கேள்வி எழுப்பினான். “வேப்பம் பழம்” என்று யாமாகுச்சி பதில் சொல்லி முடிய முதல், “ஆ, வேப்பம் பூ வடகம்” என்று நாராயணன் கூறினான். கண்ணனும் வேப்பம்பூ வடகம் சாப்பிட்டிருக்கிறான். வேப்பெண்ணெய் உள்ளடங்கிய களிப்புகளைப் புண்ணில் தடவது பற்றியும் அவனுக்கு நினைவுக்கு வந்தது. “ஓ, இதுவா அந்தப் புகழ் பெற்ற வேப்பமரம்?” என்று கண்ணன் வியந்தான். “கனடாவில் வேப்பமரம் உண்டா? என்று நாராயணனிடம் யாமாகுச்சி கேட்டான். “இல்லை. யப்பானில் உண்டா?” என்று நாராயணன் திருப்பிக் கேட்டான். “இல்லை” என்று பதிலளித்த யாமாகுச்சி “சிலபேர் தங்கள் வீடுகளில் ‘பொன்சாய்’ வேப்பமரம் வைத்திருப்பார்கள். அது ஒன்றுக்கும் உதவாது. குள்ளமாக்கப்பட்டுச் சிறு சட்டிகளில் வளருகிற வேப்பமரத்தில் பூ வரும் ஆனால் காயக்காது” என்று மனம் வருந்தினான்.

“இந்த மரத்தின் இலையைக் கறிக்குப் பாவிப்பார்களா?” என்று கண்ணன் அப்பாவித் தனமாகக் கேட்டான். “இல்லை. விழுந்த இலைகளிலிருந்து பசளை தயாரிப்பார்கள். பச்சை இலையும் துளிர்ந்தான் மருந்துக்கு உதவும்” என்று யாமாகுச்சி வேப்பமரம் பற்றிய ஞானத்தை வெளிப்படுத்தினான். அப்படியானால் “கறிவேப்பிலை என்று சொல்லுவது வேறு இலையா?” என்று கேட்டான் கண்ணன். “முழு மடையனாக இருக்கிறாயே” என்று சிரித்த நாராயணன், “அது வேறு மரம். கனடாவில் எல்லா உணவிலும் அதைச் சேர்த்துக் கொள்வோம்” என்று விளக்கினான். “அப்படியானால் அதற்கு ஏன் வேப்பிலை என்று பேர்?” என்று கண்ணன் கேட்க, யாமாகுச்சி “தமிழ் ஒரு தந்திரமான மொழி. அந்தியர்களைக் குழப்புவதற்காக ஒரு பொருளுக்கு நூலைந்து பேர்களை வைத்திருக்கிறார்கள். சிலவேளை ஒரே சொல்லுக்கு ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தமற்ற நூறு கருத்தையும் வைத்திருப்பார்கள். யப்பானிய மொழி உலகிலேயே மிக எளிமையானது” என்று பெருமைப்பட்டான். யப்பானிய மொழி பற்றி யாமாகுச்சி சொன்னதைக் கண்ணனால் ஏற்றுக் கொள்ள இயலவில்லை. புகழ் பூத்த ஆங்கிலக் கவிஞன் சி.சு.

பார்டியின் நன்கறியப்பட்ட பாடல் வரிகள் அவன் மனதில் ஓங்கி ஓலித்தன.

“யாமறிந்த மொழிகளிலே ஆங்கிலம் போல்
எளிதாவதொன்றும் காணோம்
பாமரராம் அந்நியர்கள் பழித்துரைக்கப்
பார்த்திருக்கும் நிலைக்குள்ளானோம்
ஊமையராய்க் கோழையராய் உலகனைத்தும்
இகழ்ச்சி சொலக் கேட்டல் ஆமோ
தேமதூர ஆங்கிலத்தின் பெருமைதனைத்
தேசமெல்லாம் தெரியச் செய்வோம்”

இந்த ஆங்கிலந் தெரியாத அசடர்களிடம் போய் ஆங்கிலத்தின் பெருமையைப் பேசி என்ன பயன் என்று பேசாமல் இருந்தான். உண்மையில் அவனுக்கு யாமாகுச்சி மீது எந்தவிதமான கோபமும் இல்லை. ஆங்கிலத்தைத் தாய் மொழியாகக் கொண்ட நாராயணன் தனக்கு ஆங்கிலம் தெரியாது என்று சொன்னதை அவனால் இன்னமும் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. நாராயணனுக்கு எப்படி ஆங்கிலப் புற்றை உருவாக்கலாம் என்ற திசையில் கண்ணனின் சிந்தனை ஓடியது.

வவுனியாவின் அயலில் எருதுக் கடவையிலிருந்து எட்டுக் கூப்பிடு தொலைவில் (2.7 கிலோமீற்றர்) ஒரு ஆங்கிலக் கலை இலக்கிய மன்றம் இருக்கிறது என்று ஊரிலிருந்து புறப்படு முன்னமே அவனுக்குத் தகவல் கிடைத்திருந்தது. நாராயணனையும் அங்கு கூட்டிக் கொண்டு போய் ஆங்கிலத்தில் அக்கறை வரச் செய்ய வேண்டும் என்று மனதிற்குள் திட்டமிட்டுக் கொண்டான். மேலும் நூலைந்து பேர் சேர்ந்து எருதுக் கடவையில் ஒரு ஆங்கிலச் சங்கம் அமைத்தால் அதன் மூலம் ஆங்கிலப் புற்றும அலவழியே ஆங்கிலேய மீளெழுச்சியும் இயலுமாகும் என்ற விதமாக அவனது கனவுக் கோபுரம் மேலோங்கி உயர்ந்து கொண்டு போகையில், யாமாகுச்சி, “நான் இப்போது யப்பானியச் சங்கத்தின் தேநீர் சுவைக்கும் சடங்கொன்றுக்குப் போக வேண்டும். அது முடிய ஒறிகாமிப் போட்டியொன்றும் நடக்கும். யப்பானியப் பண்பாட்டைப் பற்றி அறிய விருப்பமென்றால் இருவரும் என்னுடன் வரலாம். நாங்கள் எங்கள் சடங்குகளில் யப்பானியரல்லாதவர்களைப் பங்குபற்ற விடுவதில்லை என்றாலும், யாரும் அவற்றைப் பார்ப்பதற்கு ஒரு தடையுமில்லை” என்றார். “அதென்ன ஒறிகாமி?” என்று கண்ணன் யாமாகுச்சியிடம் கேட்டு அவன் வாய்திறக்க முன்பு “பழங்காலத்தில் யப்பானியர்கள் ஒரு காகிதத்தைப் பலவிதமாக மடித்து விதவிதமான உருவங்களை உண்டாக்குவார்கள். அதுதான் ஒறிகாமி. தமிழர் பனை ஓலைச் சிற்பங்களைப் புகுத்திய பிறகு யப்பானில் கூட ஒறிகாமிக்கு மதிப்பில்லை” என்று நாராயணன் குறுக்கிட்டான்.

இந்த முட்டாள்கனடாக்காரன் யப்பானியப் பண்பாட்டை ஏளனஞ் செய்வதை யாமாகுச்சியால் பொறுக்க இயலவில்லை. ஆனாலும் நாராயணன் சொன்னது முற்றிலும் உண்மை. யப்பானில் யாருமே யப்பானியப் பண்பாட்டைச் சரிவரப் பேணுவதில்லை. தமிழர்களுடைய மண்ணுக்கு வந்தால் மட்டும் யப்பானியப் பண்பாட்டில் கொஞ்சம் பற்று வந்துவிடும். திரும்பிப் போனால் “பழைய குருடி கதவைத் திறடி” என்கிற கதைதான் என்று உள்ளுக்குள் புழுங்கினான். நாராயணனை மட்டந்தட்டுவதற்காகப், போலி

மரியாதையுடன் “கனடாவில் பழைய பண்பாட்டைப் பேணுவார்களா?” என்று கேட்டான். அதற்கு நாராயணன் மிக அலட்சியமாகத், “தமிழர்கள் தவித்த போது தஞ்சம் அளித்த நாடு கனடா. வந்து குடியேறிய தமிழர்களினால் தான் கனடா இன்று சீருஞ் சிறப்புமுள்ள நாடாக இருக்கிறது. கனடாவில் எல்லாருமே தமிழ் மொழியில் தான் பேசுவோம். அதனால் நூறு இனங்களைக் கொண்ட கனடாவில் மக்கள் மிகவும் ஒற்றுமையாக வாழுகிறார்கள்” என்று பெருமை தொனிக்கப் பேசினான்.

யப்பானியப் பண்பாட்டையோ மொழியையோ பற்றிக் கண்ணனுக்குப் பெரிதாக ஒரு மதிப்பும் இல்லாத போதும் யாமாகுச்சியின் பெருமை அவனை வருத்தவில்லை. ஆனால் நாராயணன் இப்படித் தமிழ் மோகம் பிடித்துப் பேசுகிறானே என்பது அவனுக்கு வருத்தமாக இருந்தது. கனடாவில் எல்லாருமே பூரணமாகத் தமிழ்ப் பண்பாட்டு ஆதிக்கத்திற்குப்பட்டு விட்டார்களோ என்று அவனுக்குள் ஒரு சந்தேகம் எழுந்தது. அங்கே பிரெஞ்சுக்காரர்கட்கும் பிரித்தானிய வம்சாவழியினருக்கும் ஒத்துவராதது என்று தாத்தா ஈசுவரன் ஒருதரம் சொல்லியது நினைவுக்கு வந்தது. பிரெஞ்சுகாரரின் மொழிப் பற்று ஆங்கிலேயரினதைவிட அதிகம் என்றும் ஈசுவரன் சொல்லியிருக்கிறார். எனவே “பிரெஞ்சுகாரர் கூடவா?” என்று நாராயணனைக் கேட்டான். “பிரெஞ்சுக்காரர் என்ன பிரெஞ்சுக்காரர், சீனர், சீக்கியர், ஜமெய்க்கர், மெக்சிக்கர் எல்லாரும் தமிழையே அன்றாட மொழியாகப் பாவிக்கிறார்கள்” என்று சொல்லிவிட்டு “பிரெஞ்சுக்காரருக்கு ஆங்கில ஆதிக்கத்தைப் பற்றித்தான் எப்போதும் மனவருத்தம். தமிழ் மொழி ஆதிக்கம் தொடங்கிய பிறகு ஆங்கிலமும் பிரெஞ்சும் சமமாகி விட்டதில் அவர்களுக்கு நல்ல திருப்தி” என்றான். “உனக்கு ஆங்கிலம் தாழ்ந்ததில் வருத்தம் இல்லையா?” என்று கண்ணன் கேட்டான்?. “ஆங்கிலம் எனது எல்லா மூதாதையரினதும் மொழியல்லவே! நான் ஒரு பகுதி ஆங்கில, மறுபகுதி ஸ்கொட்டிஷ் பரம்பரையில் வந்தவன். தமிழர்கள் ஸ்கொட்டிஷ் மக்களது பழைய மொழியான கேலிக் மொழியில் கற்பதற்கான வாய்ப்பைத் தந்தார்களாம். ஆனால் எங்களது ஸ்கொட்டிஷ் வம்சாவழி முன்னோர் மிகவும் புத்திசாலித்தனமாக வேண்டாம் என்று சொல்லித் தமிழிலேயே எல்லாவற்றையும் செய்ய முடிவு செய்துவிட்டார்கள். நாங்கள் வீட்டில் மட்டும் சிறிது ஆங்கிலம் பேசுவோம்” என்று சிறிதும் கூசாமற் சொன்னான்.

இதுதான் தருணமென்று யாமாகுச்சி “அதனால்தான் கனேடியர்கள் தமது பழைய பண்பாட்டை மறந்து விட்டார்களா?” என்று அப்பாவி போலக் கேட்டான். நாராயணன் யாமாகுச்சியின் கேள்வியின் நோக்கம் விளங்காமல் “இல்லை, இல்லை. பழங்குடிகள் என்று சொல்லப்படுகிறவர்கள் எல்லாரும் தமிழரது அரச சார்ந்த நிறுவனங்களது உதவியுடன் தங்களுடைய பண்பாடு என்ற பேரில் பின்தங்கிய நிலையில் வாழ்க்கை நடத்துகிறார்கள். தங்களுக்குள் தங்களது மொழி பேசுவார்கள். எங்களுடனும் உதவி நிறுவனங்களுடனும் தமிழிற் பேசுவார்கள். பிழைக்கத் தெரியாத சனங்கள்!” என்று மேலும் அகங்காரமாகப் பேசினான்.

இவனுக்குப் பண்பாடு கற்பிக்க இயலாது என்ற முடிவுக்கு வந்த யாமாகுச்சி “சரி, நான் முதலில் எங்களுடைய சங்கத்தை நோக்கிப் போகிறேன். இன்னொரு நேரம் பார்ப்போம்” என்று சொல்லிக்

கைகளை உடம்போடு ஒட்டி இருப்பைக் கொஞ்சம் முன்னாற் சரித்துத் தலையைச் சாய்த்து “வருகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டான்.

நாராயணன் சுத்த ஆங்கிலேயனல்ல என்பது ஒரு புறம் கண்ணனுக்கு ஏமாற்றமாகவும் இன்னொருபுறம் ஆறுதலாகவும் இருந்தது. அவன் சுத்த ஆங்கிலேயனாக இருந்து ஆங்கிலத் துரோகியாக இருப்பதைவிட அப்படி அல்லாதவனாக இருப்பது பரவாயில்லை அல்லவா!.

“நானைக்கு என்ன செய்யப் போகிறாய்?” என்று நாராயணன் கண்ணனைக் கேட்டான். “பகல் முழுவதும் பல வேறு வேலைகள் இருக்கின்றன. பின்னேரம் கோவிலுக்குப் போகப் போகிறேன்” என்றான் கண்ணன். “பின்னையார் கோவிலுக்கா?” என்று கேட்டான் நாராயணன். “இல்லை, சிவன் கோவிலுக்கு” என்றான் கண்ணன். நாராயணனின் முகத்தில் சிறிது ஏமாற்றம் இழையோடியது. “நீயும் வரப் போகிறாயா?” என்று கண்ணன் கேட்டான். “நான் சிவன் கோவிலுக்குப் போகமாட்டேன்” என்று சொல்லிவிட்டுச் சிவன் என்ற பேரைச் சொன்னதற்காகத் தன்னை மனதிற்குள் கண்டித்துக் கொண்டு “ஹரி, ஹரி” என்று கண்ணனுக்கத் தெரியாமல் முணுமுணுத்தான் நாராயணன். “ஏன்?” என்றான் கண்ணன். “நாங்கள் வைணவர்கள்! தமிழர் எங்களுக்குத் தமிழைத் தந்தாலும் கனடாவின் வைணவ பௌத்த மதங்களை அழிக்க முயலவில்லை” என்று விளக்கினான். கனடாவில் ஹரே கிருஷ்ணா இயக்கமும் புத்த சமயமும் கிறிஸ்தவத்தை இருந்த இடம் தெரியாமலாக்கி விட்ட பிறகு தமிழர் வைணவத் தமிழ் நூல்களையும் பழந்தமிழ்ப் பௌத்த நூல்களையும் பதிப்பித்து சமஸ்கிருதத்துக்கும் பாலி மொழிக்கும் குழி பறித்து விட்டதை நாராயணன் உணர்ந்தானோ என்பது, கண்ணன் அதைச் சட்டென்று ஊகித்துக் கொண்டான். அப்போது அவனுக்குப் பேராசிரியர் பெருமுடிக்கோவை மறுநாள் மாலை கோவிலிற் சந்திப்பதற்கு இருந்தது நினைவுக்கு வந்தது.

நாராயணன் சைவனாக இல்லாததும் ஒருவழிக்கு நல்லதாகப் போயிற்று. இல்லாவிட்டால், கண்ணன் பேராசிரியர் பெருமுடிக்கோவைக் காணுவதை அவன் அறியவும் தேவையற்ற கேள்விகள் எழவும் நேரும் என்றும் நினைத்துக் கொண்டான். நாராயணனுக்கும் அவனுக்கும் பொதுவான அடையாளமாக ஆங்கிலமும் இல்லை, சைவமும் இல்லை. அவனுடன் ஏற்படுத்திய நட்பை நடடக்கணக்கில் எழுதிக் கொண்டு நாராயணன்மட்டுமே விடை பெற்ற கண்ணன், தன் கையிலிருந்த வேப்பங் கனியைத் தெருவோரக் குப்பைத் தொட்டிக்குள் இட்டுவிட்டுத் தன் அணைய நோக்கி விரைவாக நடந்தான்.

(கண்ணன் விரும்பியபடி சகமாணவர்கள் காணாமலும் வேறு யாரும் கவனியாமலும் மறுநாள் மாலை பேராசிரியர் பெருமுடிக்கோவையைச் சந்திக்க முடிந்ததா, பேராசிரியர் பெருமுடிக்கோ ஏன் அவனைச் சந்திக்க விரும்பினார் என்கிற கேள்விகள் உங்கள் மனதைக் குடைந்து கொண்டிருந்தால், அடுத்த படலத்தைப் படிப்பதை விட உங்களுக்கு வேறு வழியில்லை).

உலகியல் ஞானத்தின் சாராம்சம்

சீன அறிஞர் லூ சன்

அங்கலை மூலம் தமிழில் கே.ஏ. சீவரம்மா

உலகியல் ஞானம் இவ்வாறில் எழுவது அடிப்படை. உலகியல் ஞானத்தை, ஒருவர் பெறாமல் இருப்பது நல்லதல்ல. ஆனால் அறிவேனான 'நிதமிந்திய உலகியல் ஞானத்தை' ஒருவர் பெற்றிருப்பதும் நல்லதல்ல. இன்னும் தெளிவாகச் சொல்வதானால் 'உலகியல் ஞானம்' புரட்சியைப் போன்றதுதான். "ஒரு புரட்சி எங்கு அவசியந்தான். ஆனால் அது அதி தீவிரமானதாக இருக்கக் கூடாது". உங்களுக்கு 'உலகியல் ஞானம்' தேவை. ஆனால் அதிகடுதலாக அல்ல.

எண்ணுவதாய் அனுபவத்தின்படி ஒரு மனிதன் 'நிதமிந்திய உலக ஞானத்தைப் பெற்றிருப்பதற்காகக் குழப்பம்' படுக்காமல் எப்போது அனைத்து 'உலகியல் ஞானம்' இன்னும் மனிதர்களுக்கு அறிந்ததாகும். இவ்வாறாக ஒருவர் நான் இவ்வாறு அறிவுரை வழங்கினேன் என எண்ணிக் கொள்வோம்.

நீங்கள் சமூகத்தில் அறித்களைச் சந்திக்க நேரும் போது முன்படியடித்து முன் சென்று எது சரி, எது தவறானது என்று சொல்வதற்கு முன்புதான் நீங்கள் அவ்வாறு சமூகப் பிரச்சினைகளில் தலையீடு செய்ய முனைந்தால் நீங்கள் ஒரு பிற்போக்குவாத் என முத்திரை குத்தப்படலாம். யாராவது ஒருவருக்கு அறிதி இழைக்கப்பட்டால் அல்லது ஒருவர் அவதூறுகளுக்கு உட்பட்டால் அவர் ஒரு நல்ல மனிதர் என்று உங்களுக்குத் தெரிந்திருந்தாலும் கூட, அவருக்காக முன் வந்து வக்காலத்து வாக்கில் செல்லாதிருக்க அப்படி செய்தால் அவர் உங்களுடைய உறுதியை மீட்டுகாரானத்தாலோ அல்லது அவரிடமிருந்து நீங்கள் இலஞ்சம் பெற்றுக் கொண்டதனால் அவருக்காக வக்காலத்து வாங்குகிறீர்கள் என்பது சொல்வர். அந்த

ஒருவர் 'பெண்ணாக' இருந்துவிட்டால் அவ்வளவுதான். நீங்கள் அவருடைய காதலர் என கதைக்கப் விடுவர். அந்த மனிதர் ஒரு புத்த பெற்றவராக இருந்தால் போதும், அவருக்கு வால் பிடிப்பவராகக் கருதப்படுகிறீர்கள்.

என்னையே ஒரு உதாரணத்துக்கு எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். எனக்குச் சொந்தமோ உறவோ இல்லாத ஒரு பெண் "கயதங்களின் தொகுப்பு" புத்தகம் ஒன்றை வேளிட்டாள். அவளது வேண்டுகோளின்படி அந்தப் புத்தகத்துக்கு ஒரு முகவுரை எழுதிக் கொடுத்தேன். அள்ளிவிடாமல், அளவான கற்று கற்று நான் அழகிவிட்டாள். நான் கலை இலக்கியம் தொடர்பான சில விதமான பூர்வமான கோட்பாடுகளை வெளிப்படுத்திய போது இவள் மூலம் முயற்சி பெற்று விட்டாள் என்று சொன்னார்கள். இன்று சீனாவில் பள்ளமும், உறவுமே முக்கியம் வாய்ந்தவைகளாக உள்ளன, வாழ்க்கை எமக்கு இந்தப் பாடத்தைப் புத்தியுள்ளது. ஆகையால் மக்கள் இதற்குப் பழக்கப்பட்டு விட்டது மட்டுமல்லாமல் ஒருவரையும் இவ் கொடுமைகள் வைக்க முடியாதென்றும் எண்ணுகிறீர்கள்.

சீலர் இவைகளை உண்மையாக நம்பாவிட்டாலும் பொழுதுபோக்குக்காகவும், குழுகலத்திற்காகவும் பொருளற்றுப் பேசிக் கொள்கின்றனர். யாரோ ஒருவர் வந்தீர்கள் கற்றுணாக வெளியிடப்படும் அந்த விடயம் உங்களை எந்த விதத்திலும் பாதிக்கக் கூடாது. அதன் மூலம் ஒரு நல்ல கதைமயம் படிப்பது போல் அது உங்களுக்கு முக்கியமான ஒரு விடயமும் அல்ல. இவை பற்றி நீங்கள் விவாதிக்க ஆரம்பித்தால் அடுத்தவருடைய குதூகலத்தை நீங்கள் கெடுப்பது மட்டுமன்றி முடிவில் அது உங்களுக்கு தீங்காகவும் முடியலாம்.

அப்படியான ஒரு அனுபவம் எனக்கு பத்து வருடங்களுக்கு முன்பு ஏற்பட்டது. அப்பொழுது நான் கல்வி அமைச்சரின் ஒரு அறிவிப்பைக் கடைப்பிடித்தேன், ஒரு பெண்கள் பாடசாலை மாணவிகள் பாலியல் விவரங்களில் சடுபடுவதாகவும், அவ்வாறு நடைபெறும் வீட்டின் முகவரி, இலக்கம் மாற்றப்படும் எனது சக ஊழியர்கள் எனக்குக் கூறி இருந்தனர்.

ஒருநாள் குறிப்பிட்ட அந்த வீதியால் சென்று கொள்முதற்குப் போது அந்த வீட்டை மிகவும் அலுதானமாக நோக்கினேன். ஒரு சிறிய காணியில் ஒரு பெரிய கிணறும் சிதைத்து போன நிலையில் ஒரு குழையமே காணப்பட்டது. அங்கு நான் எந்த விவரம் யன்பாட்டுக்கும் உடனடி நிலையில் இருந்தது. எனது சக ஊழியர்கள் அந்த விடயம் பற்றி மீண்டும் பேசிக் கொண்ட போது, நான் தேரில் கண்டு அவதானிக்கின்ற அங்குள்ளதற்குச் சொன்னேன். என்ன ஆச்சரியம். அங்குகளின் முகங்களில் இருந்த சிரிப்பும் குதூகலமும் எங்கோ மறைந்து விட்டன. அவர்கள்

பிழந்த கோபத்தினால் என்ன விப்து அகன்றார். மேலும் இரண்டு முன்று மாதங்களுக்கு மேல் என்னுடன் கரைப்பதை நிறுத்திக் கொள்ளார். அவர்களது குறாகலத்தை நான் சிதைத்துவிட்டேன் என்பதை பின்புதான் நான் உணர்ந்து கொண்டேன்.

“எனவே சரி பிழை. தெளிவாக வந்ததை வம்பலை பற்றி நீங்கள் அவர்கள் கொள்ளுபவர்கள். ஒவ்வொருவருடனும் ஒத்திட்டு போக உபயோகங்கள். நிக்ப்பானக வாய்ப்புற மொழிபெயர்ப்புகள் இரட்டிப்பு. மேல் உபயோகம் வாய்ப்புற நிறுத்திவைக்க சிந்தனையினால் வம்பலை உபயோகம் முன்புறத்தில் ஒரு பொருளும் வெளிக்காட்டிக் கொள்ளுபவர்கள்.”

இந்த உலகில் ஒருவர் முன்னோற்றவதற்குள் அடிப்படியான காரணத்தை குறை இதுதான். மன்கள் நதி உங்கள் மாதங்களை ஏற்படுத்தாது விட்டால் உங்கள் அருகே குண்டுக்கள் விழந்து செல்கிறது விடால், உங்களது வாழ்வு பயனற்றதை அமைதியாகக் கழிப்பதை நீங்கள் உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள முடியும். ஆனால் இவ்வாறு இவ்வாறு வாழ்க்கையை நல்லதென எண்ணப்பட்டார்கள் என ஆழ்க்கிழைப்பின் மூலம் தங்களுடைய பெரிவாகளுக்கு தலை பாய்க்கின்ற அறிவுரைகளை உபயோகிப்பதும் வாய்ப்புற வயதிலும் முதியோரும் உபயோகிக்கும் கட்டாது. ஏனெனில் இதுவரை வாய்ப்பு கஷ்டங்கள் எல்லாம் பயன்பற்றி வெளியிடுக.

ஆனால் இவ்வாறு சீனா முன்பு சிறப்பாக இருந்த பழைய “தாய்” “பு” வாய்ப்பு ஆர் சிக் காரணத்தால் போல சிறப்பாக உபயோகம் என்று சொன்னால் அது உங்கள் “உலகியல் மூலக்கருவிகள்” அடையாளத்தை தெளிவிப்பட்டுவதை அமைதிநாடு. நாம் கண்ணால் காண்பதையும், கேள்விப்படுவதையும் ஒரு புறம் ஒன்றிவிட்டாலும், பற்றினைகளைப் படித்துப் பாடுங்கள். உலகில் எவ்வளவு அழகிகள் நடைபெறுகின்றன என்பதும் பெரும்பாலான மன்கள் பெரிடர்களிலும் துன்பத்திலும் ஆழ்ந்துநின்றார்கள் என்பதும் தெரியவரும். ஆனால் ஒரு சிலர் மட்டும் மிகவும் அரிதான சந்தர்ப்பங்களில் “இது என்ன வேடக்கக் கோடாக இருக்கிறது” என்று சலித்துக் கொள்வதைத் தவிர ஒருவராவது ஆவேசமடைத்து விதிவிலக்காக கார்டு முன்வருவதாகத் தெரிபடுகின்றனர்.

எல்லோரும் வாய்ப்புற மொழிபெயர்ப்புகள் இருக்கிறார்கள் என்பதை ஒன்று, இது சம்பந்தமடைய வேலை அல்ல என்பது அல்லது இதுவரை இது பற்றி அளவுகள் சிந்திக்காமலே இருக்கிறார்கள் என்பதுதான். இறை பற்றி உணர்வே இல்லாமல், இவைகளைவிந்து விடுபட்டு நிற்கும் உண்மையான “உலகியல் விவேகம்” பெற்றவராக நீங்கள் இருக்கும் போதே உங்களது “உலகியல் மூலம்” மேலும் அழகமாக ஆழப்படுகிறது. இதுதான் ஒருவர் இன்று எப்படி வாழ வேண்டும் என்பதை காரணத்தின் காரணமும்.

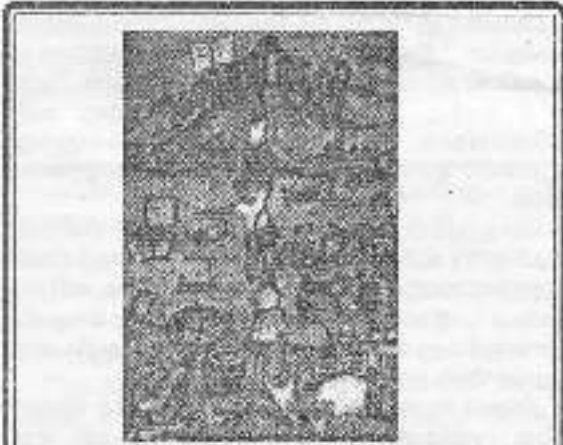
இவைதங்களுக்கான என்ன அறிவுரைகளை ஏற்றுக் கொள்வார்களாளுக்கு என்று பதல் இதுதான். தங்கள் எண்ணம் ஒரு சந்திரசாலை என நினைக்கலாம். எவது காரணங்கள் மீடாயங்கள் என்ன ஒரு தந்திரசாலையாக வாய்ப்புற மொழிபெயர்ப்புகள் கட்ட வேள்படுக்கலாம்.

ஆனால் அதேவேளை சமுதாயத்தில் இருக்கிற பக்கக்கலையும் அவை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. தன் மனிதர்கள் மேல் குற்றம் காட்டுவது மாதங்களை அல்லது ஆனால் சமுதாயத்தில் மீது ஜாழ்வு வாய்ப்புற வெளிப்படுத்தி மூலக்கருவிகள் மீன்று போராட வேண்டும்.

சுலொருவர் நன்மை மனிதர்களை அவர்களுடைய உலகநூலாந்தைக் குறை கூறி “உலகத்தை” குறை கூறாமல் விடுகிறாரோ அவர் தனது அறிவுடைய உலக நூலாந்தை வெளிக்காட்டிக் கொள்கிறார். அதையும் தன்னுணர்வற்ற நிலையில் தலைச் செய்வாரானால் அவர் காரத்தை நோக்கிக் செல்வதில் மிக ஆழமான சிபத்துக்குச் சென்றுநிற்கிறார்.

நாம் ஒரு விடயத்தை விபரித்து முடித்து விட்டோமாயின் அதற்கு உபயோகங்கள் இருக்கும். அதனால் அதன் சாரங்கமும் விடுபட்டு விடும். எனவே உலக நூலாந்தை சமுதாயத்திற்கும் மூலக்கருவிகள் என்பது கொடுக்கக்கூடிய முறையாடலானதாகும். சாரங்கத்தில் உலக நூலாந்தைகளைக் கொடுக்கலாம் இருப்பதில்லை. இது பற்றி நாம் காரணம் செயல்பட வேண்டுமென்றால் கொடுக்கக்கூடிய மூலம் நாம் மீண்டும் உண்மையான இரட்டிப்பு மூலம் விடுகின்ற சாரங்கிழைந்து மேலும் கொடுக்கலாம் விடுகின்ற.

நம்மளவு அமைதிநாடு முடிவியற்றுவதற்கு உண்மையான சிறப்பான சிந்தனை கொண்டால் அதுவே போதும்.

சஞ்சிகை : கலையருள் (16வது மலர் - 2007)

இதழாசிரியர் : சண்முகநாதன் சந்திரமூர்த்தி

முகவரி : கல்விக்க கழகம் அரவிலை ஆசிரியர் கலாசாலை, கொட்டகலை

பேய் பிசாசுகள் இருக்குமோ தூய்மையான பேய் பிசாசுக் கதைகள் பலக்கு அப்ப உண்மை நிரூபம். பேய் அடிக்கச் செய்து போன அழகினிந்த பேர் ஒரு நபர் லின்ர் பெத்தப்பாவிட்ட இருந்தது. ஆராரை எப்பெய் எங்கை வைக்கப் பேய் எப்பிடி அடிச்சது என்கு என்னை விவரமும் பொலிவர் எப்பிரகாரினா: (அவ்வப்பாடு பறிஞ்சு)

கேள்விக்கு மட்டும் மறுபொழி வராது. என்டாறும் எல்லாப் பேய்களின்கை யொருமும் தெரியும்.

பேய்க்காரவை எல்லாருக்கும் கஷ்டமெண்டு சொல்லெனது. மந்திரவாதிமார், பில்லி துண்டம் பேய்பிரவை, மை போட்டுப் பாக்கிரவை இப்பிடிப் பலபேருக்குப் பேய்களானை கொண்டுச் சொல்லும் நன்மை இருக்குது. களவு கொலை எண்டு இருக்கிறானால் தானே பொலிவ்காறு? என்கு ஒரு கொழிர் இருக்கிற மாதிரி. இப்ப பயங்கரமானவன் என்கு ஒண்டை உண்டாக்கிக்கொண்டான் என்னவா பேர் ஆயி, தேவி, அழிதற்பவனமெண்டு பவிரோடை நல்லா இருக்கினம். என்வாத்திரவையும் நன்மைபுருண்டு தீயபுருண்டு எண்டு பொச்சக்கிறதானால் தான் நமக்கள் எல்லாதையும் பொறுத்துப் போகிறோமோ தெரியவில்லை.

பேய் வேலைகள்

ஆதவா ஆ. சிந்தாமன்

வாழ்கிறார் மாற்றி மாற்றிலை வைச்சிருப்பார். அப்ப எனக்குப் பேய் பிசாசினால் இருந்த அபிச்சை. கூடான் நம்பிக்கை மாற்றித்தான். ஸ்டீச்சங்கள் நிரைவ வார வயசு. அதேதேரம் தற்செயலாய் பேய் பிசாசு இருந்தாலும் என்கும் ஒரு கொஞ்சம் பயம். பேய்களுக்கு வலியும் சிறப்பமான மரம் புளிமரம் என்கும் முனிமனுக்கு வேயமரமென்கும் மற்றப்படி உடலை வழிய என்டால் எல்லா மரமும் எல்லாப் பேய்களுக்குப் ஒரே மாதிரித்தான் என்கும் பெத்தப்பா சொல்லுவார். வெளியே பிசாசு கொட்டப்படும் மறைந்தா இருக்கக்க கொண்டுபோய் கொண்டு போடுமாம். "பேய் எதைமேன் எப்பிலெனும் பேத்தப்பா பாத்தனிக்கொ?" என்கு கேட்டாச் சில மிளரப் பேய் அளிபாது. சிலருக்குக் கண்ணிலை காட்டி வேருட்டும். ஆனா ஒன்றும் செய்யாது. சிலரைக் கண்டவுடனும் அடிச்சுப் போடும். சில பேய்ச்சாதிக்கு மலிசுருக்கு இருக்கிற ஆசையர் வாரியென் அராணு வரதியா எப்பிடிமெண்டா அவையமோட ஒட்டிக் கொண்டு பாபுப்பாடு படுத்தும்" என்கு நீளமாக விளக்கப்படுத்துவார். கண்டவரா தானேல்லென்பா என்ட

நான் வளரேக்குள்ளேயே காரெல்லாம் மீளாரம் வந்துவிட்டுது. தோட்டுவழிபெல்லாம் கடலைமச்சு கத்திப் போறு போட்டுக்கொண்டான் என்கு போட்டு விட்டான். அந்தை வேளவால் மாதிரிப் தீயபுருண்டு கொண்டுமெண்டால் பயம் போலை. இப்ப பேய் பிசாசுகள் பற்றி நமக்கள் அல்லவா கேள்விப்படுகிறோமென்கும். பேய் பிசாசுகள் கொல்கும் பெத்திப் போய்ப் படித்து ஒடிப் போய்ப்படுத்துகொளா அல்லது தடுக்கவா விடும் பயங்கரமான ஏடுகள் வந்ததானால் தலைமதுமெண்டிப் போகிறதானோ தெரியவில்லை. கொள்ளு அடிக்குமே ஒழியச் சாப்பிபாது என்கும் ரத்தம் காட்டெர்கள் இரத்தத்தை மாத்திரம் கொள்ளும் என்கும் அறிவேனவே புறிய, உலியிலை வார பேய் பிசாசு கூட அழகினிந்த தலை வேறே உடல் வேறாய் வெட்டிப் போட்டுவிட்டும் போக்கிரின்கை, முத்தி ஒத்தி இரவிரவா ஆக்கக் கண்ணாமல் போறதும், காணாமல் போவதான என்வாப்பென் னூரத்திலை சவமா எப்பிறுதும், நிண்ட ஓட்டத்திலேயே சவமா விழுக்கறதும் நான் கேள்விப்படுகிறேன். இப்ப இப்ப என்னென்டா இரவு பகல் என்கு தெரவ்காலபின்னாமல் என்ன வேறும் அழகன் எரினம். காணாமல் போகினம். அநிர் பவலிலை ஒரு தோட்டினால் இப்பிடி நடுத்தலும் அருகும் ஒண்டையுக் காணெல்லென என்குதான் சொல்லுகினம். பொலிவ்காறு பாத்தாப் பேய்களின்கை கேட்டை மிளந்தான் கிட்டக்குது.

மிகாராருக்கும் வைத்துக்கும் வேருண்டு ஒழிமென பேய்கள் எல்லாம் புதுசுபுதுசாக வந்திருக்கின் என்கு பிழச்சு இப்ப வந்து விண்ணமட்டுக்கள் விந்துதோ தெரியவில்லை. முத்தி அறிவைமேன் ஒழி ஆடு கோழி என்கு போட்டதுகள் எல்லாம் இப்ப ஆக்ககளைக் கட்டிப் கொண்டு போய் காசு து அருமை கொண்டாறன் என்டெல்லென தானேல்ட பண்ணுதுகள்.

பெத்தப்பாலைக் கேப்பமெண்டான் அவர் போய்ப் களகாலமாக விட்டுது. என்வாத்த தெரிய வேண்டியதெல்லாம் கொள்ளு நாமனா நீளச்சு தீங்கக் குழப்பமுமெல்லாம் பண்ணுது அல்லது ஆடுகள் மரி விட்டுச் செய்யுதுகளை என்டது தான்.

முற்போக்கு இலக்கியமும் முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களும்

கலைவாதி கலீல்

இலங்கை வாழ் முஸ்லிம்கள் தமிழுக்கு நிறையவே தொண்டாற்றி உள்ளார்கள். அன்று முதல் இன்றை வரை முஸ்லிம்களின் தமிழ்ப் பணி அளப்பரியதே!

தமிழ் முஸ்லிம்களின் தாய்மொழி. அதில் எந்தவித கருத்து வேறுபாடுகளுக்கும் இடமில்லை. நான்கு புறமும் சிங்களக் கிராமங்களால் சூழப்பட்டுள்ள திக்குவல்லை (யோனகபுரம்) யிலும் அட்டுருகமையிலும் எலுவிலையிலும் ருவான்வெலயிலும் வாழும் முஸ்லிம்கள் தமிழையே தங்கள் வீட்டு மொழியாகப் பேசி வருகின்றனர். பாடசாலைகளிலும் தமிழையே கற்று வருகின்றனர். அண்மைக் காலங்களில் ஒரு சிலர் தமது ஏட்டுக் கல்வியைச் சிங்கள மொழியில் பயின்றாலும் கூட வீட்டில் தமிழிலேயே பேசி வருகின்றனர். முஸ்லிம்கள் தமிழை “குசினி மொழி” என்பார்கள். தமிழ், முஸ்லிம்களின் தாய் மொழியானது எவ்வாறு என்பது ஆய்வுக்குரியது.

முஸ்லிம்கள் முதன்முதலாகக் குடியேறியதாகக் கருதப்படும் பேருவளையிலும் (பர்பரீன்) மன்னாரிலும் தமிழே முஸ்லிம்களிடையே இன்றை வரை கோலோச்சுகிறது. மொழி உச்சரிப்பில் சற்று மாறுபாடு காண்படினும் (கிராமிய மொழி வழக்கு) இலங்கையின் எண்டிசையிலும் வாழ்ந்து வரும் முஸ்லிம்கள் தமிழ் மொழியிலேயே தமது காரியங்களை ஆற்றி வருகிறார்கள்.

தமிழ் மொழிக்காக முஸ்லிம்கள் ஆற்றிய பணி விதந்துரைக்கத்தக்கது. பல முஸ்லிம் அறிஞர்கள் தோன்றிக் காப்பியங்களையும் கவிதைகளையும் நாவல்களையும் ஆய்வுகளையும் விமர்சனங்களையும் அறிவியல் ஆக்கங்களையும் தமிழில் படைத்தனதுள்ளார்கள்.

முஸ்லிம் புலவர்கள் தமிழில் உள்ள தொண்ணூற்றாறு வகைப் பிரபந்தங்களிலும் பாடியுள்ளார்கள்.

யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்த பதுருத்தீன் புலவர் என்பவர் “முஹைதீன் புராணம்” என்ற சம்பூரணமான ஒரு காப்பியத்தைப் படைத்துள்ளார். இதுதான் இலங்கையில் முஸ்லிம் அறிஞர் ஒருவர் படைத்தனதுள்ள முதலாவது காவியமாகும். அண்மைக் காலத்தில் ஜின்னா ஷெரிபுத்தீன் என்ற புலவர் ஒன்றல்ல இரண்டல்ல ஆறு காப்பியங்களைப் படைத்துள்ளார். இவை நவீன காலக் காவியங்களாகும்.

இலங்கையின் முதலாவது நாவல் ஒரு முஸ்லிம் அறிஞராலேயே படைக்கப்பட்டதாக இலக்கிய ஆய்வாளர்கள் கருதுகிறார்கள். அறிஞர் சித்தி லெப்பையே அந் நாவலை எழுதியவர். நாவலின் மகுடம்

“அசன்பேயின் கதை” அல்லது “அசன்பே சரித்திரம்”. இந் நாவல் 1885ம் ஆண்டு வெளியானது. இதன் பின்னரே, சைமன் சில்வா எழுதிய “மீனா” என்ற சிங்கள நாவல் வெளியானது (1905ல்).

இலங்கையில் வெளியான முதலாவது தமிழ்ச் சிறுகதைத் தொகுதி கூட ஒரு முஸ்லிமால் வெளியிடப்பட்டதாகவே கருதப்படுகிறது. சாகுலஹீது என்பவரே அத் தொகுதியைப் பிரசுரித்தார். இவ்வாறு முத்திரை குத்திய முஸ்லிம் இலக்கியவாதிகள் தொடர்ந்தும் இலக்கியம் படைத்து வருகின்றனர் இன்றைவரை சேர்ந்து போய்விடாமல்.

இன்று முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள் நாவல், குறு நாவல், சிறுகதை, குறுங்கதை, தொடர்கதை, கவிதை, ஆய்வு, விமர்சனம், பத்தி எழுத்து, நாடகம், வானொலி, தொலைக்காட்சிப் பிரதிகள், தயாரிப்புக்கள், திரைப்படம் போன்ற இலக்கிய முயற்சிகளில் ஈடுபாடு காட்டி வருகின்றனர்.

நாவல் இலக்கியம் என்றால் நம் மனக் கண்ணில் என்றென்றும் நிழலாடுபவர் இளங்கீரந்தான். அவரது இயற்பெயர் சபைர். அவர் ஒரு முஸ்லிம் என்பது பல வருடங்களாக அறியப்படாதிருந்தது. யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த இளங்கீரன் இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் முக்கிய உறுப்பினராகத் திகழ்ந்தார். இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தை நிறுவி தீவிரமாக எழுதினார். “இங்கிருந்து எங்கே?” - “நீதியே நீ கேள்!” “அவளுக்கு வேலை வேண்டும்” என்பவை இவரது தலைசிறந்த நாவல்களாகும். அவ்வாறு அனைத்து நாவல்களும் முற்போக்குப் பார்வை கொண்டவை. “தொழிலாளி” பத்திரிகையின் ஆசிரியராகவிருந்தார். “மரகதம்” என்ற கலை இலக்கியப் பத்திரிகையைத் தானே நடாத்தினார்.

கவிதை இலக்கியப் பங்களிப்பைப் பொறுத்த வரை அருள்வாக்கி அப்துல்காதர் புலவர், கசாவத்தை ஆலிம் புலவர், புலவர்மணி ஷெரிபுத்தீன், கவிஞர் அப்துல் காதர் லெப்பை, எம்.ஸி.எம். சபைர், அண்ணல், புரட்சிக்கமால், யுவன், மருதூர்க் கொத்தன், மருதூர்க்கனி, பாவலர் பளீல் காரியப்பர், அன்பு முஹைதீன், எம்.ஏ. நு.மான், பண்ணாமத்துக் கவிராயர் என்று பட்டியல் நீளுகிறது. இவர்களுள் பெரும்பாலோர் சோசலிஸப் பார்வை கொண்டவர்கள்.

அறிவியல் இலக்கியத்தைப் பொறுத்த வரை அறிஞர் சித்திலெப்பை, அறிஞர் ஏ.எம்.ஏ.அஸ்ஸல், பேராசிரியர் அல்லாமா எம்.எம். உவைஸ், எஸ். கமால்தீன், ஏ.எம். சமீம், எஸ்.எச்.எம். ஜெமீல், எச்.எம்.பி. முஹைதீன், பேராசிரியர் எம்.ஏ. நு.மான், கலாநிதி எம்.எம். அனஸ், கலாநிதி ஹஸ்புல்லா, வித்துவான் ரஹ்மான் என்று நீளுகிறது.

1950ம் ஆண்டுகளின் பின்னர், இலங்கை முஸ்லிம் எழுத்தாளர் பகுதியில் ஒரு மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டது. இக் காலகட்டத்தில் வாழ்ந்த எழுத்தாளர்களில் பலர் இடதுசாரிக் கொள்கைப் பற்று உடையவர்களாகக் காணப்பட்டனர். இரஷ்யப் புரட்சி, செஞ்சீனாவின் தோற்றம், இலங்கையில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் உதயம், தொழிலாள வர்க்கத்தின் விழிப்புணர்ச்சி, ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பலைகள், பிரபுத்துவ - முதலாளித்துவ - நிலாச்சுவாந்தர்களின் அடக்குமுறை மற்றும் கொடுங்கோன்மை, முல்லாக்களின் சர்வாதிகாரம், எஸ்டபிள்யூ.ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்காவின் ஆட்சி, ஏட்டுக் கல்வி, இலவசக் கல்வி, கிராமப் புரம்பல்கள் போன்ற இன்னோரன்ன காரணிகள் முற்போக்கு இலக்கிய எழுச்சிக்கு கால்கோளாயின.

இக் காலகட்டத்தில் முஸ்லிம்கள் மட்டுமல்ல. தமிழ் எழுத்தாளர்களும் முற்போக்குச் சிந்தனையை அடிநாதமாகக் கொண்டே இலக்கியம் படைத்து வந்தனர். முஸ்லிம்கள், தமிழர்களைப் பின்பற்றியே முற்போக்கு விதைகளைத் தூவினர். நூற்று நட்டனர்; நீர் பாய்ச்சினர்; களை பிடுங்கினர். முற்போக்குப் பயிர் நன்கு செழித்து மதாளித்து தலையசைத்தது. மந்தகாசப் புன்னகை புரிந்தது.

எமது முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களிற் சிலர் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தில் இணைந்து கொண்டனர். சிலர் இடதுசாரிக் கட்சிகளில் இணைந்து கொண்டனர். ஆனால் பெரும்பாலான எழுத்தாளர்கள் சோசலிசக் கட்சிகளில் இணையாமல் அநுதாபிகளாக மட்டும் இருந்து இலக்கியம் படைத்தனர்.

கவிதை

கதிர்காம வேலன்
தேசியக் கடவுள்
வடக்கே வாழும் தமிழர்களும்
தெற்கே வாழும் சிங்களவர்களும்
பக்தி சிரத்தையோடு
வழிபடும் தெய்வம் அவனே
மாதக் கணக்கில்
கால் நடையாக
யாத்திரை செய்து
ஆடிமாதத் திருவிழாவுக்கு
கதிர்காமம் போய்ச்சேர்ந்து
மாணிக்க கங்கையில் நீராடி
மலை ஏறியும்
மாவளக்கேற்றியும்
காவடி எடுத்தும்
விரதம் முடிப்போர்
ஊரார் மதிப்பில் உயர்வர்!

இப்படித்தான் ஒருநாள்
எங்கள் முற்றத்தில்
'அரோகரா' கோஷத்துடன்
ராசு நின்றான்
மொட்டைத்தலை
நெற்றியிலும் உடம்பிலும்
பட்டைபட்டையாக
நீறு
கழுத்தில் உருத்திராக்கம்
கையில் திருவோடு
இடையிடை
"கதிர்காமத்தையனுக்கு
அரோகரா!"
"வெற்றிவேல் முருகனுக்கு
அரோகரா!"
நிறு பூசியவர்களும்
பொட்டிட்டவர்களும்
காணிக்கை போட்டவர்களும்
வீடு வீடாக
ராசு போகும் பொழுது

சிவசுந்தரி

சோ. பத்மநாதன்

கூடப்போகும்
பொடியள் கூட்டமுமாக
ஒரே கலகலப்பு!

தீர்த்தம் முடிந்த மறுவாரம்
ராசு மீண்டான்
திருநீறு
மாவிளக்கு, தீர்த்தத்துடன்
ஊர்மக்கள்
பக்திசிரத்தையோடு
பிரசாதம்
பெற்றுக்கொண்டிருந்தனர்

அந்த நேரம் பார்த்து
கணைசன் வந்து சேர்ந்தான்
"எட, எப்ப ஊராலை வந்தனி?"
ஊர் என்று கணைசன் சொன்னது
மண்டைதீவு
முன்றுமைல் தொலைவில்
புறம்போக்காய் இருக்கும்
அச் சிறு தீவுதான்
ராசுவின் சொந்த ஊர்
அங்குதான்
யாத்திரை போய் வந்திருக்கிறான்
அவன்!

அன்றெல்லாம் காற்றுவாங்கக் “கோல் பேஸ்”க்கு
ஆசையோடு சென்றோம்நாம்
இளமைக் காலம்.
பொன்போன்று வான்துலங்கும் மாலைப் போழ்து
புதுத்தென்றல் மிதந்துவரும்
பெருத்த கூட்டம்
இன்புற்று மகிழ்வோம்நாம்
தென்றலோடு
இணைந்துவரும் சுகந்தத்தால்
வருவோர் தோய்ந்த
“சென்ட்”டுகளால்
கோல்பேஸே மணக்கும்
இன்றோ
சொல்லஎன்ன இருக்கிறது தூசிதானே.

பிள்ளைகுட்டி ஒருபக்கம்
பெற்றோரோடே.
பெண்டுகளும் மைந்தர்களும் வேறுவேறாய்.
கள்வர்கள்போல் குடைகளுக்குள் ஒழிந்துகொண்டு
கதைபேசும் “லவ்பேட்ஸ்கள்” ஆங்கங்கெல்லாம்.
தள்ளாத வயதினிலும் இளமை தேடித்
தடியோடு நடைபழகும் முதுமைப் பேரும்,
உள்ளத்துச் சமைநீங்க அமைதி தேடி
ஒன்றிவரும் பேர்களுமாம் இன்று இல்லை.

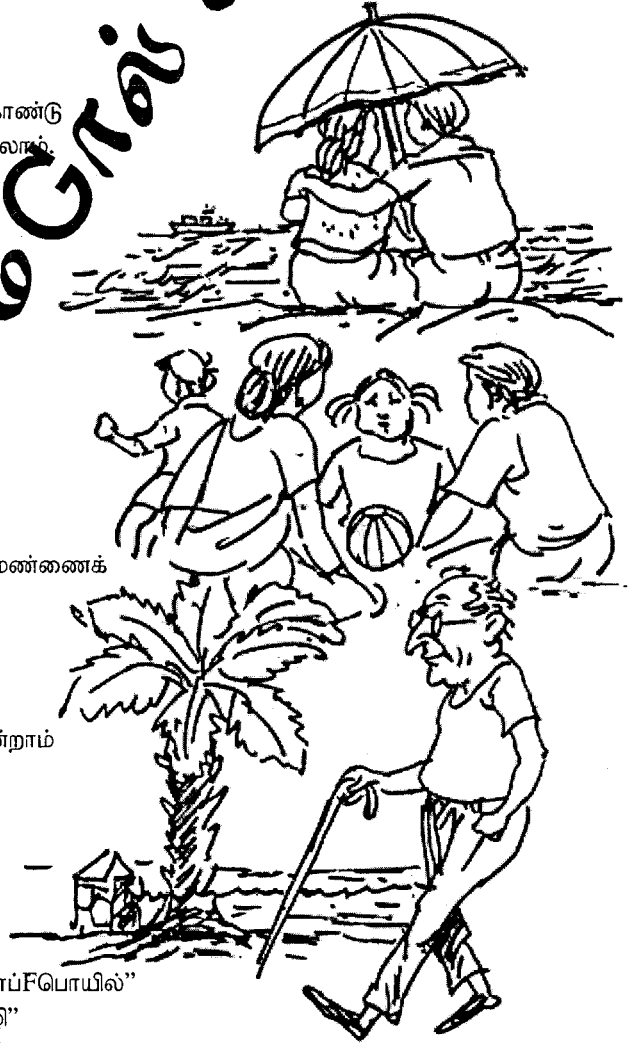
இன்றோ!

கிண்டுகிறார் கிளறுகிறார் ஓட்டைபோட்டுக்
குழாய்களினைத் திணிக்கின்றார்
பனைமரங்கள்
கொண்டுவந்து நடுகின்றார் “கோல்பேஸ்” மண்ணைக்
குளறுபடி செய்கின்றார்
நீண்டநாளாய்.
அண்டி யாரும் செல்லாத பாங்காய்ச் சுற்றி
அடிபத்து உயரத்தில் இருப்புவேலித்
துண்டங்கள் போர்த்தியுள்ளார் கவசம் போன்றாம்
திருத்தமென்ற பேரிலிவர் செய்வதென்னே!

“நாநாக்கடை” இருக்குமந்த நாளில்
போவோர்
நாச்சுவைக்கு ஏற்றபடி
“நாண்” “பறோட்டா”
“மீன்குழம்பு” “கோழிக்கறி” முட்டை “ஹாப்Fபொயில்”
“மீன்வறுவல்” “சப்பாத்தி” “பொரிச்சகோழி”
“சீனா”வுந் “தானா”வும் “சோனா”வும்தாம்

கோல் பேஸ் குத்து

ஜின்னாஹ்

பேர்தொழி உண்பார்கள்
சிந்திப்பேர்.

வாய்க்கால்: இதுபோன்ற காட்சிஎன்று
வாய்க்கால் வாழ்க்கையைத் தடுக்கின்றாரே!

“அவ்வாறு” “முறுக்கு” “வடை” “அவித்த சோளம்”
“வழக்கான வண்ணவண்ண” “பழங்கள்” என்று
விள்ளினாரு சிறுகதை மயக்கக் கூலித்
சிந்திப்போம். தேடிநின்ற பேர்களுக்கெல்லாம்
என்னவுமீ தேடினாரே இருப்பதைக் காக்க
இன்று “கோல்பேஸ்” திடல்கண்டால் ஏங்குவாரே
என்றாட்டி மாணிக்கபேயல் திடக்குதன்றே
காவல்செய்யும் பேர்களன்றி யாருடற்றே.

“வாய்க் மச்சான்” என்பாணும் “வாய்க் மச்சான்”
“வாய்க்கண்டா மச்சான்” (வாய்க்கு) ௯ எத்தனை முற்றும்
பெருதுகின்ற உறவோடு அழிக்கவர்
பண்ணுகின்ற கோல் மச்சான் மச்சான்
மருவீன்றே மச்சான்மருவீன்றே (மருவீன்றே)
மருவீன்றே கோல்மருவீன்றே ஏற்ற முன்
கொண்டாய்ந்துக் கிடக்கின்றே தருத்த மென்றும்
விவ்வீனமம் செயல்களினால் நன்மை யார்க்கொ?

விவ்வீன மச்சான்கள் உடற்காற்றாட
விவ்வீனமம் சிறுநீர்வைக்கப் பட்டிருக்கும்
உடற்காற்றைவைக்க எற்றிசென்றி
இடக்கின்றே இன்றோவோர் ஏறுபுக்கட
மருவீன்றே கருத்தென்றும் பேரில் திற்கா
பொன்னார்ன் கோலிடிமால் திவ்வீனமம்
பாடுகாப்பு யாருக்காக் மக்களுக்கா?
பாடுகாப்பு பேரணிக்கா புரிவார மாடு?

சந்திரன் : அரவ
ஆசிரியர் :
என்பிய எண்ணெய்
முகவர் :
இல.57, பிழாநா வீதி,
திருச்சி. மச்சான்
விலை : ரூபா.35.00
தொலைபேசி : 026 2222207

சந்திரன் : மதி
ஆசிரியர் :
கொடியன் மறிமருவீன்றே
முகவர் :
மதி மச்சான்மதி
விலை : ரூபா 45.00
முகவர் :
இல.125A, புதிய சோனகத் தெரு,
கொழும்பு-12
தொலைபேசி : 0777 769533

யுவர் விட்டுவெகு யார்?

கொழுவ்தெடுக்கிற யார்?

தி.சி. ஜெகேந்திரன்

“வாங்க வாங்க வாங்க வாங்க” என்று வாய்நிறைய வரவேற்றார் கருப்பையாப்பிள்ளை. “இப்பத்தான் நம்மளையெல்லாம் தம்பிக்கு ரூபகம் வந்திருச்சா?” என்ற அவருடைய கேள்விக்கு நான் மறுமொழி சொல்ல முதலே தனது பேச்சின் சத்தத்தைக் குறைத்து இரகசியம் பேசுவது போல “யாரது, உங்க கூடப் பின்னால வந்திருக்கறாங்க?” என்று கேட்டார்.

“அவரு வந்து, நம்ம கம்பனியோட வெளியூரு ஏஜன்சிலேருந்து வந்திருக்காரு. மலைநாடு தோட்டப் பக்கமெல்லாம் ஒருவாட்டி கொண்டு போய்க் காமிச்சுட்டு வானு மொதலாளி சொன்னாரு. அதான் போற வழிலே ஒங்களையும் பாத்துட்டுப் போவலாமுன்னு நெனச்சேன்” என்று நான் சொல்லி வாயெடுக்கு முன்னமே பிள்ளை “வெல்கம் சேர். கம் இன் சேர். பிளீஸ் கம் அன்டு சிட் சேர்” என்று கூட வந்தவர் மீது எக்கச்சக்கமாக சேர் இறைத்து அவர் “தாங்க்யூ” சொல்லி எங்கே அமருவது என்று முடிவு செய்ய முதலே, “சேர், கமிங் லண்டன்?” என்று ஆங்கிலத்தின் மீது சேறிறைக்கத் தொடங்கிய போது, அவரையும் ஆங்கிலத்தையும் காப்பாற்றுகிற

முயற்சியில் நான் குறுக்கிட்டு “அவரு கென்யாலேருந்து வந்திருக்காரு. சொந்த ஊரு.....” என்று முடிக்க முதலே கென்யான்னா லண்டன் பக்கத்துலேயா?” என்று எனது புவியியல் அறிவைக் கருப்பையாப்பிள்ளை சோதித்தார். “இல்லே தலைவர், அது ஆப்பிரிக்காவிலே” என்று பதில் சொல்ல “அது காப்பிரித் தேசமில்லியா..... ஆளு பளிச்சுன்னு மினுக்கி எடுத்தாப்பில இல்லே இருக்காரு!” என்று ஜோர்ஜின் நிறத்தை விமர்சித்தார்.

“தலைவரே, வெள்ளைக்காரன் போகாத ஊர் இருக்கா? நம்மளைக் கூட வெள்ளைக்காரந் தானே இங்கே கொண்டாந்தான்” என்ற எனது விளக்கம் கருப்பையாப்பிள்ளைக்குப் பிடிக்கவில்லை. “தோட்டத்துல, ரயிலு ரோட்டுப் போடக் கூலி வேலைக்குத்தான் பஞ்சப்பட்டவன் எல்லாரையும் வெள்ளைக்காரன் கொண்டாந்தான் உம்மளையும் நம்மளையும் போல வசதியானவங்கள் ளாம் நாமாத் தான் வந்தோமில்லியா?” என்று என்னோடு வர்க்க உறவு கொண்டாடினார். அவரைத் திருத்த நான் முயலவில்லை. ஏனென்றால் உண்மையில் நானோ அவரோ பெரிய பணக்காரப் பரம்பரையில் வந்தவர்கள் இல்லை.

அவருடைய பாட்டனார் பெரிய கங்காணி. என்னுடைய பாட்டனார் கண்காப்பின்பவன்.

உருப்பையாப்பிள்ளைக்குத் தொழிற்சங்கத்தில் பிரதேசத் தலைவர் பொறுப்பு. அதைவிட வேறு முதுகெலும்பு வறுமாளங்களும் உண்டு. நான் தோட்டச் சூழலில்லாத தம்பிப் கொழும்பில் ஒரு கம்பனிவில் வேலை பார்த்தேன். கொழும்பில் வாழ்க்கைச் செலவு ஏழகிற வேலாளர்கள் பற்றித் தோது தோட்டத்திலேயே ஓடினார் போல ஏதாவது தொழில் பார்த்திருக்கலாம் என்று சில சமயம் தோன்றுகிறது. தோட்டங்கள் அரங்காட்டின் கைக்குப் போனதோடு தொழிலாளர் பட்ட கஷ்டம் பற்றி அப்பா சொல்லுவார். மறுபடி அவை தனிமார்மயமான பின்பு தொழிலாளர் படுகிற பாட்டன் நான் அறிவேன். உருப்பையாப்பிள்ளைக்கும் என்னுடைய குடும்பத்தாருக்கும் நீண்ட காலமாகச் சினேகிதம். பல வேலாள வேலர்கள் வாங்கலிகள், எனவே எந்தவற்றை இடையிலான தொடர்பு அறாமலே தீடித்தது. மலையாளருக்குப் போகிற போது தொழிற் தோட்டத்தில் (உருப்பையாப்பிள்ளை) ஒழுகல் வந்தால் நான் விளையாட்டி மலையாளப் பூ பஜார் வழியாகப் போனால் வருகிற அவரது வீட்டுக்குப் போகாமல் விடமாட்டேன். அவரும் அங்க வேலை, விளையாட்டு என்று வேலாளர்கள் வருகிற போது தோடு இருந்தால் என்னை எட்டிய பாரக்காமல் போக மாட்டார். மாமா, அண்ணன் என்று அழைக்கக் கூடிய வேலர்களும், என்றாவும் அப்பா அவரைச் செல்லமாகத் "தலைவர்" என்று அழைப்பது எனக்கும் புகழிவிட்டது.

என்னுடைய உறையாட்டை முடித்துக் கொண்டு ஜோஜின் பக்கமாக அவரது கவனம் பிளர்ந்தும் திரும்பியது. "டீயர் க் உ கேர்? ஸ்ரீலங்கா... தோது... சிலைன் கொட்டி கொட்டி" என்று கேட்டுவிட்டு மறுமொழி வருமுன்பே எங்கள் திரைக்கு நோக்கி மூலையத் தாளை எடுத்துக் கொண்டு விட்டான் உட்புறமாக நோக்கி "டீய், முணுசாமி ஐயாமாரு வந்திருக்காக்க. எப்பாங்கா முணு உ போடு" என்று கிட்டலை போட்டார்.

"தம்பி வேலைக்குச் சொல்லியிருந்தா சேனா நம்ம தோட்டத்துக்கே கொண்டு போய் தோட்டம், பேக்டரி, பங்கா என்கிற எம்மிக் எப்பாடு செஞ்சிருப்பேன்" என்று ஆதங்கப்பட்டார். இந்த விதமாக முடிவெடுக்கிற அதிகாரம் கைக்கிழந்திருந்தால் நான் ஏன் வருகிற ஒவ்வொரு வேளைக் காதோடும் தோட்டமும் மலைநாடும் காட்ட அடைய வேண்டும் என்பதை அவருக்கு நான் விளக்க என் திறக்கு முன்னே, என்னுடைய படுகலை எதிர்பாராதவர் மாதிரி ஜோஜனுக்கு சிலைன் உடின் பெருமைகளை எல்லாம் தீவர் சொல்லி அவருக்கு அழிவுத் தாக்க முடிவாகக் கொடு முன்னே வேலைக்கு "மொதலாணி" என்று குரல் அழைத்தது. "கம்மா இடுக்க விடமாட்டா லுங்க" என்று முணுமுணுத்தார் "டீயர் முணு..." என்று தொடர்ச்சியவருக்கு முணுசாமியைத் தேநீர் உபற்ற அனுப்பியது நினைவுக்கு வரவே, "எக்ஸ்புஸ்" என்று சொல்லிக் கொண்டு, வழந்து வாசல் வரை சென்றார்.

வாசலுக்கு வெளியே நின்று இருவரும் உருப்பையாப்பிள்ளை உள்ளே அழைக்கும் வரை

அப்படியே வெளியே நின்றுதான், அவர்களை அழையாமல் வாசலில் நின்றுபடியே "அட்டி சம்புளம். என்ன வேசயம்? இடுக்கக் கொடுக்கப் பிளீமா..." என்று வந்தவர்களைக் கழிப்பது முடிவாகிவிட்டது "மொதலாணி, திரைக்கு போனலே சொன்னேயுங்களை. இன்னிக்கு வாணிக்களை. அதான். இவ ராமையன் நம்ம சக்கத்துல ஆளு. இவக் கொண்டு வேலாள ஒங்க விட வட்டர்..." என்று சண்முகம் விளக்கினான். அப்போதுதான் சண்முகத்தை விட்டுக் கொண்டு வந்து வந்து அவருக்கு நினைவுக்கு வந்தது.

"யாருக்கு வட்டரு? மறுத்து போய்டுக்க, மறுவடி வேலாள சொல்லு" என்று அவர் சண்முகத்தைப் பழித்தார். சண்முகம் போய்க்கொண்ட எல்லாம் என் மாதிரி சரியாக விழுவில்லை. ஆனால் கூடவந்த ராமையாவுடைய மகன் விளையாட ஏதோ போய்னார் என்று விளங்கியது. ராமையா அதிகம் பேசவில்லை. சண்முகம் சொல்லி முடிந்ததும் "எல்லாத்தொடும் வேலாள ஒரு கா தாசினி போட பண்ணி நாளைக்கி அழிவில ஒரு, என்னால் முடிந்ததும் பண்ணினேன்" என்று சொல்லி விட்டு ராமையாளை நோக்கிக் கொடுக்க உரக்கலை "ஏய்யா, அறிவிருக்கா? பொண்ணு உருப்படுறதுக்கு வழியப் பாப்பியானா... காலாகாலத்துல ஒரு நல்ல உறையாப் பார்த்துக் கண்ணைப் பண்ணி வேலறை விட்டுப்பட்டு கொண்டு வருவது அனுப்பி ஒருகாலையாக்குவீமா? போசலையா நடந்துக்க!" என்று உரையிட்டார்.

"மொதலாணி, பொண்ணு ரொம்பக் கேட்டிக்காரி. தோட்டத்து எக்ஸ்பிரிவ் கச்சுமாயல்லாம் படிச்சி முன்னுக்கு வாழ்ந்து கொடுக்கொன்னு சொல்லும். ஏய்யா அழைப்பது மொதலாணி..." என்று ராமையா கேளுக்கிற குரலில் விளக்கினார். ராமையாபோடு இம்மை

	சுருக்கம் :
	உத்தரவணம் (இந்தியச் சிறப்பிப்பு)
	ஆசிரியர் :
	தே.தேவாநந்தம்
	முகவரி :
	'அருளகம்' ஆடியபாதம் வீதி, திருச்சென்னை, யாழ்ப்பாணம்
	இல.50-75, மேய்டை வீதி, கொழும்பு-13
	வெளியீடு : உத்தரவணம்
	தொலைபேசி : 0777 2962202
	மின்னஞ்சல் : kooth_arangam@yahoo.com

வளர்க்க விரும்பாதவர் போல கருப்பையாப்பிள்ளை “என்னமோ ஒன் நன்மைக்குச் சொன்னேன். அப்புறம் ஒம் பாடு” என்று கதையை நிறுத்திவிட்டு “சம்முலம் நம்ம மினிஸ்ட்டுரு பூ கேட்டாரே. ஒழுங்கு பண்ணீட்டியா? மறந்துடாதே. வெலைய எல்லாம் பாக்காதே அழகா நல்லதாப் பாத்து அனுப்புவிடா?” என்று சண்முகத்திடம் கேட்டார். சண்முகம் சொன்னது சரியாகக் கேட்கவில்லை. “சரி, சரி. மறந்துடாதே!” என்றார். சண்முகம் ஒரு தாளையாமையாவின் மகள் தொடர்பான விவரங்களை எழுதிய தாளாக இருக்க வேண்டும் - அவரிடம் நீட்டினான். கருப்பையாப்பிள்ளை அதை அலட்சியமாக அவனிடமிருந்து வாங்கிக் கொண்டார். சண்முகமும் ராமையாவும் ஆளுக்கு இரண்டு வணக்கமும் அதைவிடக் கூடுதலான எண்ணிக்கையில் ரொம்ப நன்றிங்கவும் சொல்லிவிட்டுப் போனார்கள்.

வீடுதேடி வந்தவர்களை விட்டு விட்டுப் போனதற்கு விளக்கம் சொல்ல வேண்டிய தேவை அவருக்கு இருந்தது போலத் தெரிந்தது. அவர் வருவதற்குள் முன்று கோப்பைகளில் தேனீரும் வேறாகச் சீனியும் பாலும் கொண்டு வந்து மேசையில் வைக்கப்பட்டு விட்டது. “மிலக்கு சுகரு” என்று விசாரித்துத் தனக்கும் எனக்கும் வழமையான முன்று கரண்டி சீனியும் ஜோர்ஜுக்குச் சீனி இல்லாமலும் தேநீரில் பாலை ஊற்றிக் கலக்கிப் பரிமாறினார்.

ஜோர்ஜு தேநீரைப் பற்றி அபிப்பிராயம் என்ன அபிப்பிராயம் அருமையான தேநீர் என்று தானே சொல்லுவார். சொல்ல முன்னமே, “இந்தாப் பாருங்க தம்பி, நாளைக்கி ஆபிசில் வந்து குடுன்னா கேக்கறானா? ஏங் கைமேல திணிச்சிட்டில்லா போயிட்டானுங்க” என்று தனது எரிச்சலை வெளிப்படுத்தினார். “தோட்டத்துப் புள்ளைங்க மேலே படிக்கறதுக்குன்னு பெரியாபிசில் இருந்து பாரீன் என்.ஜி.ஓ. கிட்ட பணம் எடுத்தாங்க. பணம் நம்ம சங்கத்துக் கணக்குக்கு வந்து முணுவாரமாகல்லே. அதுக்குள்ள இவனுங்க என்னா மாதிரியோ மோப்பம் புடிச்சி வந்துட்டானுங்க”

“அந்தப் பணத்துக்கு வேறே பிளான் வெச்சிருந்தீங்களா?” என்று அப்பாவித்தனமாகக் கேட்டேன். “சங்கம் வேறே, தோட்டம் வேறே, தொழில் வேறேன்னு நாம வேறே பாத்தா முடியுங்களா தம்பி. நாம நாலு காசு சம்பாதிச்சாத்தானே நம்ம சமூகத்துக்கு ஏதனாச்சும் பண்ண முடியும்!” தன்னுடைய திட்டங்களை நான் ஊகித்துக் கொண்டு தான் கேட்டேன் என்று நினைத்தோ என்னவோ கருப்பையாப்பிள்ளை தன்னை நியாயப்படுத்த முயன்றார். “அவங்களுக்கு என்னா வேணும்னாங்க?” என்று விசாரித்தேன்.

“அவம் பய ராமையன் பொண்ணு பத்தாம் வகுப்பு பரீட்சையில் நல்லாப் பண்ணியிருக்காளாம். தோட்டத்து ஸ்கூலுப் படிப்பு அதுக்கு மேல போவாதாம். டவுனுக்கு அனுப்பி பெரிய ஸ்கூலுக்கு அனுப்பனுமாங்கறான். போய்யா, பொட்டச்சிக்கு என்னா படிப்பு காலா காலத்துல கண்ணாலத்தெப் பண்ணி வெய்யின்னு சொன்னேன். நல்லது சொன்னாக் கேப்பானுங்களா? தோட்டத்துப் புள்ளைக்கள் ஸ்கூலு படிப்பு டவுனு வேலைன்னு

ஒவ்வொருத்தனாக் கெளம்பிட்டா நாளைக்குத் தோட்டத்துல பில்லு வெட்டறது யாரு? கொழுந்து எடுக்கறது யாரு?” என்று உணர்ச்சி வேகத்தோடு சொல்லி முடித்தார். சண்முகம் அவரிடம் கொடுத்த தாள் அவரது கை இறுக்கத்தில் கொஞ்சம் கசங்கியது.

அவரை நிதானப்படுத்த, “தலைவரே, டீ ஆறுது!” என்றேன். அப்போதுதான் ஜோர்ஜு நம்முடன் இருப்பது நினைவு வர “சேர், டீ யூ லைக்? மை எஸ்டேட். நொட். :பார்” என்று தேநீர் பற்றி ஜோர்ஜின் கருத்தைக் கேட்டார். “டிலைற :புல்!” என்று ஜோர்ஜு சொல்ல கருப்பையாப்பிள்ளையின் முகம் மலர்ந்தது.

கருப்பையாப்பிள்ளை தனது தோட்டத்தப் பற்றியும் யார் யாருக்குப் பங்கு இருக்கிறது என்பதைப் பற்றியும் முழுத் தோட்டத் தையும் ஒரு நாள் தன் வசமாக்குவதற்கான தனது நீண்ட நாள் ஆசை பற்றியும் விவரிக்கத் தொடங்கினார். ஜோர்ஜு அக்கறையுடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். அப்போது ஒரு இளம் பையன் வேர்த்து வழிய விட்டுக்குள் வந்தான்.

“மை சன். ரமேஷ்” என்று அறிவித்தார். நான் ரமேஷை உடனே அடையாளங் காணவில்லை. கண்பியில் அவன் படித்துக் கொண்டிருந்ததால் அவனை இரண்டு முன்று ஆண்டுகளாகவே காணக் கிடைக்கவில்லை. நன்றாக நெடுத்து நீண்ட முடியுடனும் அரும்பு மீசையுடனும் இருந்தான். “ரமேஷா? ஆளையே அடையாளத் தெரியல்லே!” என்றேன். “ஹலோ அன்கின்” என்று என்னிடம் திரும்பினான்.

“படிப்பெல்லாம் நல்லாப் போகுதா?” என்று கேட்டேன். முகத்திலிருந்த முறுவல் மாறாமலே “ஓ லெவலோடே ஸ்கூலுக்கு குட்பை” என்று பதிலளித்தான். “வேலை பார்க்கிறாயா?” என்று கேட்டேன். அதே முறுவலுடன் “நோ, நோ. என்ஜோயிங் மை செல். :ப் அன்கின்” என்றான். இந்த உரையாடல் தொடர்வதைக் கருப்பையாப்பிள்ளை விரும்பவில்லை. “ரமேஷ், உள்ளே போயி ஓடம்பைக் கழுவி உடுப்பு மாத்திக்கிட்டு வா, ஒன் வேர்வை நாறுது” என்று அவனை விரட்டினார்.

“ரமேஷ் உள்ளே போகும் போது ஜோர்ஜு என் காதில் மட்டும் விழுக்கிற விதமாக ஆங்கிலத்தில் “தோட்டத்தில் புல்லு வெட்ட ஆளில்லை என்றாரே” என்று சிரித்துக் கொண்டு சொன்னார். “என்னா சொல்றாரு?” என்று கருப்பையாப்பிள்ளை என்னிடம் திரும்பினார். “ஒங்க பையனேத் தோட்டத்துலே நிர்வாகம் பண்ண அனுப்பலாமேங்கறாரு” என்றேன். “நானும் அதையே தான் யோசிச்சிட்டுக்கேன். ஆனா வயசு பத்தாது” என்று ஜோர்ஜு சொல்லாத கருத்தை அங்கீகரித்தார்.

கென்யாவில் தேயிலைத் தோட்டத்தில் வேலை பார்க்கிற ஜோர்ஜு தமிழ் நாட்டில் நீண்ட காலம் தங்கியிருந்தவர் என்றும் அவருக்கு நன்றாகத் தமிழ் பேசத் தெரியும் என்றும் கருப்பையாப்பிள்ளை எங்களுக்கு விடை கூறிய பின்பு தான் எனக்குத் தெரிய வந்தது.

தனித்தனியான கூட்டுத்தாபனங்களா? என்று கேட்டு தாறுமாறாக எழுதியிருந்தேன் என்றார். இப்போதாவது நடந்ததே! என்று பெருமூச்சும் விட்டார்.

அக் காலத்தில் பெயர்ப் பலகையில் 'தமிழ்' எழுதும்படி கேட்டு ஒரு கடிதம் எழுதிவிட்டு அதன் பல பிரதிகளை அத்தனை பத்திரிகைகளுக்கும் அனுப்பி வைத்து, தம்மைத் தமிழ்ப் பற்றாளர்களாக காண்பித்து எம்.பிக்களாகவும் பலர் வாழ்ந்த பூமியில் ஆயிரம் முட்டைகளை போட்டுவிட்டு அசையாமல் கிடந்த ஆமையை நான் பார்த்தேன். 'இது எனது கடமை என்று நினைக்கிறேன். செய்கிறேன். மனிதன் சரியாக வாழ வேண்டும்' என்று அவர் அடிக்கடி கூறுவதுடன் அவரின் செயல்களை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கிறேன்.

புதுடில்லி பல்கலைக்கழகத்தின் பேராசிரியர் சாலை இளந்திரையன் அவர்களை சிறப்பாசிரியராக கொண்டு இந்தியாவில் வெளிவந்து கொண்டிருந்த 'அறிவியல்க்கம்' சஞ்சிகையின் 31வது இதழில் (1978 ஏப்ரல்) பெரியார் வ.இராசையா அவர்கள் பற்றி பின்வரும் குறிப்பு இருந்தது. 'கொழும்பு சார்ந்த பெனடிக் கல்லூரி ஆசிரியர், திரு.வ. இராசையா அவர்கள் தலைமையில் தமிழகத்து அறிவியல்க்கப் பேரவை வகுத்து அமைத்துள்ள திருந்திய திருமண முறையைப் பின்பற்றி தருமலிங்கம் - லீலாவதி ஆகியோரின் திருமணம் (யாழ்ப்பாணம் திருநெல்வேலியில்) இனிதே நடந்தேறியது'.

அறிவியல்க்கம் மாத இதழ் கொழும்பிலோ, இலங்கையிலோ விற்பனைக்காக விடப்பட்டிருந்ததில்லை. சந்தாதாரர்களுக்கு மட்டும் அஞ்சல் மூலம் விநியோகிக்கப்பட்டு வந்த ஒன்று. என்னைப் பிரதான பாத்திரமாக கொண்ட சம்பவம் தொடர்பாகவே எழுதப்பட்டிருந்ததால் அதன் பின்புலம் பற்றியும் எழுத வேண்டியுள்ளது.

இராசையா மாஸர்ர் அவர்களையே தத்துவார்த்த தந்தை போன்று கருதிவந்த நான் (அவரே போன்று) சமூகக் கொடுமைகள் எவற்றையுமே ஏற்றுக் கொண்டதில்லை. தனிமனிதன் என்ற வகையிலும் கூடச் சமூகக் கொடுமைகளாக நான் இனங்கண்டவற்றிற்கெதிரான போராட்டமொன்றினை முன் னெடுத்து நிறைவேற்றும் எண்ணங் கொண்டிருந்தேன். உழைப்புச் சுரண்டலை ஒருபுறம் வைத்துவிட்டு, சீதனம் வாங்குதல், பிராமணரைத் திருமணத்திற்கு தலைமை தாங்க வைத்தல், பஞ்சாங்கம் பார்த்து நாள் குறித்தல், சோதிடப் பொருத்தம், செல்வாய்க் குற்றம் பார்த்தல், பெண்ணின் கழுத்தில் தாலி கட்டுதல் என்பவற்றுடன் தொடர்புபடாத சிக்கனத் திருமணம் செய்வதென தீர்மானித்திருந்தேன். மணம் செய்யவிருந்த பெண்ணும் முற்றிலும் உடன்பட்ட நிலையில் இதற்கான முன்னெடுப்புக்களில் இருவருமே ஈடுபட்டோம்.

சமூகத்தில் சீர்திருத்தங்கள் ஏற்படுவதை பழமைவாதிகளும், செக்குமாட்டுப் பாணியில் சிந்திப்பவர்களும் ஏற்றுக் கொண்டதில்லை. ஒரு பேச்சுக்கு ஏற்றுக் கொண்டாலும் செயற்படுவதைக் குற்றம் எனக்காண்பவராயிருந்தனர். இரத்த உறவுகளே முதலில் போர் கொடி உயர்த்திய நிலையில் 'திருந்திய திருமண' முறையில் திருமணத்தை நடாத்தி வைப்பதற்கு நான் டாக்டர் ஏபிரகாம் கோவூர் அவர்களை அணுகினேன்.

என் சிந்தனையை விரிவாக்க உதவிய அறிவியல் கருத்துக்களை அவரே எனக்கு ஊட்டியவர். எமது திருமணத்தை திருந்திய முறையில் நிறைவேற்றி வைப்பதாக கூறி ஆசிகளையும் வழங்கினார். ஆயினும், அவரது வயோதிப் நிலை, உடல் நலக்கேடு என்பவற்றை உத்தேசித்து அவரை திருநெல்வேலி வரை அழைத்து அலைக்கழிப்பதைத் தவிர்த்தோம்.

இராசையா மாஸர்ரிடம் எமது எண்ணங்களை தெரிவித்து ஆலோசனை பெற முயன்றோம். நாம் இருவரும் அவருக்கு ஒரேயளவுக்கு வேண்டியவர்கள். இருவர் மீதும் அவர் ஒரேயளவு பிரியம் கொண்டிருந்தவர். முட வழக்கங்களுக்கெதிரான அரங்கமாக திருமண அரங்கை வைத்துக் கொள்வதே எமது பிரதான விருப்பமாக இருந்தது. விருப்பங்களையும், திட்டங்களையும் விளக்கமாகவும் தெளிவாகவும் தெரிவித்த போது அவர் முகத்தில் பூரிப்புத் தெரிந்தது. உள் மனத்தில் அவர் ஒருவகைப் பெருமையை உணர்ந்தவராகக் கூறினார். 'உங்கள் தீர்மானங்களில் முக்கார்ப் பங்காவது சரியாகத் தான் இருக்கிறது. நல்ல காரியங்களை துணிச்சலுடன் எவராவது செய்ய வேண்டும். சரி நீங்கள் ஆயத்தங்களை செய்யலாம். திருமணத்தை நான் நடத்தி வைக்கிறேன்' என்றார்.

இராசையா மாஸர்ரின் இதயத்தை உறுத்தி கொண்டிருந்தவை எவை? அவரது மனப்போக்கு எத்தகையது? என்பவற்றை அவரின் வார்த்தைகளை ஆய்வு செய்தே காணுதல் வேண்டும்.

மேற்படி முடிவுகளை எடுத்த சில தினங்களின் பின்னர் ஒரு அவசர செய்தியை குறித்து அனுப்பியிருந்தார். அதில் "திருமணத் திகதியை குறிக்கும் போது வலிந்து கொண்டு 'அட்டமி' திகதியை தேர்ந்தெடுக்கக் கூடாது என்றும் இரத்த உறவினர்கள் தனக்கும் அச்சுறுத்தல் விடுத்திருப்பதாகவும்" குறித்திருந்தார். இறுதியில், 'வன்முறையில் இறங்கக்கூடியவர்களை சமாளிப்பதில் எச்சரிக்கை தேவை' எனவும் எழுதியிருந்தார். இறுதியில் நிகழ்வுக்கு தலைமை தாங்கி நிறைவேற்றியும் வைத்தார்.

எண்ணித்துணிக் கருமம் துணிந்தபின் எண்ணுவமென்பது இழுக்கு என்னும் குறள் இராசையா மாஸர்ருக்கு பெருமை சேர்த்திருக்கிறதா, இவர் வாழ்வை கண்டுதான் சிறப்பு பெற்றிருக்கிறதா என்று எண்ணுவது பொருத்தம்.

தென்னை மரத்திலிருந்து தேங்காய் விழுந்தால் கூட அது திரென நிகழ்ந்த ஒன்றல்ல. அவரது இதயத்தினுள் எத்தகைய கருத்துக்கள் சிந்தனைகள் எல்லாம் புதைந்தும், மறைந்தும் சந்தர்ப்பத்திற்காக காத்தும் கிடந்தன என்ற விடயமே அவர் பற்றிய தெளிவை தருகின்றன. மனிதன் சரியாக வாழவேண்டும் என்றே அவர் அடிக்கடி கூறுவார். சரியாக மட்டும் வாழ்வோம் என்று எண்ணுபவர்கள் அவருக்கு காணிக்கை செலுத்துகிறார்கள்.

- வே. தருமலிங்கம் -

(முன்னாள் இலண்டன் தமிழ் உலகம் சஞ்சிகையின் பிரதம ஆசிரியரும், இந்நாள் இலண்டன் கூடரொளியின் இலங்கைப் பிரதிநிதியும்)

விழுதுகள்

ஆசை கிராமியா

மனிதன் உள்வாழ்வு எழும் உணர்வுகளைப் பல வடிவங்களில் வெளிப்படுத்தும் செயல்பாடுகள்தான் வெளிப்படுத்தி திகழ்கின்றன. இது மூலக்களில் வாழ்ந்த மனிதன் தொடக்கம் இவ்வாறு வளர் ஒரு பரிணாம வளர்ச்சியைப் போன்ற வளர்ச்சி வடிவிலேயே எண்ணல் மிகையாகாது. அவ்வாறு வெளிப்பாடுவை செயல்படுவதும் பெரும் பொது அணைய கலைகளாகின்றன. ஒலிப்படம், சிற்பம், திரைப்படம், நாடகம் என்பனம் இவற்றுள் அடங்கும் கலைவடிவங்களாகும்.

இந்த சூழ்நிலைக்கேற்ப காலத்திற்குக்காலம் இடம் மாறாமல் வளர்ந்தும் தேய்ந்தும் உயர்ந்துவரும் செயல்பாடுகளாலும் நவீன உலகம் பொக்கிழ்ந்தமையால் பல அந்நகர மாற்றங்கள் உள்வாங்கப்பட்டு பெரும்பாலும் தொழில்நுட்பக்கின்றுள்ளன என்பனம்.

மேலும் ஒலிப்படம் மூலக்களம் பொறுத்தவரை திருக்கிழ்வு ஒரு சில ஒலிப்படங்களின்மேல் போட்டியும் பொறுத்தவரம் இருட்டடிப்புச் செய்வதும் தில்லாத தியானமும் இருப்பதால் பாசாங்கு செய்வதும் மலையாளம் பெரும் பொறுத்தவரைத் தருவதைச் செயல்படும் இயல்புகளாகின்றன.

ஒலிப்படம் தமக்குள் பொறுத்தவரம் ஒரு குள் என்பது முன்புமில்லை. ஒலிப்படம் ஒரு குள் மூலக்களம் தன்னை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டிய ஒரு சிலம் தன்னுடைய படைப்புக்களை மீண்டும் ஆறும் உள்வாங்க திருக்க வேண்டும். அவ்வாறு வளர்ச்சிக்கும் ஆற்றலை வளர்த்தும் வெளிப்பாடுகள் தன்னுடைய படைப்புக்களை முயற்சிப்பதில் பாசாங்கில் நகர்த்திச்செல்ல முடியும். அங்கே திருக்கிழ்வு அடுத்த கலைக்குடைய படைப்புக்களை மீண்டும் கலைபடை முடியும். அத்தனை கலைக்கு ஒரு குள் படைப்பாற்றல் மிக்கவராக (Creative talent) திருக்க வேண்டும். அப்படி திருக்கும் பொறுது அமைதி ஒரு தனித்துவம் (Individuality) வெளிப்பாடு கின்றனம். இந்த தனிப்பண்பு அவ்வாறு தனித்துவம் (Individual style) ஒவ்வொரு படைப்பில் முன் வெளிப்பாடு திறந்து கண்கூடு. Tilton, Rembrandt, Turner, Paul Cezanne, Vincent Van Gogh, Paul Gauguin, Pablo Picasso, Salvador Dali இவ்வாறு ஒவ்வொரு ஒலிப்படக்களம் படைப்புக்களை அறியின்றனம் இதன் உண்மை முன்பும் ஒருவருடைய மீண்டும் இன்னொரு ஒலிப்படக்களம் முடியும் மீண்டும் திருக்கும் பொறுது தான் பொது நீ பெரிய வளர் மேற்க்க்கே இடமில்லாத தன்மை ஏற்படுவது. ஆகையால் ஒவ்வொருவருடைய தனித்துவத்தால் மீண்டும் கடைசா கற்றுப்பணர்வது ஒரு கலைச் செயல்பாடு உருவாக்க முடியாதா எல்லா ஏக்கம் எவற்றால் உண்டு.

ஓவியக் கலைஞர் ரமேஸ் பிரகாஷ்

இலை மறை காயாக வளர்ந்து வரும் கலைஞர்களை சமூகத்தின் பார்வைக்கு கொணர்வதற்கு தாயகம் எடுத்து வந்த முயற்சிகளில் மேலும் ஒரு படியாக விழுதுகள் பக்கம் இம்முறை முதலாக ஓர் இளம் ஓவியக் கலைஞனை அறிமுகம் செய்வதில் பெருமையடைகிறது.

தந்தை வழிப் பாரம்பரியமாகவும் பல்கலைக்கழக நுண்கலைக் கல்வியூடாகவும் கணினி வரைபு துறைக் கல்வியாலும் தனது திறமையை பல வழிகளிலும் வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் திரு.ரமேஸ் பிரகாஷ் பற்றி எழுதுவதிலும் அவரின் ஆக்கங்களையும் தாயகத்தின் முன் பக்க பின் பக்க அட்டையில் பிரசுரிப்பதிலும் பெருமையடைவதோடு அவர் போன்று இன்னும் பலரின்

திறமைகளை ஊக்குவிக்க இது அடிகோலாக அமையுமென தாயகம் நம்புகிறது.

எத்தனை இலத்திரனியல் ஊடகங்கள் வந்தாலும் மனித விழுமியங்களின் ஏற்புடைமை, இழப்புக்கள் என்பவற்றை ஓவியங்களினூடாக வெளிப்படுத்துவது சிறப்பானது.

பிரகாஷின் படைப்புகளைப் பல்வேறு கோணங்களில் விமர்சிக்கலாம். அராஜகத்திற்கும்

வன்முறைக்கும் எதிராக இயங்கும் நிறுவனங்களினாலும் தேசிய சமாதான பேரவையினாலும் பல்கலைக்கழகத்தின் பல்வேறு பிரிவுகளாலும் அரச திணைக்களங்களாலும் கல்வித் திணைக்களத்தினாலும் பல்வேறுபட்ட அரசசார்பற்ற நிறுவனங்களாலும் நடாத்தப்பட்ட போட்டிகளில் அவரின் படைப்புகள் பரிசுகள் பெற்றுப் பாராட்டப்பட்டுள்ளன.

இளமைக் காலத்திலிருந்து சுயமாகவும் ஆசிரியர்களினதும், பிற ஓவியர்களினதும் வழி காட்டலாலும் பிறர் விமர்சித்து வியக்கும் ஆக்கங்களை படைத்து வரும் ரமேஸ் பிரகாஷின் திறமை மென்மேலும் வளர்ந்து சிறக்க வேண்டுமென தாயகம் வாழ்த்துகிறது.

ஓவியர் ரமேஸ் பிரகாஷ்

விழுதுகள்

“தாயகம்” தொடரும் யுத்தச் சூழலுக்குள்ளும் தனது வருகையை அடையாளப்படுத்தி இம்மண்ணில் வாழும் கலைஞர்களின் ஆக்கங்களுக்கு சிறு களமாக இருந்து வருகிறது. ஓவியக் கலை பற்றிய அக்கறையை தனது இடத்தை “தாயகத்” தின் அடையப்படம் கறுப்பு வெள்ளையாக இருந்த போதே பல்வேறு கலைஞர்களின் ஓவியங்களை முகப்பும் படமாக வெளியிடுவதன் மூலம் அது வெளிப்படுத்தியிருந்ததுடன் ஓவியம் பற்றிய கட்டுரைகள் பலவற்றையும் வெளியிட்டிருந்தது இன்று கணனி வடிவமைப்பில் பலவண்ண அட்டைபுடன் தாயகம் வெளிவரும் சூழலில், கலை விழுதுகளாக மண்ணில் காலூன்றி நிற்கும் கைதேர்ந்த கலைஞர்களது ஆக்கங்களுக்கு மட்டுமல்லாது இளம் விழுதுகளாய்க் காலூன்ற முனையும் கலைஞர்களின் ஆக்கங்களுக்கும் இடம் தந்து ஊக்குவிக்க முனைகிறது. இம் முயற்சிக்கு உறுதுணையாக கைதேர்ந்த ஓவியக் கலைஞர்களில் ஒருவரான ஆசை இராசையா அவர்கள் உதவ முன்வந்துள்ளார். இம்மண்ணில் வளரும் கலைஞர்களுக்கு வாய்ப்பளிக்கும் இம்முயற்சிக்கு கலை இலக்கிய ஆர்வலர்களிடமிருந்து ஆதரவையும் விமர்சனங்களையும் தாயகம் எதிர்பார்க்கிறது.

